

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK TWO

DIRTY LITTLE MIDLIFE MESS LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DIRTY LITTLE MIDLIFE MESS

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 2

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Simone](#)
2. [Wesley](#)
3. [Simone](#)
4. [Wesley](#)
5. [Simone](#)
6. [Wesley](#)
7. [Simone](#)
8. [Wesley](#)
9. [Simone](#)
10. [Jen](#)
11. [Wesley](#)
12. [Simone](#)
13. [Wesley](#)
14. [Candice](#)
15. [Fiona](#)
16. [Wesley](#)
17. [Simone](#)
18. [Simone](#)
19. [Wesley](#)
20. [Simone](#)
21. [Fiona](#)
22. [Simone](#)
23. [Simone](#)
24. [Wesley](#)
25. [Simone](#)
26. [Wesley](#)
27. [Candice](#)
28. [Wesley](#)

29. [Simone](#)

30. [Simone](#)

[Epilog](#)

[Candice](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Laura, Spellbinding Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

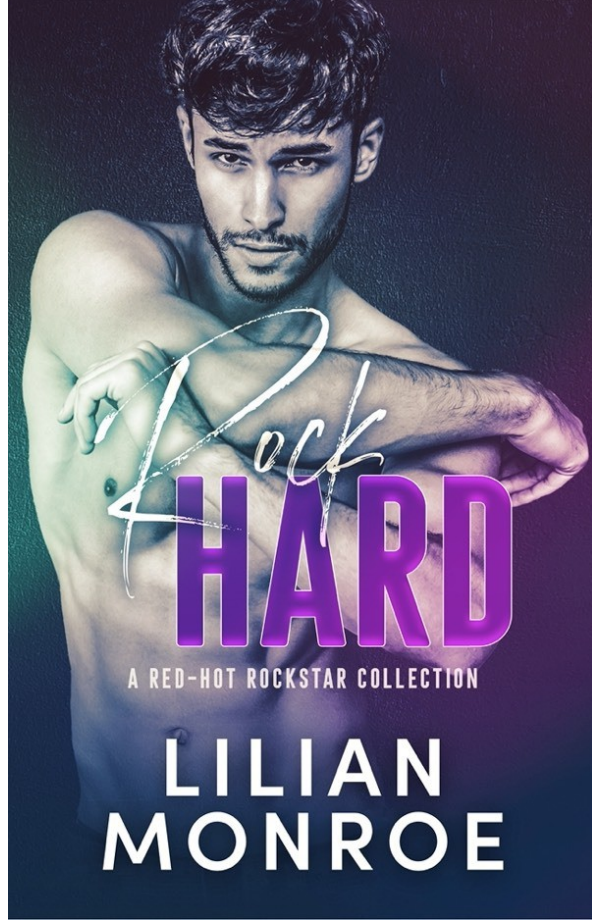
Düzeltilme: Jane Beyer

Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-51-1

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN: WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR SIMONE

Ayak parmağım halının kenarına dokunuyor, ellerimi kucağımda birleştirip sıkıca tutuyorum, kendimi kıpırdanmaktan alıkoymak için. Gergin olmamalıyım; bir iyiliğin karşılığını ödüyorum. Bu iş meselesi.

Bu ev odun dumanı ve sedir kokuyor, ayrıca tamamen erkek, tamamen Wesley Byron'a ait bir koku da var. Derin nefes alıyorum, buruşuk çarşaflarla kaplı bir yatakta uyanıp bu kokuyu ciğerlerime çekmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum, ağır bir erkek kolu belime dolanmış, sırtımda onun büyük vücudunun sıcaklığı.

Dur.

Hayır

.

Hayır, bunu hayal etmiyorum.

Bu iyiliği geri ödeyip, bir kez olsun onurumu koruyarak buradan çıkmayı hayal ediyorum.

Of. Bu bir hataydı. Burada olmamalıydım. Bu aptalca anlaşmayı kabul etmemeliydim. Sadece onun evinde olmak bile dünyanın altüst olduğunu hissettiriyorsa, onun yanında bir hafta boyunca nasıl hayatta kalacağım?

Bir anlaşma yaptık ve ben kendi payıma düşeni yerine getireceğim... ama şu anda, Wes'in güçlü, kuvvetli vücudunun benimkine sarıldığı düşüncelerini kafamdan atmaya çalışırken, pişmanlık benim en yakın arkadaşım. Birisi sonunda kendini rezil edecek ve - spoiler uyarısı - o kişi ben olacağım.

Birkaç ay önce, en iyi arkadaşım ile iki haftalık bir tatil için Heart's Cove'a geldim. Fiona birkaç ay önce boşanmasını tamamlamıştı ve onun dikkatini başka bir şeye yöneltmesi gerektiğini anlayabiliyordum.

Dikkatini dağıtan bir şey oldu, tamam. Ayrıca bir işi oldu, bayılmaya değer yakışıklı bir adama aşık oldu, bir genç çocuk sahibi oldu ve mutlu bir gelecek vaadinin tadını çıkardı. Onun için daha mutlu olamazdım

Fiona, Heart's Cove kasabasının ona getirdiği her bir mutluluk anını hak ediyor.

Bütün bunlarda benim rolüm ne mi?

Orijinal tatili planlamanın yanı sıra, onun, yani bizim yeni iş girişimimizin bir yuvası olmasını sağlayan da benim. İri yarı bir adamı, ailesinin eski kafe mekanını bize kiralamaya ikna ettim. Wesley Byron'ın ailesi kasabadaki eski kafenin sahibiydi, ancak geçen yıl vefat ettikten sonra kafe kapatılmıştı ve Wesley, kırklı yaşlarındaki dört kadının yeni hayallerimizi gerçekleştirmek için burayı kullanmasına pek sıcak bakmıyordu.

Bu evin hemen önünde bir anlaşma yapıldı.

Wesley'in gözlerinin sabah ışığında parıldadığını hala hatırlıyorum. Güneş ışınlarının ağaçların arasından süzülerek, onun açık kahverengi saçlarını karmaşık bir bronz tonuna boyadığını hatırlıyorum. Çenesini ovuşturduğunu hatırlıyorum, iki günlük sakalları normalden daha çekici görünüyordu.

Bir anlaşma yaptık.

Ben onun ailesinin eski kafe mekanının kira sözleşmesine ihtiyacım vardı. O ise amcası şehirdeyken ev işlerini yapacak birine ihtiyaç duyuyordu. Wes'in yanında geçireceğim yedi gün. Kira sözleşmesi karşılığında yedi gün. Yeni işimin bir şansı olması için yedi gün temizlik yapacaktım.

Bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşündüm. Kabul ettim.

Aptalmışım.

Fiona'ya yardım etme, ona yeni kafe için bir yer sağlayarak onu felaketten kurtarma ihtiyacına o kadar kapılmışım ki, işleri iyice düşünmedim.

Şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Bakın, hizmetçi işini yapabilirim. Temizlik yapabilirim ve kendimi utandırmadan yapabileceğime de oldukça eminim. Ama bunu Wesley için yapmak? Onun yanında yedi gün boyunca kalıp, ondan etkilenmiyormuş gibi davranmak? Bu bir sorun yaratır.

Wes mutfak tezgahından dönerek, bir elinde bir bardak su, diğer elinde iki bira şişesi tutuyor. Gömleğinin kumaşına karşı kaslarını gerginleştiriyor, bunu kapıyı açar açmaz fark ettim

ve kanepeye doğru işaret ettiğinde, sonra da parmaklarını saçlarının arasından geçirip bana içki ikram ettiğinde tekrar fark ettim. Tek kelimeyle: *nefis*. Zeytin yeşili pamuklu gömlek omuzlarına ve göğsüne yapışıyor, beline kadar ise bolca düşüyor.

Uyluklarımı sıkıştırıyorum, kanımda coşan hormonları lanetliyorum. Bu hormonların işi olmalı. Bu adamın üzerimde yarattığı etkiyi başka ne açıklayabilir ki?

Bana bir bira ve bir bardak su uzattı. İki şeyi de tutarken parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek içecekleri aldım. Fiziksel temasın zavallı bedenime ne tür korkunç şeyler yapacağını kim bilebilir? Hayatta kalamayabilirim.

Ve bu adamın evinde çalışmam mı gerekiyor? *Bir hafta* boyunca?

Aptal, aptal, aptal.

Kendimi rezil edeceğim. Yani, şuna bir bak! O vücut bir dergiye ya da en azından seksi bir takvime ait olmalı.

"Anlaşmamızdan vazgeçeceğini düşünmeye başlamıştım." Wesley uzun boylu, güçlü vücudunu bükerek karşımda oturur. Halının üzerine bacaklarını uzatarak beni süzer. Yeşil gözleri bu ışıktaki neredeyse siyah görünür, keskin ve meraklı bir şekilde vücudumu tarar. Onun bakışları altında meme uçlarım sertleşir ve dolgulu sütyenleri icat eden dahiye övgüyle anarım.

Onun evindeyiz. Aslında daha çok bir kulübe gibi. Büyükbabası, kendi elleriyle kesip şekillendirdiği yerel sedir ağaçlarından inşa etmiş, yatak için çatı katı olan büyük bir odadan biraz daha fazlası. Üst kattaki yatağın kenarını görebiliyorum. Bütün ev düzenli, kullanışlı, oduncu şıklığında.

Parmaklarımla turuncu-kırmızı saç telini büküp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kendimi geriye yaslanmaya zorluyorum. Yüzüme rahat bir ifade takınıyorum, ama Wesley'in kaşlarının yukarı kalkmasından anladığım kadarıyla pek inandırıcı olamıyorum. Omuz silkiyorum. "Ben sözümün eriyim."

"Umarım neye bulaştığını biliyorsundur." Sesi gürleyen bir homurtu gibidir.

"Bir hafta boyunca Byron klanının en iyileri ve en zekileri için temizlik yapmak mı? Ne kadar zor olabilir ki?"

"En iyileri ve en zekileri' derken 'alçak ve entrikacı' demek istiyorsan, evet. Amcam... zor biridir."

Gölmek istiyorum. Zor mu? Lütfen. On bir yıl boyunca zor bir ailesi olan bir adamla evliydim. Büyük, güçlü, zeki kocam için mükemmel bir eş, mükemmel bir gelin, mükemmel bir ev hanımı olmak için elimden geleni yaptım. Sonra birbirimizden uzaklaştık ve o beni çöp gibi attı. Ailesi gözünü bile kırpmadı.

Evet, *zorluklarla* başa çıkabilirim. Fırsat verilirse, hatta bundan zevk bile alabilirim.

"Amcam muhtemelen seni görmezden gelecektir. Genelde personeli fark etmez." Wes'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yine de seni sınamak isteyebilir. Buna hazırlıklı olmalısın." Wesley'in gözleri dudaklarıma kaydı. Sıcaklık içimi kapladı ve vücudumu gevşek tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Kaşları sinirle aşağı doğru eğilirken gözlerini dudaklarımdan ayırdı. Bana mı? Amcasına mı? Yoksa kendine mi? Emin değilim.

"Beni sınamak mı?" diye alaycı bir şekilde başımı salladım. "Deneyebilir." Üstünlük kompleksinden muzdarip kayınvalidelerle başa çıkma konusunda fazlasıyla deneyimim var. Bu da pek farklı olmayacak. Hâlâ kendilerini benden üstün gören insanların arkasını temizlemek için koşturup duracağım. Onlar için görünmez olmak bir artı olacak.

Wesley'in yüzü gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir ifadeye büründü.

Omuz silkiyorum. "Beni fark bile etmeyecekler, Wes. Elinde bir toz beziyle etrafta koşturan sessiz bir fare gibi olacağım." Gömleğimden bir parça tüy alıyorum. "Beni buraya alkol içirip, sevgili amcamın beni parçalayacağını söylemek için mi davet ettin? Bana biraz güven, Wes. Artık küçük bir kız değilim."

Hayır, ben kırk dört yaşındayım. Boşanmış, bağımsız ve karşımda oturan adama fazlasıyla ilgi duyuyorum. Ama bu tamamen fiziksel bir ilgi. Adam, Hollywood kırmızı halısına yakışacak bir yüze sahip, Yunan tanrısı gibi bir vücuda sahip. Geniş, yeşil gözleri, hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde, ki bu sık sık oluyor, seksi bir şekilde parıldıyor. Vücudu kaslı, geniş omuzları ince beline doğru daralıyor. Uylukları, genellikle soluk renkli kot pantolonlar olmak üzere, giydiği her türlü pantolonun kumaşını gerginleştiriyor.

Evet, bu fiziksel bir şey. Ben cinsel olarak en verimli çağında olan bir kadını ve tüm bu taşan enerjimi boşaltacak bir yerim yok. O ise kas yığını ve testosteron dolu bir adam. Ondan etkilenmem kaçınılmaz.

Ne yazık ki Wesley her ağzını açtığı anda, gözümüne çatal saplamak istemiş gibi davranıyor. Anlatmak istediğimi anlıyorsanız, Heart's Cove'da pek dost canlısı bir yerli değil. Ben etrafta olduğumda tek bir ruh hali var gibi görünüyor: sinirli. Bu da kırışık çarşaf ve tembel sabahlar vaat etmiyor.

Wes derin bir nefes alır ve gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışır. "Sen küçük bir kız değilsin, Simone."

O sadece benim sözlerimi tekrarlıyor olmasına rağmen kalbim hızla atıyor. Bakın, o söylediğinde, kulağa tamamen seks gibi geliyor. Sözleri söylüyor, sonra adımı homurdanıyor, gözlerini dudaklarıma indiriyor, sonra daha aşağıya, ve ben burada sessiz bir aptal gibi oturuyorum. Gözleri yine o parıldayan şeyi yapıyor ve ben, ısınmış alnıma bira şişesini dokunma dürtüsüne direniyorum.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bak, Wesley. Ailenle başa çıkabilirim. Küçük aile toplantısını düzenlerken yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."

"Küçük aile toplantısı mı?"

"—ve yeni kafe için bize kira sözleşmesi yapman gerekiyordu. Bu basit bir takas. Seni utandırmamak için elimden geleni yapacağım—ama söz veremem—ve sen de benden nefret etmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yap. Ya da yapma, umurumda değil. Ben sadece hizmetçiyim, unuttun mu?"

"Simone, bu sadece bir aile toplantısı değil. Amcam ve yeni kız arkadaşı bu araziye ve evi görmek için şehre gelecekler ve mülkün onun adına devredilmesine kadar kalan günleri sayacaklar." Halının bir noktasını izleyerek uzun bir nefes verir. Bir an gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Ölmeden önce, ailem mülkü ve servetlerinin çoğunu içeren bir tröst kurdu. Mirasım için bazı şartlar koydular. Benim yerine getiremeyeceğim şartlar. Bu şartları yerine getiremezsem, bu mülk amcamın adına devredilecek. Amcamın burayı alması sadece an meselesi ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu 'küçük aile toplantısı' aslında onun zafer turu olacak. Sürekli sevinçten havalara uçacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne şartları? Mirasına ulaşamıyor musun?"

Sorularımı görmezden gelir. "Amcam pislik gibi davranacak. Hazırlıklı olmalısın."

"Hazır mı?" Gözlerimi kısıyorum. "Hatırladığım kadarıyla, bu küçük takası ilk önerdiğinde, 'Sadece temizlik yap, gülümse ve çeneni kapalı tut' demiştin. Bir erkeğin bana böyle bir şey söylemesinin dehşetini atlatıp, o kafe kiralamasına ihtiyacım olduğunu hatırladıktan sonra kabul ettim. Temizlik yapıp gülümseyerek çenemi kapalı tutacağım. Koşullar bunlar. Başka bir şeye hazır olmam gerekiyorsa, yeniden pazarlık yapmamız lazım."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye homurdanır Wesley.

Bu homurtu içimde bir şeyler uyandırıyor. Her yerde hissediyorum. "Seksi bir hizmetçi kıyafeti alacak mıyım?" diye patladım, sonra hemen ekledim

Ağzımdan kaçiverdi. Neden böyle bir şey söyledim ki? *Neden?*

Wesley bana donuk bir bakış attı. O benim yaşlarımda, kırklı yaşların ortasında, ama kolaylıkla on yaş daha genç görünebilir. Saçında gri bir tel bile yok, ama gözlerinin ve ağzının etrafındaki birkaç çizgi, yaşadığı hayatı ele veriyor, özellikle de kaşlarının arasında, ben etrafta olduğumda ortaya çıkan iki büyük kırışıklık. Kalın kahverengi saçları, evinin loş ışığında parlıyor. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken, cevap vermeden önce sabrının son kırıntılarını toplamaya çalıştığı belli.

Eminim o ipeksi saçlar parmaklarımdan arasında da hoş bir his yaratırdı. Saçını çekersem, hırlayacak mıydı?

Odaklan Simone. Odaklan.

"Bak, Wesley, anlıyorum. Sorun yok. Anlaşma anlaşmadır. Kafenin kira sözleşmesini bize devrettin ve ben de bir hafta boyunca sadık hizmetkarınmışım gibi davranacağım. Kolay."

Gözlerimi dikip bana bakarak burnunu çeker ve dudakları hafifçe yukarı kıvrılır. Yanağında belirsiz bir gamze belirir ve midemde yine bir heyecan dalgası yayılır.

Ona umarım cesaret verici bir gülümseme atıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Sıkı bir gülümseme tek yanıtlım oluyor ve Wes'in ikna olmadığını anlayabiliyorum. Bir hafta sonra buluşmak için plan yapıyoruz, sonra kendimi toparlayıp kapıya doğru yöneliyorum.

Ormana adımımı atıyorum, yosun, çam iğneleri ve sedirin keskin kokusunu içime çekiyorum. Wesley'in mülkü, küçük kütük evini çevreleyen kalın ormanların içinde, Pasifik Okyanusu kıyısında bulunuyor.

Okyanus kıyısında, küçük ahşap kulübesini çevreleyen yoğun bir orman içinde. Komşularımız olan Fiona ve yeni erkek arkadaşı Grant'e yürüme mesafesinde olsak da, çevremizde ağaçlar, çimenler ve okyanus dışında hiçbir şey yok. Burası huzurlu, sessiz, ıssız ve tam da Wesley gibi huysuz birinin seveceği bir yer.

"Hey, Simone?"

Dönüyorum. Wes bir elini kapı çerçevesine, diğer elini kapı koluna koymuş. Gömleği hafifçe yukarı kaymış, bronzlaşmış teni ve iç çamaşırı görünür hale gelmiş. Gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum, ama gözlerindeki ışıltı, beni dikizlediğimi fark ettiğini düşündürüyor.

Başını eğiyor. "Seksi bir hizmetçi kıyafeti alsam, giyer miydin?"

Yanaklarım kızarır. "Rüyanda gör, Wes."

Gülümsemesi genişliyor, iki gamzesi de ortaya çıkıyor. Vay canına. Aptalca yakışıklı ve bu küçük anlaşma giderek daha kötü bir fikir gibi geliyor. Ayrıca benimle alay ediyor, bu da itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor.

Gerçekten çok saçma. Kendime güvenim yok değil. Wesley Byron'ın beni çekici bulup bulmaması umurumda olmamalı. Biz, her iki tarafın da biraz aceleyle kabul ettiği bir anlaşmayı yerine getiren iki yetişkiniz. Anlaşma bittiğinde, hayatlarımıza devam edeceğiz.

Ben öyle yapacağım. Şu anda ihtiyacım olan son şey, kendini beğenmiş bir aileye sahip kibirli bir adam. On bir yıl bana yetti de arttı bile, çok teşekkürler.

Wesley gözlerime bakıyor, gözlerinde okunamayan bir şey geçiyor. "Sizinle iletişime geçeceğim."

"Bir demirci!" Vurgulamak için yumruğumu kare şeklindeki kafe masasına vuruyorum. "Fallon bana bunu hatırlatıyor."

Kendimden memnun bir şekilde, buzlu kahveyi büyük bir yudumla içiyorum ve hemen ardından gözlerimin arasında bir canavar beyin donması hissi uyandırınca pişman oluyorum. Burun köprümü sıkıştırarak, geçmesini beklerken inliyorum, sonra metal sandalyeme yaslanıp Fiona'ya kaşlarımı kaldırıyorum. "Sence de öyle değil mi?"

O sadece kaşlarını çatıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Kafemin arkasına doğru başımı çeviriyorum. Dikdörtgen bir açıklıktan, mutfakta hareket eden şefleri, hazırladıkları lezzetli yemeklerin kokularını ve seslerini görebiliyorum. Birkaç ay önce bu kafeye yatırım yapan dört kadından ikisi olan Fallon ve Jen, sanki bu iş için doğmuşlar gibi mutfakta hareket ediyorlar ve birbirlerini görmezden geliyorlar. "Şuna bak. Koyu saçlı, solgun, neredeyse buz mavisi gözleri, geniş göğsü ve ince beli, basketbol topu büyüklüğünde pazıları var. Onu, ateşli bir demirci dükkanında, çekiçe örs üzerinde çelik kılıç dövdüğünü hayal edebiliyor musun? Demirci dükkanı o kadar sıcak ki, sadece eldiven ve deri önlük giyiyor, kaslı vücudunun her yerinde ter damlaları parlıyor..."

Fiona'ya bakıp ondan cesaret alamayınca, bakışlarımı Candice'e çevirdim. Sokağın aşağısındaki kafenin asıl sahibi olan Candice'e, Fiona, Jen ve ben, bize yeni bir hayat şansı verdiği için teşekkür edebildik. Bu yeni kafeyi açmak, genişletmek ve tüm topluluğun bir araya geldiği bir yer haline getirmek isteyen oydu.

Wesley ile bu mekanı kullanmamız için yaptığım küçük anlaşma ve Jen, Fiona, Candice ve benim yatırım fonlarımızla bunu başardık. Eski evimin satışından elde ettiğim tüm birikimimi harcamak zorunda kaldım, ama neyse. En azından küçük bir kasabada bir kafenin dörtte birine sahibim. Nakit akışı sorunumu da bir şekilde çözeceğim.

Four Cups Café dördümüz için çok önemli. Fiona ve Candice'in eski kafede yaptığı gibi, haftalarca bu mekanı temizledik, boyadık ve yeniledik. Duvarlar, yerel sanatçıların satılık eserleriyle süslü ve barista Sven'in kahve üstüne kahve yaptığı büyük bir ahşap bar var. Göğsünde parlak "Heart's Cove Hottie" yazan pembe bir gömlek giyiyor ve kulaklarında, kulak memelerinde bir inç genişliğinde delikleri vurgulayan büyük, siyah piercingler var. Burada kendini evinde hissediyor gibi görünüyor. Masalar ve sandalyeler eklektik ama bir şekilde uyumlu — Candice'in tasarım gözü — ve tüm mekan Heart's Cove'a tam olarak uyuyor. Sanatsal, sakinleştirici ve kısa sürede kasabanın buluşma yeri haline geldi.

Candice sandalyesinde dönerek mutfağa bakar, ombré saçlarının sarı uçları masaya değerek at kuyruğunu omzunun üzerinden atar. Dudaklarını büzüp gözlerini kısar, sonra çenesini bir kez indirir. "Kesinlikle. Görüyorum."

"İkiniz de delisiniz." Fiona kahvesine bir kaşık şeker daha atar.

"Hayal etmediğini iddia etme. Fallon gibi bir vücuda sahip, sadece önlük giymiş bir adam? Alnında kir lekeleri, örsü o kadar güçlü vuruyor ki kemiklerin titriyor. Grant şu anda tüm kadınsı ihtiyaçlarını karşılıyor diye, başka bir erkeğe bakıp güzel manzarayı takdir edemezsin."

Mutfaktan gelen bir gürültü hepimizi irkitti. Jen duvarın açıklığından bize sert bir bakış attı. "Söylediğiniz her kelimeyi duyabiliyoruz, biliyorsunuz."

"Hayır, hayır. Onları durdurma." Fallon omzunun üzerinden bakıyor, solgun gözleri zar zor bastırıldığı neşeyle parlıyor. "Devam et Simone. Sadece önlük giydiğimi mi söylüyordun? Sonra ne oluyor? *Hizmetlerime* ihtiyaç duyarak demirci dükkânına mı giriyorsun?"

"Erkekler her şeyi pornoya çevirmek zorundalar, değil mi?" diye mırıldanıyorum, ama yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum. Birinin yardımına ihtiyacım var, yoksa Wes ile geçireceğim hafta kendimi rezil etmekle bitecek.

Seksi hizmetçi kostümlerini düşünme. Seksi hizmetçi kostümlerini düşünme. Kesinlikle Wes'in benim üzerimden seksli hizmetçi kostümünü çıkarmasını düşünme...

Fiona, fincanının arkasında gülümsemesini saklarken Candice kıkırdıyor. Isınan yanaklarımı serinletmek için buzlu kahvemi yudumluyorum ve Fallon'a utangaç bir göz kırpıyorum. O sadece gülüyor ve Jen mutfakta bir şeyler yaparken bir şeyler mırıldanıyor.

"Şükran Günü'nü benim evimde kutlamayı düşünüyordum." Candice, Fiona'ya bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Kafeyi bir ay önce açtık ve bunu kutlayabiliriz diye düşündüm. Erkek arkadaşlar ve çocuklar da davetli."

"Fiona'nın ikisi de var." Gülümserim ve onlara gelemeyeceğimi söylemek için ağzımı açarım. Şükran Günü, Wesley'in küçük aile toplantısının tam ortasında

Wesley'in küçük aile toplantısının tam ortasına denk geliyor ve ben Wes'in yanında tam zamanlı hizmetçi modunda olacağım ama ne diyebilirim ki? *Üzgünüm, gelemeyeceğim, kafeyi ayakta tutabilmek için huysuz bir yalnız adam ve amcasının hizmetçiliğini yapacağım!*

Evet, bu iyi olur. Hiçbiri Wes'i nasıl ikna ettiğimi bilmiyor ve açıklamak da istemiyorum. Bu, en iyi arkadaşım olduğu ve bu kasabada bana yeni bir başlangıç sağladığı için Fiona'ya hediyem. Bir hafta hizmetçi olmak zorunda kalırsam, kimin umurunda?

Diğer bir şey ise, Heart's Cove'da sırlar uzun süre saklı kalmaz. Kaliforniya'nın kuzey kıyısındaki bu küçük kasaba, sanatın hareketli bir merkezi ve aynı zamanda şimdiye kadar gördüğüm en büyük dedikodu merkezidir. Heart's Cove Hotel'in sahiplerinden biri olan Dorothy ve onun ezeli düşmanı Agnes bile, dedikoduları paylaşmak için kılıçlarını bir kenara bırakırlar. Geçen hafta Agnes'in otele girdiğini gördüm. Bir sorun çıkacağını düşünerek onu takip ettim. Tek gördüğüm, Agnes'in Dorothy'ye komşularından birinin, karısı isteyken başka bir kadının evinden gizlice çıktığını söylediği idi. Bunu *on dakika* önce yapmıştı. Sonra Agnes neşeyle oradan ayrıldı. Şiddet yoktu. Fırlatılan nesneler yoktu. Sadece birbirleriyle kavga etmeyi profesyonel bir spor haline getirmiş iki yaşlı kadın arasındaki dostane bir sohbet vardı.

Arkadaşlarıma Wes ile yaptığım anlaşmayı anlatırsam, ailesi muhtemelen şehre vardığımızdan birkaç dakika sonra hizmetçi meselesinin sahte olduğunu anlar. Wes'in tam zamanlı bir personeli olmadığını bilirler. Genellikle kulübede tek başına yaşadığını bilirler. Muhtemelen bunu, Wes'i vasiyetinden veya her ne yapıyorsa ondan vazgeçirmek için koz olarak kullanırlar. Beni ilgilendirmez.

Hayır, anlaşmamın benim tarafını yerine getirmek için bunu kendime saklamam gerekiyor. Ya Candice'in Şükran Günü yemeğine gitmemek için başka bir bahane uydurmam ya da Wes'e o gün izin almam gerektiğini söylemem gerekecek.

"Akşam yemeği harika olur," diyor Fiona Candice'e ve ben de başımı sallamaktan başka seçeneğim yok.

Sohbet devam eder, kahvelerimizi bitiririz, ama benim aklım kasabanın kenarında, orman yeşili gözlü bir adamı düşünerek takılıp kalır.

Bir hafta idare edilebilir. Daha uzun sürerse, hormonlarım beni ele geçirebilir.

İki WESLEY

Telefonumun çınlayan sesi ormanın sessizliğini bozuyor. Ayağa kalkıp, kopardığım otları bekleyen el arabasına atıyorum. Simone, önümüzdeki hafta birlikte geçireceğimiz zaman hakkında konuşmak için geleli iki gün oldu ve bunun kötü bir fikir olduğu yönündeki tedirginliğimden kurtulamıyorum.

Kapımı yumruklayıp annemle babamın eski kafesinin kirasını ödemek için yalvardığında, kabul etmek istemedim. Ev dışında, o kafe annemle babamdan bana kalan son şeydi. Annemle babamın gurur ve mutluluk kaynağı olan kafeyi başkasına devretmek, her şeyin sonu gibi geliyordu. Gerçek son. Annemle babam neredeyse bir yıl önce vefat etmişlerdi, ama kafeyi bırakmak hala zor geliyordu.

Ama Simone o geniş, soluk mavi gözleriyle bana baktı ve içimde bir şeyler değişti. Her şeyi yapacağını söyledi. Yüzünde çaresizlik okunuyordu ve ben bir anlık zayıflık gösterdim.

Şimdiden pişman oldum.

Sesi kısılmıştı. "Her konuda sana yardım ederim. Online pazarlama mı lazım? Sosyal medya yönetimi? Metin yazarlığı?" Gözleri büyümüştü ve ellerini önünde birleştirmişti. Tanrım. Yalvarıyordu. "Ev işlerinde yardım edecek biri mi lazım? Bahçe düzenlemesi? Para mı? Esansiyel yağlarla günlük aromatik masajlar mı? Hadi ama Wes."

Kafamı salladım, ama önerilerinden biri aklımda kalmıştı. Ev işlerinde yardım tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bana doğru eğilmiş, tatlı kokusu burnuma dolmuş, burun deliklerime girmişti. Narenciye ve lavanta kokusu. Yüzü çok ciddiye, her zamanki küstahlığı yoktu. "Kafeyi kaybedemeyiz Wes. Bu Fiona'yı öldürür. Hayatında iyi bir şeylerin olması gerekiyor."

Ailemin eski evinden birkaç kapı ilerideki orijinal kafe mekanları talihsiz bir sel felaketine maruz kalmıştı. Heart's Cove belediyesinin tescilli bir felaketi, haftalarca süren bir yeraltı sızıntısı. Bina kullanılamaz hale gelmişti ve kadınların yeni kurulan işi sona erecek gibi görünüyordu. Heart's Cove bir kez daha kendi kafesi olmadan kalacaktı.

Belki de Simone'un bana bakışları, gözlerindeki umut ışıyordu. Arkadaşına yardım etmem için bana yalvarmasıydı. Elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi ve bunun samimi olduğunu anlayabiliyordum. Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Ona ihtiyacım olan tek şeyi söyledim: bir hizmetçi.

Hâlâ dudaklarının açıldığını, gözlerinde umudun parladığını hatırlıyorum. Sabahın erken saatleriydi ve evimin çevresindeki orman, birkaç mutlu kuşun cıvıltıları dışında sessizdi. Güneş, başının etrafındaki kırmızı saçlarına, vahşi bir yeleye parıldıyordu ve sanki beni sınamak için gönderilmiş bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Hizmetçi mi?" Başını yana eğdi. "Senin arkanı temizlememi mi istiyorsun? Ne, haftada bir falan mı? Ne kadar süreyle?"

"Amcam şehre geliyor. O buradayken biraz yardıma ihtiyacım var." Bu hikayenin tamamı değildi, ama yeterliydi.

Ailemin mirasımı bir tröste yatırdığını ve evlenmedikçe ona erişemeyeceğimi nasıl açıklayabilirdim? Ailem iyi niyetliydi. Gerçekten öyleydi. Tröste koydukları şartlar muhtemelen beni hayatımı paylaşacak bir eş aramaya itmek içindi. Ailemin harika bir ilişkisi vardı ve benim için de aynısını istiyorlardı.

Ne yazık ki bunu denedim ve eski nişanlım Alina kalbimi kırdı.

Alina ve ben ayrıldıktan sonra ailem güven şartlarını değiştirmeyi unutmmuş mu, yoksa gerçekten başka birini bulmamı mı istemişler, bilmiyorum. Ama her halükarda, onlar vefat etti ve vasiyetname noter tarafından onaylandı: Mirasıma erişebilmem için evlenmem gerekiyor. Kırk beş yaşına kadar evlenmezsem, tröstün içeriği bölünerek kalan tüm aile üyelerine ve ailemin desteklediği hayır kurumlarına dağıtılacak. Ben de bunun bir kısmını alacağım.

evlenirsem ne elde edeceğimi ve evi ve araziyi kaybedeceğimi. Bunlar amcam Sean'a kalacak.

Muhtemelen bu yüzden buraya geliyor, sevinçten.

Sean'ın anlamadığı şey, benim bunu kabullendiğim. O tröstteki mirası almamayı sorun etmiyorum. İçten içe, mirası hak etmediğimi biliyorum. Aileme kim olduğum hakkında yalan söyledim, iş hayatındaki başarılarım hakkında yalan söyledim ve tüm başarısızlıklarımı onlara anlatacak cesareti hiç bulamadım.

Hayır, onların parasını hak etmiyorum. Onlar bunun için çok çalıştılar ve bu para bana kalmamalı.

Yine de evi kaybetmeyi düşündüğümde içim hala sızlıyor. Bu, ailemden kalan son şey. Büyüdüğüm yer. On sekiz ay sonra kırk beş yaşına gireceğim ve bu mülkte geçireceğim son zamanların tadını çıkarmaya niyetliyim. Bu yere son vedam olacak.

Ama geçen ay Simone bana bakıp dudağını ısırduğu gün, pişmanlık gibi bir şey hissettim. Burası benim son yılım olsun istemedim.

Elini uzattı. "Peki."

O el sıkışma, ona ilk kez dokunduğum andı. O gittikten sonra, avucum saatlerce karıncalandı. Cildi suçlu derecede yumuşaktı. Bir şekilde, tüm dünya daha parlak hale gelmiş gibi hissettim. Bekleyeceğim bir şey vardı ve amcamın ziyareti o kadar da kötü görünmüyordu.

Bir anlık zayıflık, hepsi bu kadar.

Telefonum tekrar çalışıyor ve o günün anılarını kafamdan silip atıyorum. Cebimden telefonu çıkarıyorum, ekranda Fallon Richter'ın adını görüyorum ve cevaplamak için kaydırıyorum. "Evet?"

"Selam Wes. Kafeye gelir misin? Çatıda bir sorun var."

"Çatı mı? Ne sorunu var?" Ağaçların arasından mavi gökyüzüne bakıyorum. Sızıntı olamaz, güneş parlıyor.

Fallon boğazını temizler. "Yüz yüze anlatmak daha kolay olur."

Harika. Bir hafta boyunca Simone'un patronu gibi davranmakla kalmayıp, ev sahibi olmanın tüm sevinçleriyle de uğraşmak zorundayım. Evet, bunu kabul etmek kesinlikle bir hataydı.

FALLON, geniş göğsünü kaplayan kollarını çaprazlayarak, elini kaldırıp çenesini saran sakalını parmaklarıyla taradı. Ben de ellerimi belime koyup, gökyüzünde süzülen kabarık beyaz bulutu izledim.

Mesele şu ki, buradan bulutları görememem gerekir. Kafeteryanın arka deposunda duruyorum ve buzdolabı büyüklüğünde bir çatı parçası şu anda yerde duruyor.

"Huh," diyorum.

"Evet." Fallon sakalını biraz daha kaşıyor. "Bu sabah buraya geldiğimde gördüm. Dün gece çökmüş olmalı."

"Kirişler çürümüş görünüyor." Eskiden çatıyı tutan, ufalanan tahta parçalarına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Birine baktırmadan buraya girmemeliyiz."

Fallon homurdanır ve ikimiz ana kafe alanına geri döneriz. Burası, annemle babam işletirken olduğu gibi yine kalabalıktır. Tezgâhın arkasındaki barista, yerel kitapçı sahibi Agnes'e gülümser. Agnes kahverengi bir torbadaki pastayı inceler ve kısa bir baş sallama ile onaylar. Kadının bakışları çok sert ve ben genelde ondan uzak durmaya çalışırım.

Sokağın aşağısındaki orijinal kafeyi işleten Candice bize doğru yürür. Endişeyle kaşlarını çatmıştır. Saçları başının üstünde büyük bir topuz halinde toplanmıştır ve her adımında sallanır. "Lanetlendim Wesley. Lanetlendim! Önce diğer yerde su hasarı, şimdi de bu mu?" Başını sallar. "Ee? Karar ne?"

"Çatıda bir delik var," diye cevaplıyorum.

Arkamda biri burun kıvrıyor ve Simone'un arka kapıdan içeri girdiğini görüyorum. "Teşekkürler, Kaptan Bariz." Kaşlarını kaldırıyor. "O kocaman beyninden bize başka bir keşif var mı? Lütfen, bizi başka bir bilgelikle kutsayın. Belki bize kahvenin kahverengi, şekerin tatlı olduğunu söyleyebilirsiniz."

Onu görmezden geliyorum. "Grant'i arayacağım. O bunu tamir edebilir ya da en azından geçici olarak deliği kapatabilir. Bana fiyat teklifi verebilecek bu civardaki tüm müteahhitleri tanıyor."

Simone yaklaşır, yanımdan geçerken kolu koluma hafifçe değir. Onun kokusunu içime çekerim, ormandan çıkıp hayatıma girdiği ilk günkü kadar dengesiz hissederim.

günde olduğu gibi dengesiz hissediyorum. Onda vahŖi bir yan var. İnsanların onun hakkında ne dediği, ne düşündüğu, onu nasıl algıladığı umurunda değil. Sanki cehennemi yaşamış ve diğer tarafa çıkmış, hayatın tadını çıkarmaya kararlıymış gibi.

Keşke ben de aynı şeyi hissedebilseydim.

Ben de cehennemi yaşadım ve sonunda yaralı ve yalnız kaldım, yakında evsiz ve parasız da kalacağım.

"Grant oteldeki dersini bitirmek üzere," diyor Candice. "şimdi oraya gidersen, onu yakalayabilirsin."

"Seninle birlikte geleceğim," diyor Simone. "İkizlerle konuşmam lazım."

İkizler, Margaret ve Dorothy, Heart's Cove Hotel'i işleten iki yaşlı bayan.

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve Simone tuzlu deniz havasını derin bir nefesle içine çekiyor. Heart's Cove'daki çoğu şey ya ana cadde olan Cove Boulevard'da ya da onun hemen yanında. Okyanus kıyısındaki mülkler çok değerlidir, ama okyanustan uzakta da çok sayıda ormanlık, güzel arazi vardır. Cove Boulevard'un her iki tarafını ağaçlar çevreliyor ve yazın dalları yolun üzerinde yeşil bir gölgelik oluşturuyor.

Yılın bu zamanında, Kasım başında, ince dallar son yapraklarını döker. Burası o kadar soğuk olmaz, ama önümüzdeki birkaç ay boyunca gri gökyüzü ve yağmur bekleyebiliriz.

Simone ve ben, otele yarım saatlik yürüme mesafesindeki yolun yarısına gelene kadar birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz. Simone, bulutlar ve çıplak ağaçlar onu rahatsız etmeden başını gökyüzüne doğru kaldırıyor. Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi yürüyor.

"Hala gelecek hafta benimle çalışmak istiyor musun?" diye soruyorum sonunda. "İstemek'i tanımla."

Ben gülerek, Simone'un bana baktığını fark ettim. "Ne?"

"Gülüşünü seviyorum." Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "Seni Broody McBrooderson'dan seks sembolüne dönüştürüyor."

Seksi bir adam, ha. "Ben karamsar değilim."

"Gerçekten mi? Bu cümlemin hangi kısmına odaklanmayı seçtin?" Başını sallar. "Bu aslında senin hakkında çok şey söylüyor."

olumsuzluklara odaklanıyorsun."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Nasıl tepki vermem gerekiyor? Sana gülümsersem, kendini kontrol edemeyebilirsin."

"Haklısın. Kontrolümü kaybedip kıyafetlerini yırtmamam için yüzündeki o somurtkan ifadeyi koru." Bunu saçma bir şeymiş gibi söylüyor, ama içimde bir ateş parlıyor. Hemen onu söndürüyorum. O yola girmeyeceğim.

Heart's Cove Hotel'in girişine giden yola sapıyoruz, birkaç ay önce talihsiz bir gayzerin otoparkı parçaladığı yeni asfalt parçası üzerinden geçiyoruz. Simone'a bir bakış atıyorum, dolgun alt dudağını yalayıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığını görüyorum. Ona kapıyı açtığımda, bana abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor ve benim bir beyefendi olabileceğimi bilmediğini söylüyor.

"Dikkatli ol Simone," diye bir kadın sesi kapının içinden geliyor. "O dilin bir gün başını belaya sokacak."

"Deneyimlerinden mi bahsediyorsun, Dorothy?" Simone otel lobisinde dolaşırken, resepsiyondaki kadına gülümsedi.

Dorothy, kasabanın çılgın teyzesi. Annemin en yakın arkadaşıydı ve onun söylediği ve yaptığı çılgın şeylerle bir kitap doldurabilirim. Hiçbir ahududu çalısı ondan güvende değildir. Bugün, uzun gümüş rengi saçları kalın bir örgü halinde omzuna dökülmüştür. Boynuna hayvan desenli bir fular bağlanmıştı, ama kıyafetinin geri kalanı şaşırtıcı derecede sade. Sadece düz siyah bir elbise. Dorothy resepsiyon masasının arkasından çıkar ve ben bir çift parlak hayvan desenli ayakkabı görürüm. Ah, bugün her şey aksesuarlarda.

"Tatlım, ağzımın beni ne kadar belaya soktuğunu bilmek istemezsin." Kollarını açıp Simone'a sarılır, sonra bana döner. "Sevgili oğlum, buraya gel. Benden kaçıyordun."

Dorothy, hatırlayabildiğim kadarıyla bana hep "sevgili oğlum" derdi. Kalbim bu eski takma ada sıkışır ve beni boğmak üzere olan anıların dalgalarıyla mücadele ederim. Bu yüzden çoğu gün kasabadan uzak dururum. Annem ve babam öldüğünden beri, onları çok iyi tanıyan insanların yanında olmak çok zor geliyor.

Dorothy kollarını bana dolayarak çekilir ve pazımı sıkar. "Senin için ne yapabilirim?"

"Grant'i arıyorum."

"Bir dakika içinde çıkar. Bugün dersine katılım çok iyiydi," diyor Dorothy.

"Evet, tabii. Canlı model çizim dersi vardı." Simone burun kıvrır. "Grant kıyafetlerini çıkardığında kim gelmek istemez ki? Ben sadece Fiona'ya saygımdan uzak duruyorum."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Şüpheli bir şekilde öfkeye benziyor.

Ya da kıskançlık. Bu da nereden çıktı?

Dorothy elini salladı. "O aldırmaz. Bu sanat." Simone'a başını eğdi. "Ya sen? Sen de Grant'i görmeye mi geldin?"

"Önümüzdeki birkaç hafta için sosyal medya stratejisi hakkında seninle konuşmak istedim. Gönderdiğim teklifi inceleme fırsatın oldu mu?"

"Margaret baktı. Marge!" Dorothy arka odaya seslenir ve Margaret'in yüzü kapıda belirir. Lacivert pantolonlu takım elbise giymiş, saçları şık bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış Margaret, Dorothy'nin sanatsal tarzının tam tersi bir stile sahiptir. "Ah, Simone! Ben de tam seni çağıracaktım. Sosyal medyada yayınladığın son reklamlara çok sayıda kişi ilgi gösterdi. Hepsine cevap vermek için yardımına ihtiyacım var. Çok yoğunuz."

Lobinin köşesindeki çiçek desenli kanatlı koltuklardan birine oturup Grant'in çıkmasını bekliyorum. Simone resepsiyon masasına eğilerek ikizlerin bilgisayar ekranındaki bir şeyi işaret ediyor ve gözlerim onun vücudunda dolaşıyor. Cömert kıvrımlar, ince bir bel, kalçalarına ve poposuna sanki boyanmış gibi yapışan pantolonlar. Beni acıyan bir vücut.

Kafamı sallıyorum. O benim için çalışacak. Elbette çekici bir kadın, ama mesafemi korumam gerekiyor. Bu iş anlaşmasının amacı da bu zaten. Ben ona kafe mekanında yardım ediyorum, o da amcamı ağırladığım süre boyunca bana yardım ediyor.

Basit. Net.

Çekicilik yok. Flört yok. Seks yok. Sadece iş.

Kimseyle ilişki kurmak istemiyorum. Kimseyle ilişki kuramam, çünkü bunun nasıl biteceğini biliyorum. Benim peşinden koşmamla...

Onu kayıp bir köpek yavrusu gibi arıyorum ve o, benim ne kadar az param olduğunu ve on sekiz ay sonra daha da az param olacağını öğrendiğinde yüzüme gülüyor.

Alina ile böyle olmuştu ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Eski nişanım benim için doğru kişi olmalıydı. Üniversiteden sonra tanıştık, gözlerim parlıyordu, akıllıca bir iş fikrim vardı ve arkamda yatırımcılar vardı. Bir iş kuracaktım. Harika olacaktı.

Ama olmadı.

O gitti, ben de çaresiz kaldım.

Hayır, kimseyle çıkmıyorum. Beni tekrar öyle hissettirebilecek kimseye yaklaşıyorum. Simone zaten parasız olduğunu söylemişti. Annemlerin evini görecektim, amcamın paralarını savurduğunu görecektim ve benim ona bakabileceğimi düşünecektim.

Hala şu anki kadar küstah olur mu? Hala beni önemsemiyormuş gibi davranır mı? Yoksa hakkımdaki gerçeği öğrenene kadar gözlerinde dolar işaretleri belirir mi?

Bunun cevabını zaten biliyorum.

Bu yüzden ona yaklaşılamam. Bu, basit bir hizmet alışverişi olarak kalmalı. Bir haftalık kafe kirası karşılığında benim hizmetçim olacak.

Bağlanma yok. Duygu yok. Seks yok.

Simone ikizlerden birinin söylediği bir şeye güler, sonra omzunun üzerinden bana bakar. "Bilmiyorum, Dor. Bence Wes gizemli bir hava yaratmaktan hoşlanıyor. Bu yüzden seksi kaşlarını çatmayı mükemmelleştirmiş."

Daha da sert bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, bu da kadınları daha çok güldürüyor. Neyse ki, Grant o anda otelin arkasındaki stüdyodan çıkmaya karar veriyor. Kolunu Fiona'nın omuzlarına atmış, kızarmış yanaklarına, parlayan gözlerine bakıyor. Fiona başını Grant'in omzuna yaslayıp dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Hiçbir kadın bana böyle bakıp beni gerçekten gördü mü, bilmiyorum. Gerçek beni. Yeni bir iş kurmaya çalışan adamı değil. Ailesinden büyük bir miras alacak olan adamı değil. Hiç kimse bana gözlerimin içine bakıp, *benim* yanımda olduğu için gülümsemedi.

Sandalyeden kalkarak Grant'e çenemi salladım. "Hey. Bir dakikan var mı?"

"Ne oldu?"

"Kafenin çatısı çöktü," diye araya girdi Simone.

"Ne?" Fiona donakaldı, önce arkadaşına, sonra bana baktı.

Omuz silkiyorum. "Düzeltililebilir." Simone'a bakıyorum. "Cuma günü görüşürüz?" Yüzü hoş bir kırmızıya bürünüyor. Fiona bir adım öne çıkıyor,

kaşlarını çatarak. "Cuma günü ne olacak?"

"Oh, sadece iş hakkında konuşmak için buluşacağız." Simone eliyle beni uğurlar. "Kafede görüşürüz."

Bir anlığına gözlerine bakarım, sanki "*Onlara söyleme*" der gibi gözlerini hafifçe genişletmesini göreceğim kadar uzun bir süre. İlginç. Beni kafe kiralamaya nasıl ikna ettiğini kimseye anlatmamıştı. Utanç mı, mahcubiyet mi, yoksa düşünceli davranmak mı? Emin değilim.

Fiona ve Grant ile birlikte kapıdan çıkarken Simone'un bakışlarını sırtımda hissediyorum.

GRANT ve ben çatıyı inceledikten ve o, onarım için birkaç uzman müteahhitten fiyat teklifi alacağına söz verdikten sonra, kendimi kafenin hemen yanındaki sade kahverengi bir kapının önünde buluyorum. Kapıyı açmak için anahtarlarımı elimde sallarken, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, düşünemiyorum bile.

Küf kokusu beni karşılıyor, tanıdık limon ve mineçiçeği kokusunu gizliyor. Annemin izleri bu yerin her yerinde, onun sığınağına çıkan gıcırdayan merdivenlerde bile. İç kapıyı açıp duruyorum, loş iç mekana göz gezdiriyorum. Bu tek oda binanın ön tarafını kaplıyor, arka tarafta ise aşağıdaki çatıda büyük bir delik görünüyor.

Eski, rahat kanepeler bir sehpanın etrafına dizilmiş. Küçük bir mutfakta, elektrikli su ısıtıcısının yanında annemin en sevdiği çayların milyonlarca kutusu, eklektik bir kupa koleksiyonunun bulunduğu açık bir raf (annemin en sevdiği, yanlarından bacakları ve memeleri çıkan inek şeklindeki kupaydı), buzdolabı için küçük bir alan ve bir lavabo var. Küçük odanın bir duvarı tamamen kitaplara ayrılmış, binlerce kitap var.

Annem kaçmak istediğinde buraya gelirdi. Agnes ile kavga başlamadan önce, o ve Dorothy yıllarca birlikte bir kitap kulübü düzenlemişlerdi. Kitap raflarına doğru yürürken, geniş kitap yelpazesinden bir kitap seçerken döşeme tahtaları gıcırdıyor. Bir aşk romanı — annemin en sevdiği tür.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, rastgele bir sayfayı açarım ve annemin okumayı beklemediğim bir sahneye rastlarım. Orada... dokunma ve... zonklama ve... itme ve...

Kitabı kapatıyorum. Annemi düşünürken bunu okumama gerek yok. Gözlerim kitaplığa, önümdeki binlerce kitaba kayıyor ve annemle kitap kulübünün gerçekten ne hakkında konuştuğunu merak ediyorum.

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim.

Kanepenin kenarındaki battaniye parmaklarımın altında yumuşak hissedilirken, anılar zihnime akın eder. Annem burayı severdi — sadece ona ait olan bir yer. Babamın kulübesi vardı, annemin ise bu küçük kütüphanesi. Burada olmak... zor, ama aynı zamanda rahatlatıcı.

Four Cups'ın bayanları kira sözleşmesini imzalarken bu alan hakkında bana hiçbir şey sormadılar, ben de hiç bahsetmedim. Ama şimdi, müteahhitler çatıyı tamir etmeye geldiklerinde, burayla ilgili bir şeyler yapmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bir amaç için kullanmak gibi.

İç çekerek geri çekiliyorum. Kilit kapanıyor ve ben bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum. O mekanla daha sonra ilgileneyeceğim. Şu anda amcamın gelişine hazırlanmam gerekiyor.

ÜÇ SIMONE

Yıllardır açılmamış ESKİ KUTULAR, içindekileri kanepemin ve oturma odamın zeminine döküyor. Bu karmaşanın ortasında durup, yavaşça daireler çizerek, kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Anılar birbiri ardına üstüme üstüme geliyor.

Eski kocamın aynı gün bana haber verdiği bir bağış etkinliğine son dakikada satın aldığım kırmızı elbise. O gece boyunca beni görmezden geldi. Onun iş etkinliklerinde, sadık bir eş rolünü oynamam beklendiğinde giydiğim siyah, kare yakalı elbise. Payetli gümüş elbise, yılbaşı gecesi giydiğim bir elbiseydi. Gece yarısı, yarı sarhoşken ve eski kocam ortalarda görünmezken ağlarken giymiştim.

Evet, anılar. Onları eski kutulara tıkıştırmak daha iyiydi.

Nate hala Los Angeles'ta yaşıyor ve Fiona ile geçen yaz Heart's Cove'u keşfetmemiş olsaydık ben de orada kalırdım. O buraya aşık oldu, ben de ona eşlik etmeye karar verdim. Bütçeme biraz nefes aldirmek umuduyla evimi sattım ve buraya taşındım, ama tüm paramı Four Cups'a yatırıp başladığım yere geri döndüm: beş parasız.

Bu konuda çok zekiyimdir.

Şimdi tüm eski eşyalarımı ayıklamaya ve bu sefer gerçekten bırakmaya çalışıyorum. Artık geçmişe tutunmak yok. Artık tanıdık bir şeye geri dönmek istediğimde Nate ile buluşmak yok. Artık bu elbiselere ve aksesuarlara bakıp, kendi isteğimle vazgeçtiğim yaşam tarzını düşünmek yok.

Sekiz yıldır boşanmış durumdayım. Artık tüm bu eşyalardan kurtulmanın zamanı geldi. Onları her yere taşımaktan bıktım, tam anlamıyla beni aşağı çeken bir yük gibi. Nate'in bu kıyafetleri saklayabileceğim büyük malikanesi, giyinme odaları ve kişisel stilistleri yok.

Kalbimde açılan boşluğu doldurmak için bana çılgılık atarken, kıyafetlerimi yenilemek için onun kredi kartım da yok.

Heart's Cove'a taşınmak benim için büyük bir değişiklik oldu. Boşanma sonucunda bana kalan evi sattım — evli çift olarak satın aldığımız ilk evi. Online işime kendimi adadım ve Four Cups'a yatırım yaptım. Artık buradayım ve kalacağım.

Bu, eski hayatımı bir kez ve sonsuza kadar geride bırakma zamanının geldiği anlamına geliyor.

Yeni dairem – yani benim için yeni – küçük ama rahat. Emlakçılar bu tür yerleri “rahat” olarak nitelendiriyorlar sanırım. Yerel nalbur dükkanının üstünde, posta pulu büyüklüğünde bir mutfak olan bir stüdyo dairede yaşıyorum. Mutfak ve banyo hariç, tüm zeminler yıpranmış kahverengi halıyla kaplı, mutfak ve banyoda ise muşamba hakim. Tavanlar popcorn ile kaplı ve duvarlar muhtemelen çok uzak bir geçmişte beyazdı. Şimdi ise oteldeki çeşitli amatör sanat derslerinde yaptığım tablolarla kaplı ve her yatay yüzeyde en az bir mum var. Bu kutuları depodan çıkarmadan önce, eski kıyafetlerimi düzenlerken sakinleşmeme yardımcı olması umuduyla en sevdiğim mumu, sınırlı sayıda üretilmiş zencefilli kurabiye kokulu mumu yaktım.

Burası benim evim, en azından şimdilik. Elbette, bazen evimi özlüyorum. Orası da anılarla doluydu. On bir yıl boyunca birinin eşi olarak yaşayıp, ayrılmayı biraz daha zorlaştıracak birkaç güzel anı biriktirmemek mümkün değil.

Ellerimi belime koyarak, geçmişle ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp derin bir nefes alıyorum. Evimi satıp buraya taşınmadan önce, Los Angeles'ta bulunduğum son seferinde eski kocamla görüştüm. Bu, bunu son kez yaptığım zamandı. Bu sefer ciddiyim. Nate'e artık zamanımı ayırmayacağım.

Şimdi tek yapmam gereken, evliliğimizin tüm kalıntılarını ortadan kaldırmak. *Eşyaları*. Hediyeleri, mücevherleri, kıyafetleri... Hediyelerin onun beni sevdiğini gösterdiğini düşündüğümde Nate'in bana aldığı tüm eşyaları.

Bıçağımı alıp son kutuya uzanırken ellerim titriyor. Diğerlerinden daha küçük olan bu kutunun içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Mücevherler ve bir çanta.

Hayır, sadece bir çanta değil. Cennet mavisini bir Hermès Birkin çanta. Eski kocamın ikinci yıldönümü hediyesiydi, çünkü

Bu çanta on iki bin dolardan fazla değerinde ve ben de sanki bu çanta canlıymış ve evliliğimin ilk çatlaklarını onaracakmış gibi ona hayran hayran bakardım.

Ama düzeltmedi.

Ondan kurtulamadım. Tam olarak dört kez giydim, her seferinde onu zarar vermekten, kaybetmekten veya çalınmasından çok korktum. Boşanma davası tüm birikimlerimi tükettikten ve metin yazarlığı ve çevrimiçi pazarlama işim henüz geçinebileceğim bir gelir sağlamadığında, onu satmayı düşündüm. Bunu birçok kez düşündüm. Parasız olduğunuzda on iki bin dolar çok işinize yarar. On hafta üst üste fasulye ve pirinç yemekten bıktığım her seferinde, çantayı çıkarır, parmaklarımla okşar, kalbimin parçalandığını ve kırıldığını hisseder, sonra onu koruyucu plastik torbasına geri koyar ve dolabımın arkasına atardım. Boşanmadan bu yana sekiz yıldır onu yanımda taşıyorum, hiç yakından bakmadım, ondan kurtulamadım.

Şu anda ona bakıyorum ve çok güzel.

Nate'e bunun fazla olduğunu söylediğimde ne dediğini hala hatırlıyorum. *Sen en iyisini hak ediyorsun, Simone. O çantayı takmanı ve benim karım olduğunu, istediğin her şeye sahip olabileceğini hatırlamanı istiyorum.*

O zamanlar bunun romantik olduğunu düşünmüştüm. Beni sevdiği için bana hediyeler aldığını düşünmüştüm.

Aptalmışım.

Hediyelerin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bana bir şeyler alıyordu çünkü bu onu büyük bir adam gibi hissettiriyordu. Çünkü beni tüm zengin arkadaşlarının önüne çıkarabilir, bana tasarımcı markaları giydirebilir ve onlara ne kadar başarılı olduğunu gösterebilirdi. *Bakın, karımın kıyafeti sizin altı aylık kazancınızdan daha değerli. Harika değil miyim?*

Mavi deri parmaklarımla altında yumuşak hissediliyor. Tam hatırladığım gibi kokuyor. Tokalar ve kopçalar hala parlıyor ve astarı hiç bozulmamış. Bu çanta *çok güzel*. Kalbim göğsümde acı veren bir kaya gibi sıkışıyor.

Yine de, bunca yıl sonra, ondan kurtulmak zor. Bu beni sığ biri mi yapar?

Muhtemelen.

Bu sadece bir tasarımcı çantası olduğu için değil. Nate, evliliğimizin sonsuza kadar süreceğini düşündüğüm bir zamanda bana bu çantayı verdi. Ona aşık olduğum ve yaşam tarzının gözlerimi kör ettiği bir dönemde.

Yanlış anlamayın, kıyafetleri, çantaları ve mücevherleri sevmiştim. Birinci sınıf uçuşları sevmiştim. Restoranları ve arabaları sevmiştim. Nate ile evlenmeden önce hiç sahip olmadığım tüm bu lükslere burun kıvırmamıştım. Zengin olmak beni mutlu etmedi, ama kesinlikle rahat hissettirdi. Lüksler *güzel*dir ve ben her dakikasından keyif aldım.

Ama sonunda para yetmedi. Bir daha asla kendimi başkalarının karısı olmak için satmayacağım. Bir daha asla başka bir adamın ailesine kendimi uygun bir eş olarak kabul ettirmek için cehennemi yaşamayacağım. Buna değmez. Hiç de bile. Bana bin tane Birkin çanta alsan bile, yine de yetmez.

Kendi çevrimiçi işim olması, arkadaşlarımla kafeye yatırım yapmam, parasız bir öğrenci için bile çok küçük olan minik bir dairede yaşamam... İşte bunlar, birinin karısı olduğum zamankinden çok daha fazla özgüvenimi artırıyor.

Zil sesi beni irkiltir. Çantayı dikkatlice yere bırakır ve giysi yığınlarının üzerinden atlayarak interkoma ulaşırım.

"Benim," diyor genç bir ses. Clancy — Fiona'nın çocuğu. Fiona'nın yeni erkek arkadaşı Grant, birkaç ay önce Clancy kapısına gelene kadar bir kızı olduğunu bilmiyordu. Şimdi Clancy kalıcı olarak burada ve en iyi arkadaşı Allie, Candice'in kızı ile birlikte kasabayı terörize ediyor. Clancy okul yılının başında Heart's Cove'a geri döndüğünden beri ikisi birbirlerinin yanından ayrılmadılar.

"Yukarı gel." Onu içeri alıyorum, sonra kapının kilidini açıp aralıyorum.

Merdivenleri tırmanırken ayak sesleri kulakları sağır ediyor, nefes nefese kalıyor, sonra büyüme çağındaki on beş yaşındaki bir gencin tüm zarafetiyle kapıyı çarpıyor. "Selam."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bir şey içmek ister misin? Biraz susamış görünüyorsun."

Clancy altın sarısı saçlarını kulağının arkasına atar ve başını sallar, sırt çantasını kapının yanındaki yere bırakır. Bir sandalyeye oturur ve odanın içindeki eşyalara bakar. "Bir şey mi hazırlıyorsun?"

"Masadaki kokulu mumlardan birini alır, koklar ve bana bakarak cevap bekler.

"Sadece eski eşyaları düzenliyorum." *Ve sonunda eski halimden kendimi bırakıyorum.*

"Oh." En yakın kutuyu uzanıp, içinden bin dolarlık çantamı çıkarır ve omzuna asar.

dolarlık çantamı çıkarır ve omzuna atar.

Ona saldırıp onu koparmak için duyduğum dürtüye direniyorum. Alt tarafı bir çanta. Dokunabilir. Alt tarafı bir çanta. Alt tarafı bir çanta. Kendime bunu tekrar tekrar hatırlatırsam, kafama girer, değil mi?

Clancy, giysi çantalarında dizili olan gece elbiselerine bakarak kaşlarını çatıyor. "Neden bu kadar şık kıyafete ihtiyacın var?" Gözleri benimkilere kayıyor, zekası parıldıyor. "Garip davranıyorsun. Bunun Wesley ile bir ilgisi var, değil mi? Geçen gün okuldan eve geldiğimde onun kulübesinin önünden ayrılırken seni gördüm."

Kahretsin. Kimse onun evinde olduğumu fark etmeden bu haftayı atlatabileceğimi umuyordum.

Onu görmezden gelerek bir bardak su alıyorum. Odanın içinden, giysilerin ve kutuların arasından geçerek Clancy'ye bardağı uzatıyorum.

"Neler oluyor? Neden Fiona'ya söylemedin?" diye sorar Clancy, parmağını çantanın kenarında gezdirerek. Kaşlarını kaldırır ve sonunda su bardağını alır.

"Sus. Bir şey yok. Bunun Wes'le ilgisi yok. Daha kalıcı bir yere taşınmadan önce eski eşyalardan kurtuluyorum."

"Wes. Ona Wes dedin, Wesley değil. Siz çıkıyorsunuz!" Bir yudum su içti, buz küpleri bardağın kenarına çarptı ve Clancy gözlerimin içine baktı. "Fiona'ya söyleyeceğim."

Donakalırım. "Çıkmıyoruz. Bana şantaj yapmayı bırak."

"O zaman neden onun evindeydin?" Gözlerinde yaramazlık parıldıyor. Görünüşe göre Heart's Cove dedikodu çarkına bir katılımcı daha eklenmiş.

Kollarımı kavuşturup, kalçamı yana doğru eğiyorum. "Ne istiyorsun, Clancy? Wes ve benim hakkımda yaydığın bu yalan dedikodularla beni tehdit ederek bir şey elde etmeye çalışıyorsun, öyleyse söyle hadi."

Clancy'nin gözleri parlar, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirir. Kötü, kötü kız. Bardağı masaya bırakır ve omzundaki çantaya bakar.

Homurdanırım. "Çantayı alamazsın."

Clancy omuzlarını indirir ve Birkin çantasını omzundan indirip bana doğru uzatır. "Peki." Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve odanın diğer ucundan zihnindeki dişlilerin gıcırdandığını duyabiliyorum. Sonunda genç kız konuşur. "Haftaya bir parti var."

Avuç içimi yukarı kaldırırım. "Kesinlikle olmaz."

"Partinin ne için olduğunu sana söylemedim bile!"

"Doğum gününde olanlardan sonra, partilerle ilgili hiçbir şeye ortak olmayacağım."

Birkaç ay önce, Clancy Heart's Cove'a ilk geldiğinde, babası ve Fiona ona bir doğum günü partisi düzenlediler. Clancy ve Allie birkaç şişe alkol alıp kendi partilerini yapmak için gizlice kaçtılar ve Grant geceyi Clancy'nin yanında hastanede geçirdi. Berbattı.

Kafamı sallıyorum. "Bana ne soracaksan, ilgilenmiyorum. Fiona'ya, Wes ile aya seyahate çıkmak için valizimi hazırladığımı söyleyebilirsin. Seni hiçbir partiye gitmeye teşvik etmeyeceğim."

Clancy sandalyesine çöküp, o kadar uzun bir nefes verir ki, oksijen yetersizliğinden bayılacağından korkarım. Sonunda gözlerini bana çevirir. "Bir çocuk var."

Onun karşısındaki sandalyeye oturup kaşlarımı kaldırdım. "Ve bu çocuk partiye mi gidiyor?"

Clancy başını sallar. "Matematik sınıfımdan." "Adı ne?"

"Alec."

Dudaklarımı ısırarak, söylemek istediklerimi ifade edecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Gençlerle konuşmaya alışkın değilim, özellikle de Clancy kadar çok şey yaşamış olanlarla. "Partiye onunla birlikte gitmeni istedi mi?"

Clancy başını sallar. "Daha önce benimle hiç konuşmamıştı." Bir başka uzun iç çekiş. Sarı bir saç teli yüzüne doğru dalgalanır. "Parti

yarım saat uzaklıktaki arkadaşının evinde ve Allie ile benim ehliyetimiz yok. Sadece oraya gitmek için araca ihtiyacımız var. Dönüşü kendimiz hallederiz."

Tabii, tabii.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Partiye gitmeni teşvik edemeyeceğimi biliyorsun, Clancy. Baban kafamı koparır ve ben Fiona'ya yalan söylemem."

"Biliyorum." Kapüşonlu sweatshirtinin düğmelerini çekiştirip sandalyesine çöküyor. "Partide içki bile içmeyecektim. Sadece birkaç saatliğine gitmek istedim. Alec..." İçini çekiyor.

"Ailene sordun mu?" Clancy homurdanır.

"Hayır dediler." "İşte cevabın bu."

"Bu adil değil!"

"Hayat adil değildir."

Clancy inler. Etrafa dağılmış eski kıyafetlerime bakar. "Peki neden eşyalarını karıştırıyorsun? Neden Wesley'in evindeydin?"

"Bu seni ilgilendirmez, evlat. Ben dün doğmadım. Sana verdiğim her bilgiyi, beni senin partine götürmem için şantaj olarak kullanacağını biliyorum."

Clancy'nin dudakları sonunda bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve bana el salladı. "Görüşürüz."

"Başını belaya sokma, Clancy."

Gözleri yanıt olarak parıldıyor. Grant ve Fiona, en azından birkaç yıl boyunca bu kızla uğraşmak zorunda kalacaklar. Kapı kapanıp tekrar yalnız kaldığımda, oturma odamdaki giysi yığınının geri dönüyorum. Derin bir nefes alıp işe koyuluyorum.

Bunu bir an önce halledip, bu eşyaların çoğunu hayır kurumlarına göndermeliyim. Artık bırakma zamanı.

Eski gece elbiselerimi büyük çantalara koyarken, her birine veda ederken, düşüncelerim Wesley'e kayıyor. Onun ailesi muhtemelen Nate'in ailesiyle aynı türden insanlar. Sadece hizmetçi olduğum için mutluyum, çünkü Nate'in karısı olduğum zamanki gibi hissetmek istemiyorum — sanki kendim değilmişim gibi, tüm değerim Nate'in başarısından kaynaklanıyormuş gibi.

Her Şey yoluna girecek. Sadece Wes'in evinde, onunla ve ailesiyle geçireceğim bir hafta. Sessizce, elime bir tüy süpürge alıp gülümseyerek ortalıkta dolaŖmayacaėım. Aslanın ininde bir hafta. Nate ile on bir yıl evli kaldım, yedi gün de kalabilirim.

Değil mi?

DÖRT WESLEY

SİMONE Sokağı baştan aşağı süzdükten sonra kapısından aceleyle çıkıp, büyük bir temizlik malzemeleri kutusunu kamyonetimin kasasına taşıdı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birinin seni göreceğinden o kadar mı endişelisin?"

"Kızlara seni kafe alanını kullanmamıza ikna ettiğimi hiç söylemedim. Şimdi de söylemeye niyetim yok."

"Neden?"

"Fiona kendini suçlu hisseder. Sonunu asla duyamazdım." Yolcu kapısına koşar ve içeri girer. Koltuğa çökerek, yan aynaya bakıp caddeyi tarar. Tanık koruma programına giriyormuş gibi davranır.

"Fiona'nın kendini kötü hissetmesinden *o kadar mı* endişelisin?" Arabayı çalıştırıyorum ve Simone'un rahat bir nefes aldığını duyuyorum. Yan sokağa giriyorum.

"Fiona yeni bir başlangıca ihtiyaç duyuyordu. Buraya geldi ve mutluluğu buldu. Seninle bu saçma anlaşmayı yaptığımı bilseydi, yüzündeki ifadeye dayanamazdım. O mutlu olmayı hak ediyor ve ona suçluluk duygusu yüklemek istemiyorum. Eski kocası yeterince zarar verdi. Ayrıca, bu haber yayılırsa, kasabadan biri kesinlikle ağzından kaçırır ve amcana bu küçük anlaşmayı anlatır. Amcan, *aslında* hiç çalışanın olmadığını öğrenirse nasıl tepki verir? Eminim seni küçümser."

Dudaklarımı ısırıyorum. Arkadaşını suçluluk duygusundan kurtarmak için Fiona'dan bilgi saklıyor. Simone'un kalbi çok büyük — ondan bu kadar sadakat görmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. "Fiona'ya yalan söylemenin de aynı derecede zarar vereceğini düşünmüyor musun?"

"Biliyor musun? Mantiğini al ve güneşin parlamadığı bir yere sok."

Dudaklarım gülümsemeye çekilir ve sahile doğru sürerim. Arabayla mülküne ulaşmak için, Heart's Cove'un etrafında büyük bir tur atmam gerekir. Şehrin kalabalık bölgelerinden uzaklaşır uzaklaşmaz Simone rahatlar ve koltuğunda dik oturur. Simone ile ilk tanıştığımız yer olan dedemin kulübesine giden yolu geçene kadar sessizce süreriz.

"Kaçırdın." Simone arkamızdaki yolu işaret ediyor. "Ailemin evine gidiyoruz."

"Başka bir ev mi var?" Simone öne eğilir ve kalın ormanı tarar.

"Gerçekten amcam, onun kız arkadaşı ve benim o tek yatak odalı kulübede yatacağımızı mı sandın?"

Simone cevap vermez.

Sıradaki dönüşü ben alıyorum. Çocukluğumun geçtiği eve giden yol dolambaçlı, çakıl yol, iki kişinin kucaklayamayacağı kadar büyük ağaçların etrafında kıvrılıyor. Eski ağaçlar. Eski anılar. Aylardır buraya gelmemiştim. En son babamın cenazesinden sonra gelmiştim. Dorothy bir catering şirketi ayarladı ve herkesi eve davet etti, ben ise köşede oturup donakaldım. Herkes gittikten sonra, Dorothy ve Margaret ortalığı temizlediler ve sanki kendi oğullarıymışım gibi bana şefkat gösterdiler, sonra onlar da kapıdan çıktılar. Kamyonetime binip kulübeye gittim.

O evde olmak çok acı verici. Altı ay içinde anne babamı kaybettim ve onlara kendim hakkındaki gerçeği hiç söyleyemedim. Tüm başarısızlıklarımı hiç itiraf etmedim ve onlar benim olmadığım biri olduğumu düşünerek mezara girdiler. Her gün pişmanlık duyuyorum. Bu evi hak etmiyorum. Vakıfta bulunan parayı hak etmiyorum. Hiçbirini hak etmiyorum ve *hak ettiğim şeyi*, yani hiçbir şeyi almadan önce bu bir buçuk yılı tadını çıkarmak istiyorum.

Simone, ev görünür görünmez nefesini tuttu. Çok büyük değildi, ama küçük bir açıklıkta o kadar doğal duruyordu ki, sanki yerden filizlenmiş gibiydi. Derin, orman yeşili dış cephe kaplaması ve sedir kiremitli çatısı, A çerçeve tasarımı ve evin içinden okyanusu görebilecek kadar büyük pencereleri vardı.

"Wesley Byron," diye fısıldadı Simone, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Burası orman perilerinin kalesi gibi. Burada mı büyüdü?"

Homurdanırım. Boğazım çok sıkışık, hiçbir şey söyleyemiyorum.

Kamyoneti park ettikten sonra Simone'nin temizlik malzemelerini alıp onu ön kapiya götürdüm.

Simone'nin gözleri evin uzak ucundaki devasa pencerelere kilitlenmiştir. Oturma odasından geçip, devasa taş şöminenin önünden, büyük mutfakın içinden geçerek evin uzak ucundaki yemek odasına doğru ilerler. Verandaya bakan pencerelerin önünde durur, okyanusun üzerinde batan güneşi izler, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardır.

Bana dönerek kaşlarını kaldırır. "Şimdi anladım." "Neyi anladın?"

"Amcanın burayı neden istediğini. Neden burayı bırakmak konusunda bu kadar üzgün olduğunu."

Donakalırım. Bu yerin benim için ne kadar önemli olduğunu, onun hakkında söylediğim iki üç cümleden anlayabilmiş olabilir mi?

Kafamı sallayarak boğazımı temizledim. "Odama yukarıda. Amcam burada kalacak." Evin ön tarafındaki misafir odasını işaret ettim. Kendi banyosu var ve onunla kız arkadaşının özel şeylerini duymak zorunda kalmayacağım kadar mahremiyet sağlıyor. "Ana yatak odasında kimse kalmayacak. Orayı temizlemenize veya oraya girmenize gerek yok." Oda annemle babamın eşyalarıyla dolu ve kimsenin oraya girmesini istemiyorum. Simone'un bana yaptığı baş sallamaya bakılırsa, bunu söylememe gerek kalmadan anlıyor.

"Anladım." Simone benden uzaklaşır, bir elini beline, diğerini alnına koyar. Yoga pantolonu bacaklarına ve kalçalarına yapışır, ayaklarında ise iki beyaz kayışlı düz sandaletler vardır. Ayak parmakları yeşil renkte boyanmıştır.

Gözlerimi kaçırıyorum ve bunu fark ettiğim için kendime kızıyorum. Bu bir iş anlaşması. Ne giydiği ya da ayak parmaklarının rengi kimin umurunda? O bir hizmetçi.

Mutfakta geri dönüyoruz. Simone, mermer tezgahın üzerinde parmaklarını gezdirerek devasa gazlı ocağı ve büyük paslanmaz çelik buzdolabını hayranlıkla inceliyor. Bu ev küçük olabilir, ama en kaliteli malzemelerle döşenmiş. Ailem tüm hayatları boyunca servetlerini biriktirmek için çalıştı ve ben de aynısını yapmayı umuyordum. Kendimi kanıtlamak istiyordum. Onları gururlandırmak istiyordum.

Ama bu olmadı.

Simone'nin önünde yürüyorum, temizlik malzemelerini mutfak tezgahında bırakıyorum ve ona beni takip etmesini işaret ediyorum. Ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz. Soldaki ana yatak odasını görmezden gelerek sağa dönüyorum. Benim odam.

Simone kapıdan içeri girip etrafa bakınıyor. Köşeye itilmiş bir çift kişilik yatak, odanın diğer ucunda iki kişilik bir kanepa, karşı duvarda eski bir televizyon, küçük bir giyinme odası, komodin ve bir lamba. Taşındığımda bıraktığım gibi.

"Eh, kesinlikle bir tarzın var." Simone kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Fonksiyonel bekar." Vurgulamak için ellerini yay şeklinde sallıyor.

Homurdanarak aşağı kata indim. Mutfığa vardığımızda, tezgahın üzerine parmaklarımla vurdum. "Genel temizliğe başlayabilirsin. Oldukça düzenli ama sanki hep burada yaşamışım gibi görünmesi gerekiyor. İhtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin."

Kafasını eğiyor. "Amcanın kulübede kaldığını bilmesini istemiyor musun? Neden?"

Çünkü sevinir. Bana on sekiz ay beklemek istemediğini söyler. Ya sinirlenene kadar ya da bu eve erken taşınmasına izin verene kadar baskı yapar.

Sadece *zamana* ihtiyacım var. Annemle babamın ölümünü kabullenmek için zamana, veda etmek için zamana.

"Kulübeden eşyalarımı alacağım."

Kulübeden çantamı alıp kasabada market alışverişi için durduğumda, Simone'u mutfakta tezgahı silerken buldum. Bir şişe şarap açmış ve iki kadeh doldurmuştu.

"Kendini evindeymiş gibi hissediyorsun." Market poşetlerini tezgaha koyarken, yan tarafım onun yan tarafına değdi. Göğsüm sıkıştı ve nedenini bilmiyorum. Burada olmak mı, yoksa bu alanda başka birini görmek mi?

"İşin avantajları." Bana yaramaz bir gülümseme atıyor. "Yoksa ihtiyacım olan her şeyi almamı söylediğinde ciddi değil miydin?"

"Şarap ister misin?"

Simone kaşlarını çattı. "Bu ciddi bir soru mu?" Koluma hafifçe vurdu ve nazikçe sıktı. "Aptal çocuk."

Dokunuşuna bakarak, gömleğimin içinden elinin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Simone farkında bile değil gibi görünüyor; yiyecek torbalarına bakar ve market alışverişlerini çıkarmaya başlar. Buzdolabını açar ve kalçasına dayayarak, sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi eşyaları yerleştirmeye başlar.

Bu iyi bir şey, sanırım. Bu, işini yapmasını kolaylaştıracaktır.

Yine de, ellerimi yumruk yapıp kendimi kaba bir şey söylemekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum. Tek istediğim bu evden ayrılmak, kaçmak, kapıyı kilitlemek ve bir daha asla geri dönmek. Bunun yerine, şarabı alıp bir yudum alıyorum.

Simone omzunun üzerinden bana bakıp sırtıttı. "Gördün mü? Daha iyi."

Elimdeki bardağa bakıp omuzlarımı indiriyorum. "Daha iyi," diye onaylıyorum.

Bu evde olmak, derimi yüzmek istememe neden oluyor. Burası benim büyüdüğüm yer. Ailemin beni onların sevgisine layık bir adam olarak yetiştirmeye çalıştığı yer. Hayatlarının son haftalarında onlara bakmak için geri döndüğüm ve onların beklentilerini karşılayamadığımı söylemeye cesaret edemediğim yer. Ben bir fiyaskoyum. Başarısız oldum. İşimi kurmayı başaramadım, nişanımı benimle evlenmeye ikna edemedim, kendimi kanıtlayamadım.

Bu aptalca maddeyi tröst sözleşmesine koydukları için neredeyse memnunum. Tüm bunları miras alsaydım, başarısızlıklarımı onlara anlatmadığım için kendimi daha da aptal hissederdim.

"Scowly McGrumperson, dünyaya dön," Simone şarkı söyler gibi, şarabına uzanır. "Kusacakmış gibi görünüyorsun."

Bozulmayacak yiyecekleri alıp kilerde yerleştirmeye başlıyorum. "Sadece ailemi düşünüyordum."

"Al." Şarap şişesini bana doğru uzatır ve bardağımı almak için elini uzatır. "Biraz daha içmek iyi gelir."

Kadehi ona uzattığımda parmakları benimkine değdi ve kolumdan bir sıcaklık dalgası geçti. Önce pazım, şimdi de parmaklarım.

Dokunduğu her yer neredeyse yanıyor. Kadehi geri alıp bir yudum şarap içiyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. İşe yanıyor."

Onun gülümsemesi beni heyecanlandırıyor. Başını sallıyor. "Tamam. Şimdi, bu hafta beni neler beklediğini söyleyecek misin, yoksa akışına mı bırakayım?" Yüzünü yana çeviriyor, başının üstünde canlı bir alev gibi duran büyük, dağınık kızıl saçları.

"Amcam ziyarete geliyor. Kız arkadaşını da getiriyor."

"Ve ben elimde tüy süpürgesi ile gülümser miyim?" Kaşlarını kaldırır.

"Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Bunu senin için nasıl kolaylaştırabilirim? Tabii ki." Simone, bana yardım etmek istediği çok açıkmiş gibi başını sallar.

Sanki kafasında bir tane daha baş çıkmış gibi ona bakıyorum. Onun bana yardım edeceğini düşünmemiştim. Sadece masayı temizleyip evin düzenli kalmasını sağlayabileceğini düşünmüştüm.

Simone derin bir nefes aldı. "Tamam. Peki. Peki ya kız arkadaşı?"

"O ne olmuş?"

"Onun hikayesi ne?"

Omuz silkiyorum. "Onunla hiç tanışmadım. Amcam bir spor malzemeleri mağazaları zincirinin sahibi. İşinde çok başarılı ve genellikle hayattan güzel şeyleri seven genç kadınları kendine çekiyor."

"Para avcıları."

Başımı sallıyorum. "Bunun neden değişmiş olabileceğini anlamıyorum, bu yüzden bu kalıba uyan birini bekliyorum." Sesim kulağıma bile acı geliyor. Para peşinde koşan kadınları düşününce, kaçınılmaz olarak eski nişanlım Alina aklıma geliyor. İşime başladığımda bana bir kral gibi davranıyordu. Yatırımcılar anlaşma imzaladığında ve işler umut verici görünmeye başladığında, daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar bana yalakalık yapıyordu. Birlikte zengin olacaktık. Sonsuza kadar benim yanımda kalacaktı.

Sonra her şey dağıldı ve beni o kadar hızlı terk etti ki, bunun gerçekten bittiğini anlamam haftalarımı aldı.

Amcamın ilgisini çeken kadınlar tam da bu türden. Bu eve girecek ve her santimetrekaresini keskin gözleriyle inceleyecek, buradaki her şeyi servet ve statü gibi saçma parametrelerle değerlendirecek. Bunu hiç istemiyorum.

Simone dudağını ısıyor. "Eski kocam da başarılı bir iş adamıydı. O çevrelerde dolaştım. Bu hafta seni kıskanmıyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor.

O çevrelerde dolaşmış mı? Yani... bir erkekte aradığı şey bu mu? Kendisine bakacak biri mi?

"Tamam, bana evi gezdir. Her şeyin yerini bilmek istiyorum, böylece evin nitelikli bir çalışanıymış gibi davranabilirim. Burası benim alanım." Son sözleri söylerken ellerini salladı ve sesini alçaltarak kıkırdadı.

Tanrım, ne kadar tatlı.

Öldür beni şimdi. Bu kötü bir fikirdi. Çok kötü bir fikir.

Amcam onun profesyonel bir temizlikçi olduğuna bir saniye bile inanmayacaktır. Okyanusta bir damla kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibi davranacak ve bu sahte oyunu dakikalar içinde çözecektir. Burayı, kulübeyi görecektir ve benim burada kalmaya tahammül edemediğimi anlayacaktır. Şansıma bakılırsa, zihnime girip beni ikna edecek ve kırk beş yaşına basmadan miras hakkımdan vazgeçmemi sağlayacaktır.

Simone, dolapları karıştırarak bir tüy süpürge bulur. Bana sihirli bir değnek gibi sallayarak döner. "Ah-ha! Buldum." Bir elinde şarap kadehi, diğer elinde süpürgeyle oturma odasında dolaşmaya başlar. Eğilip çocukluk fotoğraflarına bakar, tozlarını alır ve yoluna devam eder.

Simone'nin bu kadar rahat olacağını beklemiyordum. Sanki bir hafta boyunca her gün kanal tedavisi yaptıracakmışım gibi hissediyorum, ama o buraya sanki burası onunmuş gibi rahatça girdi. Simone'nin kızıl saçları köşeyi dönünce içimi bir hayal kırıklığı kapladı ve tek yapabildiğim şarap kadehimi alıp onu takip etmek oldu.

"Burası amcanız ve partneri için misafir odası mı?" Simone odayı gözden geçiriyor. Oda, ormana bakan büyük pencereleriyle oldukça geniş. Odada bir giyinme odası ve banyo var. Biraz bayat bir koku var, ama aylardır kapalı olan bir evden bu beklenebilir.

Homurdanıyorum.

Simone dudaklarını büzüyor. "Burayı biraz temizlemeliyiz. Buraya girdiklerinde beni yargılayacaklar." "Bu benim evim."

Elini salladı. "Ama yargılayacakları *benim*. Güven bana. Evin durumu, senin çalışanın olarak uygunluğumu yansıtacak. Sonra, beni yargıladıklarında, bu yargıyı sana da yansıtacaklar."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı olduğunu söylemedim." Bardağını boşaltır ve diğer elini uzatır.

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Anahtarlar. Sadece bir kadeh şarap içtim, araba kullanabilirim." "Nereye gidiyorsun?"

"İstifa ediyorum. Bunu yapmayacağım. Senin kamyonetini alıp kendim eve gideceğim."

Sanki yüzüme tokat atmış gibi irkiliyorum.

Simone sadece gülüyor. "Şaka yapıyorum. Yeni çarşafalar alacağım ve kokulu mumlar getireceğim. İşimi bitirdiğimde burası lüks bir otel gibi görünecek."

"Oda gayet iyi."

"Wes, bana güven. Bu yeterli değil." Söyleyiş şekli beni duraksatır ve kendimi cebime uzanıp anahtarlarımı çıkarmak isterken bulurum. Vahşi bir gülümsemeyle anahtarları parmaklarımdan alır. "Aferin oğlum."

Aferin sana mı? Öfke içimi kapladı. "Kendinden çok eminsin."

"Senin gibilerle yıllardır uğraşıyorum Wes." "Benim gibiler mi?"

"Parası olan erkekler. Sadece banka hesaplarında birkaç sıfır var diye kadınların kendilerine hayran olmasını bekleyen türden." Gözleri benimkilerle buluştu, iki buz parçası gibi. *Senin gibi erkekler*, diyor gibiydi.

"Beni tanıdığını sanıyorsun." Nedense, beni amcamla aynı kefeye koyması beni rahatsız ediyor. Evet, ailemin parası var. Ama ben öyle değilim.

"Sadece bu tür insanları tanıyorum. Bir saat sonra döneceğim. Ben yokken banyoyu temizlemelisin."

"Şimdi de bana emir mi veriyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bu anlaşmada ben zararlı çıkan taraf olduğumu düşünmeye başlıyorum. Seninle çalışmak cehennem gibi olacak."

"Hayır, Simone. Benim için çalışmak."

"Patates, po-tah-to. Hala burada kazıklandığımı düşünüyorum." "Sadece bir hafta."

"Zaman görecelidir, Wes." Bana boş bardağını uzatır ve ön kapıya doğru süzülür.

Çantasını omzuna asarken, onun uzaklaşmasını izliyorum, gözlerimi ondan ayırmamak için pencereye doğru ilerliyorum. Kendimi tutamıyorum. O küçük çanta, her adımında kalçalarının kıvrımlarında zıplıyor. Üstü bol ama kamyonete doğru döndüğünde, askısına takılıyor ve her kıvrımına yapışıyor. Hareketsizce durup Simone'un kamyonetime sanki sahibiymiş gibi binmesini izliyorum. Gözleri parlıyor, dağınık topuzda tam olarak dizginlenemeyen vahşi saçları var.

O çok güzel.

Zengin bir mirasçı gibi değil. Daha önce birlikte olduğum kadınlar gibi mükemmel bakımlı, düzgün giyimli ve bakımlı değil. Simone, zar zor kontrol edilebilen bir enerji kaynağı. Vahşi ve yabani ve onun altımda inlemesini duymak için dişlerimle üzerindeki her bir giysiyi yırtıp atmak istiyorum.

Onun yanında olmak bana seks yapmayı düşündürüyor. Terli, ateşli seks, benim kadar zevk alacak, görünüşü veya benim ne düşündüğüm hakkında endişelenmeyecek, sadece isteyecek, ihtiyaç duyacak ve yanacak biri ile. Bu bana, cildimde kırmızı çizgiler çizen tırnakları, sessiz çığlıklarla açılan dudakları düşündürüyor. Simone genel bir güzelliğe sahip değil - objektif olarak konuşursak, gözleri yüzüne göre fazla büyük, saçları fazla dağınık, alt dudağı üst dudağına göre biraz fazla eğlenceli olabilir - ama onu çarpıcı, neredeyse başka dünyadan biri yapan, tüm özelliklerinin birleşimidir. Hiçbir şeyi kaçırmayan ve yaramazlık vaat eden keskin, zeki gözleri var. Keskin diliyle rahat bir özgüvene sahip. Ona bakıp onu yatağa atmayı düşünmeden edemiyorum. Simone ile seks gerçekten çok, çok iyi olurdu.

Gözlerimi kapatıp pencere pervazını sıkıca tutuyorum. Şarabımı içtiğimde tadı acı geliyor. Onunla yatmak, düşünmem gereken en son şey.

Amcam ve yeni kız arkadaşıyla bir hafta geçirdikten sonra, olanları unutacağız.

BEŞ SIMONE

İLK DURDUKLUĞUM, dairemdir. Burada, aşırı büyük koleksiyonumdan bir dizi kokulu mum seçerim. Hatta, çamaşır dolabımda on kat üst üste yığılmış, hiç kullanılmamış olanları bile alırım. Evet, bir sorunum var. Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Birkaç yastık ve battaniyeyi de çantalara atarım, sonra yerel mağazaya giderim. Çarşaf, yastık ve nevresim takımı alıyorum, sonra çiçekçide durup birkaç bitki ve taze kesilmiş çiçek alıyorum. Kafeye uğrayıp anahtarımınla kapıyı açıyorum ve karanlık mekana giriyorum. Jen'in yaptığı hamur işleri ve tatlıları alıp büyük beyaz bir kutuya koyuyorum ve aldıklarımı listeleyen bir not bırakıyorum. Fiona aldıklarımı sorun etmez. Umarım.

Son durağım kitapçı. Agnes ön masanın arkasında oturmuş, kısa bacaklarını sandalyenin kenarından sarkıtmış, okuma gözlükleri burnunun ucunda duruyor.

Kapı açıldığında başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Ne istiyorsun?"

"Seni de görmek ne güzel, Agnes."

Yaşlı kadın gözlerini devirir. "Bütün gün vaktim yok, Simone."

Boş kitapçıya bakıyorum, Agnes'in tüm zamanını neyin alabileceğini merak ediyorum, ama akıllıca bir yorum yapmamayı tercih ediyorum. Bunun yerine, kalçamı tezgaha dayıyorum. "İç tasarımıyla ilgili güzel görünümlü kitaplara ihtiyacım var. Kahve masası kitapları, referans kılavuzları, dergiler... Ne varsa. Sergilenince güzel görünecek şeyler."

Kadın kaşlarını çatı. "Sen küçük bir daire kirliyorsun." "Belki yeni bir iş kuruyorum."

"Belki de ben de dolunayda 25 yaşındaki bir süper modele dönüşürüm."

Bir an birbirimize bakarız.

İlk ben pes ediyorum. "Kitaplar var mı, yok mu?"

Agnes uzun bir iç çekişle, sandalyesinden kalkıp elini salladı. Kitapçıdaki rafların arasından geçerek arka köşeye doğru ilerledik ve Agnes bir rafı işaret etti. "Orada."

"Teşekkürler." O uzaklaşırken, kitapların sırtlarındaki başlıkları okumaya başlıyorum. Altı kitap seçip, onları ön masaya götürüyorum.

Agnes, satın aldıklarımı kasadan geçirirken hiçbir şey söylemez, ama ben mağazanın içindeki diğer kitaplara göz gezdiririm. "Kafede küçük bir kitap sergisi açmak ister misiniz?"

Agnes, seçtiğim kitaplardan birinin üzerinde elini durdurur. Gözleri kısılır. "Neden bunu yapayım ki?"

"Sergiye kitapçının logosunu koyabilirsiniz. Belki adresiniz ve telefon numaranızın yazılı olduğu kitap ayraçları hazırlayabilir, bazı klasik ve en çok satan kitapları sergileyebilirsiniz. İnsanlar içeri girip kahvelerini beklerken kitaplara göz atar, belki bir tane satın alırlar. Satıştan küçük bir pay alırsınız, siz de kitapçınız için daha fazla tanıtım ve iş elde edersiniz."

Agnes bir anlığına bana bakarak dudaklarını büzdü. Yüzü o kadar kırıksık ki, çoğu ifade sıkıntılı görünüyor, ama kafasının içinde bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Sonunda kitaplarımı poşete koydu ve gözlerime baktı. "Fena fikir değil, Simone. Rudy ile bunu organize etmek için konuşacağım."

Rudy, Agnes'in torunu. Otuzlu yaşlarında, yakışıklı ve Agnes'in gözbebeği. Düz beyaz dişleri, sarı saçları ve çekici bir karizması var. Onu bir yığın kitabın yanına dikip satışların fırlamasını izleyebilirsiniz.

Başımı sallıyorum. "Kararını bana bildir." Kitaplarımı alıp kamyonete koşarım ve Fiona'nın otelden çıktığını görürüm. Yoga kıyafetleri giymiş, yani muhtemelen Candice'in derslerinden birine katılmış. Kahretsin.

"Simone?" Bana doğru yürürken gözleri kamyonete kayar. "O Wes'in kamyoneti mi?"

"Ben, şey..." Boğazımı temizledim.

"Evet." "Neden onda?"

"Ona yardım ediyorum. Bize kafenin kirasını verdiğinde ona bir iyilik borcum olduğunu söylemişim ve gelecek hafta ailesini şehirde ağırlamak için yardıma ihtiyacı var."

"Oh." Fiona gülümsedi ve açıklamamı bekledi.

Bunu yapmayacağım. Bunun yerine, Agnes ile olan konuşmamdan bahsediyorum.

Fiona'nın gözleri parlar. "Gördün mü, işte bu yüzden sen bir pazarlama gurususun, ben ise sadece günlük yönetim işlerini yapabiliyorum. Sen olmasan kafe aynı olmazdı."

Gülümserim ve kitapları kamyonetin yolcu koltuğundaki çiçek demetlerinin yanına koyarım.

Fiona beni izliyor, hala bir açıklama beklediği belli. "Peki, ben gitsem iyi olacak." Garip bir şekilde gülümserim.

"Simone, bana söylemediğin bir şey var." Kollarını kavuşturur.

"Annelik işini gerçekten iyi beceriyorsun, Fi. Clancy'ye acıyorum." "Simone."

Derin bir nefes alıyorum. Wes için çalışmanın nesi bu kadar önemli ki? Neden bunu sır olarak saklıyorum? Fiona, Jen ve Candice'in, onların iyiliği için hayatımın bir haftasını feda etmemi garip bulacaklarını biliyorum ve ben sadece... İnsanların kararlarımı sorgulamalarından bıktım. Bütün kasabanın bunu bilmesini istemiyorum. Dedikodular istemiyorum. İnsanların bu kira sözleşmesi için *başka* ne vaat etmiş olabileceğimi merak etmelerini istemiyorum. Kim olduğumdan başka şeyler için yargılanmaktan bıktım.

Ve... utanıyorum. Fiona kasabaya geldi ve on saniye içinde Grant ile tanıştı. Gerçek bir randevuya çıkabildiğim tek erkek eski kocam, ki bu da kulağa geldiği kadar eğlenceli. Son sekiz yıldır kimseyle ikinci randevuyu geçemedim ve birkaç kez hata yapıp Nate ile yattım, en sonuncusu altı ay önceydi.

Hiç iyi değil.

Wes var, bu muhteşem, kaslı yakışıklı, ama beni bir kadın olarak bile görmüyor. Hayır, beni lanet olası hizmetçi olarak işe almak istiyor. Asla benimle *çıkma*k istemez. Benim son kullanma tarihim geçti. Kırk beş yaşında, boşanmış ve parasız. Ne harika bir parti.

Sadece... Kimseye söylemezsem, canımı yakmadığını iddia edebilirim. Kendime bunun basit bir iş anlaşması olduğunu söyleyebilirim. Bir amaca ulaşmak için bir araç. Kira sözleşmesini almak için ödenen bir bedel.

Fiona dudaklarını gülümsemeye bırakır. "Peki. Sırlarını sakla. Yarın kafede olacak mısın?" "Evet."

Kollarını bana doladı. "Wes'i gördüğünde, Grant'in çatıya geçici bir tahta koyduğunu söyle. Hasarı onarmak ve binanın geri kalanını kontrol etmek için çatı şirketlerinden birkaç fiyat teklifi alacak. Hafta sonuna kadar Wesley için birkaç seçenek bulmuş olmalı."

"Tamam." Fiona'ya küçük bir selam verip kamyonete biniyorum. Wes'in evine geri dönüyorum, amcasının gitmesini ve kendi hayatımı yaşamaya devam edebileceğim günü şimdiden iple çekiyorum.

Wes'in evine giriyorum ve çamaşır suyu kokusu alıyorum. Wes, lastik eldiven giymiş elinde bir kova ile misafir banyosundan çıkıyor ve çok sayıda çantamı görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bana iki yüz yetmiş üç dolar borçlusun," diyorum. "Ve on altı sent."

"Öyle mi?"

"Faturaları sakladım."

"Peki bu alışverişlerin senin fikrin olması bu hesaplamaya dahil edilmiyor mu?"

"Bu alışverişler, senin yaratmaya çalıştığın illüzyonu oluşturmamıza yardımcı olacak, patron. Şimdi bana çantaları taşımada yardım et."

Birkaç dakika içinde çiçekleri vazolara koyduk, mumları yaktık, kanepeye dekoratif yastıklar yerleştirdik ve misafir odasının yatağına yeni çarşaf serdik.

Wes ellerini beline koydu ve başını salladı. "Haklıydın." Elimi kulağıma götürdüm. "Bir daha söyler misin? Ne dedin?"

Wesley gülümserken gamzesi ortaya çıktı. Zavallı kadınsı yanlarım sevinçle titredi. "Haklıydın Simone." Bana doğru bir adım attı, gözleri karardı. "Sözlerimi geri alıyorum. Burası eskisinden daha iyi görünüyor. Yaşanmış ve şık görünüyor, sanki ben

burada kalacağım. Sen bilge ve her şeyi bilen birisin ve ben seni sorguladığım için aptallık ettim."

Bir adım daha atınca aramızdaki mesafe azalır ve çok geçmeden göğüs göğüse geliriz. Wesley'in bu kadar yakınımda olmasına dayanamam. Vücudunun ısınısını hissedebileceğim kadar yaklaşırsa, ona yaslanıp o geniş kaslarını parmaklarımla okşamaya kalkışmayacağımdan emin değilim.

Ben onun için çalışıyorum. Hepsi bu.

Bu yüzden, avucumu yukarı doğru uzatıyorum. "Öde bakalım dostum."

Gülümsemesi genişliyor ve ikinci gamzesi ortaya çıkıyor. Kadınsı yanlarım sevinçten zıplıyor ve külotumda bir parti başlatıyor. Beni şimdi vur ve bu ızdıraptan kurtar. Bir hafta boyunca onun yanında kalmanın işkencesinden daha iyi olur.

Vücudum bunun bir iş ilişkisi olduğu konusunda tam olarak kararlı değil.

Neyse ki, kadınsı arzularımın beni eritmesine fırsat kalmadan kapı zili çalıyor. Wesley sertleşiyor, bakışları sertleşiyor. "Geldiler."

Wesley kapıyı açarken ben yarım adım gerisindeyim. Üzerinde şık bir siyah takım elbise olan bir adam bizi karşılar. Şüpheli bir şekilde üniformaya benziyor. Saçları gümüş rengi çizgilerle kaplı ve dik duruyor. Arkasında bir araba duruyor. Wesley'e sorgulayan bir bakış atıyorum, ama o görev bilinciyle bunu görmezden geliyor.

"Bay Byron." Sesi derin bir bariton, gözleri parlak ve zeki. Bana bir iki saniyeden fazla bakmıyor, ama hiçbir şeyi kaçırmadığı hissine kapılıyorum. Şoför Wes'e, neredeyse selam vermek üzere olan derin bir baş selamı veriyor.

Oh, yapma ama. Wes bundan sonra kendi egosunu taşımak için küçük bir vagon gerekecek.

"Merhaba, Eli." Wes arabaya bakıyor. "İçeride mi?"

"Evde olduğunuzdan emin olmak istedik. Çantaları alayım." Adam topuklarını döndürür ve iki arka kapı açılırken arabaya doğru yürür.

"Kendi şoförlerini mi getirdiler?" diye fısıldayarak yüzüme bir gülümseme yerleştiririm. "Hizmetçiye ihtiyacın olmasına şaşmamalı. Bu, komşularla yarışmak için steroid kullanmak gibi bir şey."

"Eli aslında kişisel konsiyerj, asistan ve şoförün hepsi bir arada. Benim personelim olmadığını düşünmüş olmalı. Onun kalacağı bir yer bulmamız gerekecek. Sana ailemin varlıklı olduğunu söylemiştim."

"Ailenin zorlu olduğunu söylemiştin."

"Aynı şey, değil mi?" Gözleri, her zaman onun kıyafetlerini yırtıp atmak istememe neden olan şekilde parıldıyor.

"Wesley!" Yaşlı bir beyefendi arabadan iner ve kollarını genişçe açar.

"Sean amca," diyor Wes, sesi garip bir şekilde düz. "Seni görmek güzel." Sean amca, tuz ve biber saçlarını etli eliyle okşuyor, koyu yeşil gözleriyle değerlendirir. Hayatının çoğunu spor yaparak geçirmiş bir adam gibi yapılıdır ve altmışlı yaşlarında olmasına rağmen hala oldukça kaslıdır. Sert karnı ütülü pantolonunun üzerinden hafifçe dışarı çıkıntı yapmaktadır, ama şişman görünmemektedir. Sadece sağlam. Ve korkutucu.

Bu berbat bir fikirdi. Bundan nefret edeceğim.

Sonra Sean'ın yeni kız arkadaşı arabadan iner ve her şey boka sarar. Wes yanımda donakalır, yüzünde donuk bir öfke maskesi vardır. Bir şeyler çok, çok ters gitmektedir.

Genç kadın Wes'e binlerce şeyi anlatan bir gülümseme atıyor. Zafer dolu, alaycı ve acımasız bir gülümseme. Uzun ve zayıf, manken gibi bir vücudu var, ama kocaman göğüsleri hariç. Göğüs uçları, elbisesinin soluk sarı kumaşından iki far gibi dışarı çıkıyor. Elbisesi düz karnını ve geniş kalçalarını sarıyor. Uzun, çikolata kahvesi saçları, kesinlikle bir profesyonel tarafından yapılmış gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş. Derin, zeytin rengi teni, elbisesinin sarı rengiyle kontrast oluşturuyor ve bakımlı kaşlarının altında koyu renkli gözleri parlıyor. Özel dikilmiş bir ceket, zenginlerin tarzında bir pelerin gibi omuzlarına atılmış.

Evet, kendimi çok çirkin, yaşlı ve önemli bir bilgiyi kaçırdığımdan endişeli hissediyorum. Wes onu tanıyor mu?

"Alina," diyor Wes dişlerini sıkarak.

"Merhaba, Wesley." Sesi mırıldanıyor.

Wes gözlerinden alevler çıkacakmış gibi görünüyor. Amcasına dönüyor. "Neler oluyor Sean? O burada ne arıyor?"

"Kaba olma, evlat."

"Ben senin oğlun değilim." Alina'ya döner. "Neden buradasın?"

Oh, kahretsin. Onu kesinlikle tanıyor. Onunla... çıkmış mı? Doğru mu okuyorum? Gözlerimin önünde bir tür hastalıklı drama yaşanıyor. Eğer gerçekten, gerçekten hareketsiz durursam, belki kimse beni fark etmez. İhtiyacım olduğunda tüy süpürgem nerede?

Eli, hiçbir şeyden habersiz bagajdan valizleri çıkarıyor. Ya öyle, ya da buna alışık.

Alina, Wes'in sorusunu görmezden gelir ve o yapmacık gülümsemesini bana yöneltir. "Bu kim?" Gözleri benim taytlarıma, spor ayakkabılarıma, bol bluzuma düşer.

Harika. Onlar gelmeden önce üstümü değiştirmek istemiştin, ama alışverişten sonra ve odayı hazırlamak için acele ettiğimden dolayı terlemiş ve dağınık hissediyorum. Açıkçası, seksi bir hizmetçi üniforması bundan daha iyi olurdu.

Sonra Wes kolunu belime doladı ve beni sertçe kendine doğru çekti. Verandanın kenarı yaklaşırken, onun sert göğsüne hafif *bir çarpma sesiyle* çarptım ve zar zor kendimi onun göğüs kaslarına tutundum. Beni düşmekten alıkoymak için ters yönde bir kez daha sertçe çekti, yan tarafı önüme sert bir duvar gibi dayandı, kolu belimi sardı. Ne oluyor...?

"Bu benim kız arkadaşım Simone," diyor Wes, elleriyle beni demir gibi sıkıca tutarken.

Onun *ne*? Affedersiniz? Neler oluyor burada?

Çılgınca yüzüne bakıyorum. O da benim bakışımı karşılıyor, dudakları gergin bir gülümsemeyle geriliyor. Hâlâ onun yanına yapışmış durumdayım, odun dumanı, sedir ağacı ve Wes'in kokusunu alıyorum. Bir kez daha çekiyor ve daha da yaklaşıyorum. Göğüslerim onun göğsüne yapışıyor. Bacaklarım onun bacaklarına dolanıyor. Başka herhangi bir durumda, bu gelişme beni çok mutlu ederdi. Ama *bunların hiçbirinin mantıklı gelmemesi* dışında.

Wes'in dudakları yanağımda kayıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Oyuna devam et."

Oynamak mı? Bu mu benim aldığım açıklama? Dalga mı geçiyorsun benimle?

Peki. *Peki.* Oyuna gelmemi mi istiyorsun? Oyuna geleceğim, seni koca serseri. O kadar iyi oyuna geleceğim ki, ne olduğunu bile anlamayacaksın... seni melez. Seni küçük pislik. Hizmetçiymiş, hadi oradan. Bunu o mu planladı? Başından beri onun fikri miydi?

Oyununa devam et. *Pfft*. Tabii. Elbette.

Kollarında dönerek göğsüne yaslanıyorum. "Hoş geldin." *Ben bu evin hanımıyım. Benim alanıma hoş geldin. Bu benim sevgilim Wesley. Burada görecektir bir şey yok. Her şey tamamen normal ve beklenen bir durum.*

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. Wes'e sokulur ve dönerim, ellerini tutup iki kolunu belime dolarım, sırtımı onun göğsüne yaslarım. İyi ölçü için kıcımlı ona sürterim.

Wes donar. Ha! Oyuna devam et, pislik.

Hızla toparlanan Wes, kasıklarıyla kığım arasında bir santim boşluk bırakır. Kollarını bana dolayarak tekrar ona yaslanmamı engeller. Lanet olsun onun gücüne. Rahatsız olmayı hak ediyor.

"Görünüşe göre çiftler buluşması yapabileceğiz!" Alina dişlerini gösterir, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. O... kızgın mı? Deli mi bu kadın? Wes'in amcasıyla buraya geldiği halde Wes'in biriyle çıkmasına neden kızsın ki? Aile içinde ne tür bir drama yaşıyorsa, bilmek bile istemiyorum. Ben bunun için anlaştım.

Wes tekrar konuşurken sesi alçaktır, göğsünden ve omurgamdan geçerek gürlür. "Harika. İçeri gel."

Alina, 15 santimlik topuklu ayakkabılarla çakıl taşlarının üzerinde zarif bir şekilde yürüyerek arabanın önüne ulaşır. Vay canına. Ben bunu deneseydim, ayak bileğim defalarca kırılırdı.

Sean kalın kolunu genç kadının beline doladı, gözleri Wes'in gözleriyle buluştuğunda neredeyse yırtıcı bir bakış attı. "Sana yüz yüze söylemek istedim. Bu yüzden telefonda konuştuğumuzda seni uyarmadım. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm."

Wes hala kollarını bana dolamış, beni kendisiyle amcası arasında bir kalkan gibi tutuyor. Harika. Tam da şu anda olmak istediğim yerdeyim: Tanık olmak istemediğim ve tanık olma hakkım da olmayan bir aile kavgasının ortasında.

Wes'in yüzüne bakmak için arkama dönüyorum. Tamamen boş. Sesi soğuk. "Ne olduğunu söyle." Çenesindeki kaslar gergin, kolları yanlarında sertleşmiş. Oh, hayır. Bu çok, çok kötü.

Ve ben ortadayım. Kelimenin tam anlamıyla ortada.

Oh, Wes bunu duyacak. Ona çok sert çıkacağım. Ona karşı yumuşak davranmayacağım. Bu

anlaşmamızın bir parçası değildi. Hayır.

"Geçen yıl bir bağış etkinliğinde tanıştık." Alina'nın sesi kadife gibidir. Wes'in amcasına dönerek, dudaklarında flörtöz bir gülümsemeye bakar. "O..."

"İlk görüşte aşk deme." Wes şimdi titriyor, vücudu benimkine yaslanarak titriyor. Bir şeyler yapmam lazım.

Ona doğru dönüp elimi koluna kaydırıyorum. Neredeyse tüm vücudunu benden uzaklaştırıyor. Çok iyi. Gerçekten ikna edici, aşk çocuğu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakar ve uzun bir nefes verir. Çok daha büyük olan eliyle benim elimi sıkar ve gözlerinde parlayan öfkeyi zorlukla bastırır. Sonra misafirlerimize döner ve çenesini eğirir. "İkiniz için mutluyum. Lütfen içeri gelin."

Döndüğümüzde Wes'e bakıp ağzımın köşesinden konuşuyorum. "Onunla çıktın mı?"

"Onunla nişanlıydım." Konuşurken bana bakmıyor, bakışları içe dönük. Vücudu benimkinin yanında sertleşmiş, kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış belli oluyor.

Alina onun nişanlısıydı, ama şimdi amcasıyla çıkıyor. Onları bir *hafta* boyunca misafir edip her şey yolundaymış gibi davranmamız gerekiyor. Aman Tanrım. Ve şimdi... ben onun kız arkadaşı mıyım? Kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. *Zor* demek doğru. Alçakça ve entrikacı kelimeleri hiç bu kadar doğru gelmemiştir.

Derin bir nefes alıp, yüzümü sakın bir gülümsemeye dönüştürdüm. Nate'in karısı olarak on bir yıl hayatta kaldım. Wes'in kız arkadaşı olarak, sahte de olsa, bir hafta dayanabilirim.

Bu Fiona, Candice, Jen ve benim için. Kafe için. Böylece başımı dik tutabilir, sözümü tutabilir ve hayatımı kendi şartlarımla yaşamaya devam edebilirim. Bunu yapmam gerekiyor, çünkü yapmam gerekiyor ve bir aile dramasının beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Wesley'in koluna hafifçe vuruyorum. "Neden mutfakta bir şişe şampanya açmıyorsun? Ben onlara odalarını göstereceğim."

Wesley başını sallar ve arkasını döner. Hareketleri sanki bir kukla ustası iplerini yanlış çekiyormuş gibi sarsıntılıdır.

Konuklara dönerek, elinde çantalarla Eli'yi misafir odasına yönlendiriyorum. Çantaları yere bırakıyor ve o tuhaf başını eğip selam verme hareketini yapıyor.

tüm hafta boyunca yaparsa beni *kesinlikle* rahatsız edecek olan tuhaf baş sallama hareketini yapar ve sonra arabaya geri döner.

"Buraya gelin," diyorum Sean ve Alina'ya. "Biraz dinlenip kendinizi toparlayın, sonra terasta bizimle bir şeyler içebilirsiniz." Gülümsememi gigawatt düzeyinde parlak hale getirip ikisinin kapısını kapatıyorum.

Eli sürücü koltuğuna oturur ve ben ona nerede kalacağını soracak vaktim olmaz.

Mutfağa koşarak gittiğimde, Wes'in elindeki iki şişeyi boş boş bakarak durduğunu gördüm. "Hey," diye fısıldadım.

Koluna tekrar dokunduğumda irkildi. Bu konuda çalışmamız gerekecek. "Onun yeni kız arkadaşı benim eski nişanlım."

"O bir köpek," diye fısıldadım, omzumun üzerinden bakarak. Boğazımı temizledim. "Peki... planımız ne?"

Sesimin tınısı onun içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibi görünüyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Alina arabadan indiğinden beri ilk kez tanıdığım Wes'i görüyorum. Uzun bir nefes alıyor. "Çıkıyormuşuz gibi davranmalıyız."

"Sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Ailenizi ağırlarken iki normal insan gibi çıkıyormuşuz gibi davranalım." Eğilip ona yaklaşıyorum. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Lütfen Simone." Kaşları çatılır, sesinde çaresizlik belirir.

İçimde bir şey yumuşuyor. Öfkem kalbimden kaçıyor ve omuzlarım düşüyor. Ben bunun için fazla iyi bir insanım. Dudaklarımı ısırıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Peki. Sadece bu hafta için."

O nefesini bırakır ve bakışları elindeki iki şişeye döner.

Sağ elindeki şişeyi işaret ediyorum. "Kesinlikle şampanya. Ben peynir tabağı hazırlayayım. Sen güverteye otur, okyanusa özlemle bak ve güzel görün. Bu konuda çok iyisin. Tamam mı, bebeğim?"

"*Bebeğim?*" Çam yeşili gözleri yine benimkilere bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Lanet olsun bu adama. Aşırı duygusal ve kafası karışıkken bile yakışıklı.

Omuz silkiyorum. "Bal mı istersin? Yoksa şeker mi?" "Hiçbir şey istemiyorum."

"Sugartits olsun." Ona her zaman kaşlarını çatmasına neden olan türden bir gülümseme atıyorum.

Kaşları bir milim kadar kalkar, gözlerinde ateş parlar.

Sonunda bir tepki.

Onu uzaklaştırıp işime koyuluyorum.

Balkondaki içkiler gergin geçiyor. Wesley çoğunlukla orada oturuyor - tamam, güzel görünüyor - ve ben Heart's Cove, yerliler ve vahşi yaşam hakkında gevezelik ediyorum. Sean amca ve Alina yiyecekleri karıştırıp, evi ve çevresini sanki bir köy fuarında sığırları değerlendirir gibi inceliyorlar.

Sonunda, hepimiz akşam yemeğinden önce kendimizi tazelemeye karar verdik. Hafta içi Jen'in çalıştığı restorana gideceğiz — bir sonraki kasabada bulunan Michelin yıldızlı restoran. Zenginler lüks yemekleri severler.

Wesley'i merdivenlere doğru sürüklerim. Bir adım arkamda yürür, varlığı sırtımda sağlam bir sıcaklık duvarı gibidir. Yatak odasının kapısını açarak onu içeri alırım ve iç geçiririm. "Tamam. Akşam yemeği için aşağı inmeden önce bir iki saatimiz var."

O başını sallar. "Teşekkürler. Her şey için."

Elimi sallıyorum. "Aşağı inmek zorunda kalmamak için *kadın sorunlarım* varmış gibi davranmamı mı istiyorsun? Menopoz öncesi dönemden bahsedebilir ve kanla ilgili birçok kanlı görüntü ekleyebilirim."

Wes bana sert bir bakış attı, ben de sııttım. İşte o. "Eve gidip bir çanta hazırlamalısın."

Donakalırım. "Anlamadım? Ne için çanta hazırlayayım?"

Kollarını açar. "Eğer benim kız arkadaşım olsaydın, burada kalırdın. Şehrin o boktan dairesinde kalmazdın."

"*Boktan daire* mi?"

Parmağını saçlarına geçirir. "Öyle demek istemedim." Derin bir nefes alır. "Bak. Bu... karmaşık bir durum. Birlikte yaşıyormuş gibi yapmamız daha iyi olur. Amcam ilişkimizdeki zayıflıkları arayacak."

"Şey, aklıma bir zayıflık geliyor: bu gerçek değil. Biz çıkmıyoruz Wes. Bu öğleden sonra bana hiçbir uyarı ve açıklama yapmadan bu konuyu açtın.

Wes, yatağa yaslanarak yan yatıyor. Yüzünü ovuşturarak inliyor. "Siktir. Siktir, siktir!" Sonra kendini

Wes yatağa yaslanarak yan yatıyor. İnleyerek yüzünü ovuşturuyor. "Siktir. Siktir, siktir, siktir!" Sonra kendini toparlayarak oturuyor. "Anlaşmamızın şartları değişti, bu yüzden yeniden müzakere etmemiz adil olur."

Kaşlarım daha da çatılır. "Yeniden müzakere etmek." Bu kelimenin tadına varırım, ne demek istediğini anlamaya çalışırım.

"Sana ödeme yapacağım."

Duraklıyorum. Odanın iki farklı köşesindeyiz. O oturuyor, ben kollarımı kavuşturmuş ayaktayım. Dudaklarımın kenarını ısırarak sözlerini düşünüyorum.

Para yardımcı *olurdu*. Birkaç ay önce evimi sattım, ama sonra tüm parayı Four Cups Café'ye yatırdım. Metin yazarlığı işim beni ayakta tutuyor, ama tam olarak rahat değilim. Arabam Bertha geçen yaz bozuldu ve yeni bir araba almak için paraya ihtiyacım var.

Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. "Ne kadar?"

"Haftada üç bin dolar."

Ne kadar çaresiz olduğunu görelim.

"On." Alaycı bir şekilde güldü. "Beş."

"Anlaştık." Gülümserim ve elimi uzatırım. "Seninle iş yapmak güzeldi, tatlım."

Elimi sıkıyor, kocaman eli benimkini yutuyor. "Bundan pişman olacağım, değil mi?" Yatağa geri uzanıyor.

Yatak... Paylaşmamız gereken yatak. Bunu kabul ettiğimde fark etmiş olmalıyım, ama henüz tam olarak sindiremedim.

Bir hafta boyunca Wesley ile aynı yatağı paylaşacağım.

Midem burkulur, yutkunurum. Wes'in elini tutabilirim. Elini belimde hissedebilirim. Beni bu garip duruma soktuğu için pişman olması için kıcımlı ona sürtebilirim. Birlikteymişiz gibi görünmesi için dudaklarından öpücük alabilirim. Ama aynı yatağı paylaşmak?

Vücudum isyan çıkarır. Hormonlarım çılgına döner.

Wes aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü çenesini odanın diğer tarafına doğru çevirir. "Ben kanepede yatacağım." Yataktan birkaç yastık almaya başlar.

"Tamam," diye ciyaklarım. Koridordan banyoya girerim. Aynadaki yansımam, beklediğim gibi dağınık ve yorgun görünür. Saçlarım tamamen kıvrılmış, solgun yüzümün etrafında turuncu-kırmızı bir hale gibi duruyor. Ne güzel. Göğsüme bakarım. En azından göğüslerim yok denecek kadar küçük. Yüzüme su serpiştirip yatak odasına geri döndüm ve kafamı içeri soktum. "Kıyafet almaya evime gidiyorum. Hemen dönerim."

GERİ DÖNDÜĞÜMDE, Wes yatak odasındaki kanepede uzanmış, ayaklarını kol dayama yerine koymuş ve elinde telefonu tutuyor. Sean ve Alina beni görmeden gidip gelmeyi başardım, bu bir tür mucize. Wes küçük valizime, sonra bana bakıyor ve göğsü çökmüş gibi görünüyor. "Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Beni suçlama," diyorum. "Bu parlak plan senin fikrindi, benim değil. Akşam yemeği için hazırlanmam lazım."

Hızlı bir duş aldıktan sonra, saç kurutma makinesi bulup saçımı düzeltmeye çalışıyorum, biraz makyaj yapıyorum ve etrafa bakınıyorum. Giysilerimi yatak odasında bırakmışım. Kahretsin.

Havluyu vücuduma sararak koltuk altlarımın altına sıkıştırıyorum ve banyodan çıkıyorum.

Wes, kanepede kurduğu geçici yatağından başını kaldırır ve telefonunu kucağına düşürür. Yüzümü, omuzlarımı, havluyu, çıplak bacaklarımı görünce gözleri hafifçe büyür.

Ben sadece... orada duruyorum.

Gözleri açgözlüydü. Dilini alt dudağını yalamak için çıkardığında, içimde bir ateş yandı. En son ne zaman bir erkek bana böyle bakmıştı? En son ne zaman bir erkeğin önünde, istenmeyi hak ettiğimi hissederek durmuştum?

Çok, çok uzun zaman önceydi.

Bu, yerde donakaldığım için bahanem. Bu tür bir ilgiye alışkın değilim. Bu tür bir açlığa. İkimiz de kıpırdamıyoruz ve beynimin küçük bir kısmı havluyu düşürürsem ne olacağını merak ediyor.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu çok ama çok derinlere gömüyorum ve valizimin yanına doğru sürünerek gidiyorum. Wes

anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ben tekrar döndüğümde, burnu telefon ekranına yapışmış durumda. Hızla giyinmek için gömme dolaba koşuyorum.

Kot pantolon ve bol beyaz bluz giyerek dolaptan çıktığımda, Wes'in kot pantolon ve beyaz gömlek giydiğini görüyorum.

"Lanet olsun," diyorum.

Gömleğinin düğmelerini ilikleyerek arkasını dönüyor. Göğüs kasının üzerinden görünen dövmesinin kenarını görüyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Eşleşmişiz."

Bana, sonra kendine, sonra tekrar bana bakar. "Değiştireceğim." Parmakları ters yönde hareket ederek, gömleğinin düğmelerini açıp geniş omuzlarından çıkarmak sadece birkaç saniyesini alır.

Wes'in aksine, ben telefonuma bakıyormuş gibi davranacak kadar kibar değilim. Seksi bir erkek benimle aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığında ve benim yakınımda giyinirken, ben ona bakarım. Hatta gözlerimi ondan ayırmam. Hatta biraz salya bile akıtabilirim.

Wes, koyu bordo bir gömlek seçerken gözleri benimkilere kayar. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

"Çok, teşekkürler." Ona sırtıyorum. "Senin birçok sorunun olabilir Wes, ama vücudun onlardan biri değil."

Gömleği hala elinde tutarken, kaşları birbirine yaklaşır. "Neyim yanlış?"

Clancy'ninkiyle yarışacak kadar abartılı bir iç çekişle, "Tanrım. Nereden başlasam?" dedim.

Bana sert bir bakış attı, sonra kollarını gömleğinin kollarına soktu. Omuz kaslarının kumaşa karşı gerginliğini veya ellerinin düğmeleri aşağıdan yukarıya doğru ustaca iliklemesini fark etmemek zordu. Çıplak vücudu giysilerinin altında kaybolduğunda hissettiğim hayal kırıklığını görmezden geldim. En üstteki iki düğmeyi iliklemeden bıraktı, sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Hâlâ benimle ilgili tüm sorunları bekliyorum. Şimdiye kadar tek yaptığın, vahşi bir köpeğin sulu bir bifteğe bakması gibi bana bakmak oldu."

Başımı eğiyorum. "Beni bir köpeğe mi benzettin? Gerçi bunun, kendini sulu bir biftek olarak nitelemekten daha aşağılayıcı olup olmadığını bilmiyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor — amcası ve Alina geldiğinden beri gördüğüm ilk tam gülümseme. Bu, içimde bir şeyler uyandırıyor. Beni tamamen eritiyor, dizlerimi titretiyor. Bu adam normalde de çekici biridir, ama gülümsediğinde yakışıklı olmaktan çıkıp ilahi bir hale bürünüyor. Ona külotumu fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ben sadece anlaşılmamın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek ve bu arada biraz para kazanmak için buradayım. Araba fonumu oluşturuyorum, hepsi bu. Onunla yatmak kötü bir fikir olur. Gerçekten, gerçekten kötü bir fikir.

Elini bana doğru uzatıyor ve ben avucumu onun avucuna kaydırıyorum. Eli sıcak ve rahatlatıcı, ısısı vücudumda bir titreme yaratıyor. Bluzuma bakıyorum ve evet, göğüslerim dikleşmiş. Harika.

Wes yatak odasının kapısına doğru yürümeye başlar. Diğer eliyle kapı koluna dokunurken bana bakar. "Hazır mısın?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Ne kadar kötü olabilir ki?"

ALT WESLEY

SİMONE ve ben merdivenlerden aşağı inip mutfakta annemin fırırlı pembe önlüğünü giymiş Eli'yi buluyoruz. Bizi fark edince başını kaldırıp bifteklerle dolu tabağa karabiber serpiyor.

"Wesley," diyor derin bariton sesiyle. "Bay Byron bu gece evde kalmayı tercih etti ve yemeğinizi hazırlamamı istedi. Buzdolabındaki yiyecekleri kullanmamın sakıncası yoktur umarım?"

Simone'ye bakıyorum, yüzü tamamen ifadesiz, sonra omuz silkiyorum. "Tabii." Amcamın bir anda tüm grubun planlarını değiştirmesi ne kadar tipik. Ama sorun değil. Bugün evde kalmayı tercih ederim.

Bir şişe şarap alırken durdum. "Hey Eli, nerede kalıyorsun? Amcam sana söyledi mi?"

Evde boş olan tek oda anne babamın eski odası ve o daima kapalı tutuluyor. Cenaze gününden beri oraya girmedim ve amcamın uşağının orada kalmasına izin verme niyetim yok. Gerekirse otel masraflarını ben karşılarım.

"Bay Byron kullanabileceğim bir kulübe olduğunu söylemişti." Eli dirseğiyle musluğun koluna dokunur ve ellerini yıkamaya başlar. Omzunun üzerinden bana bakar. "Bunu önceden seninle konuşmadığımı fark etmemiştim."

Kaşlarım yukarı doğru kalkar. Simone başını eğerek bana bakar. Amcam Eli'ye büyükbabamın kulübesinde kalabileceğini söylemiş. Eli içeri girer girmez, benim orada tek başıma yaşadığım apaçık ortada olacak.

Bu oyun daha başlamadan sona erebilir.

Simone elini koluma koyuyor ve ben avucunun sıcaklığını ve bunun kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olduğunu görmezden geliyorum. Dokunuşu vücudumun biraz fazla şiddetli tepki vermesine neden oluyor ve bunun ne anlama geldiğini

bunun ne anlama geldiğini kabul etmek istemiyorum. Bana gülümsüyor. Kahretsin, bu kadın çok güzel. Kapıya doğru başını sallıyor. "Oraya gidip hazırlayayım. Hemen dönerim."

Omuzlarım hafifçe gevşiyor ve ona hafifçe başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Elini koluma koymuş, yan tarafı neredeyse bana değecek kadar yakinken, rol yapmamız gerektiğini unutmak çok kolay. Eğilip dudaklarımla onun dudaklarına dokunmak çok kolay olurdu. Gerçekten çıkıyor olsaydık, bu en doğal şey olmaz mıydı? Kolumu beline dolayabilir ve ona minnettarlığımı, şükranımı, sevgimi gösteren bir öpücük verebilirdim.

Bunun yerine Simone boğazını temizler ve ikimize başını sallar, sonra ön kapıdan çıkar. Onun gitmesini izlerim ve duvarların üzerime çöktüğü hissini görmezden gelmeye çalışırım.

"O senin normalde sevdiğin tipte bir kız değil."

Arkamı dönüp Alina'nın arka verandadan içeri girdiğini görüyorum. Daracık sarı elbisesini ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmış, yerine bol kesimli, bir şekilde zarif ve seksi olan, tül gibi hafif bir kıyafet giymiş. Heart's Cove'da bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, zengin insanların nasıl giyindiğini ve davrandığını neredeyse unutmuştum — sanki gördükleri her şey onlara aitmiş gibi.

Alina tezgâhın üzerindeki şarap şişesine başını salladı ve ben de ona bir kadeh doldurdum. Kahretsin. Bu davranışımın ev sahibi olarak yaptığım bir şey mi, yoksa ona istediği her şekilde hizmet etmekten mutluluk duyduğum başka bir hayatın kalıntısı mı olduğundan emin değilim.

"Bir tipim olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum ve ona kadehi uzatıyorum.

Onun araştırmacı bakışlarını görmezden gelmek için kendime de bir bardak dolduruyorum.

"Eskiden öyleydin. Uzun, ince, narin. Ailenin sosyal çevresine uyum sağlayacak biri." *Benim gibi biri*, diye eklemiyor.

Burun kıvırıyorum. "Ailemin sosyal çevresi senin düşündüğün gibi değil." Dorothy ve Margaret'ı tanısaydı, bana uyum sağlamaktan bahsetmezdi. Simone muhtemelen o çılgın yaşlı bayanlara uyum sağlamak için doğmuştu, sırf onlar Alina'nın taliplerini topladığı gibi eksantrikleri ve sanatçıları topluyor gibi göründükleri için.

Eski nişanlım tezgaha yaslanarak, oturma odası ve mutfaka göz gezdiriyor. Şarabını yudumlarken, her hareketi

zarif. Bunun doğuştan mı geldiğini yoksa büyürken mi öğrendiğini merak ediyorum. Lüks hazırlık okulu ona dünyayı nasıl idare edeceğini mi öğretti? Yoksa sadece üstünlüğünün mutlak olduğunu bilmenin derin bir hissi mi?

Kalbim göğsümde acı verici bir top gibi sıkışıyor. İkimiz de otuzlu yaşlarımızdayken, teknoloji sektöründe çalışan profesyoneller olarak tanıştığımızı hatırlıyorum. Onunla bir konferansta tanıştım, orada sürekli nefes nefese erkekler tarafından çevriliydi. O kadar inanılmaz derecede güzeldi ki, kendimi dünyanın en şanslı erkeği sanıyordum. Benimle çıkmayı kabul ettiğinde, kendimi kutsanmış gibi hissettim.

Hayallerimin peşinden gitmem, işimi kurmam için beni cesaretlendirdi. Yatırımcıları büyüledi ve onların anlaşma imzalamalarında benim kadar onun da payı vardı. Sonra yatırımcılar gibi o da bana sırtını döndü.

"Üzgün görünüyorsun Wes," diyor Alina, beni düşüncelerimden koparıyor. "Gözlerin donuk." Bana doğru yarım adım atıyor, eli elime uzanıyor. Parmakları avucumu okşadığında, elastik bir bant kopar gibi cildimde elektriksel bir sarsıntı hissediyorum. Hoş olmayan bir his.

Geri çekildim. "Sen ve Sean ne zaman...?"

"Yaklaşık bir yıl önce." Alina gözlerime bakıyor ama bana tekrar dokunmaya çalışmıyor. "Sana söylemek istedim ama yüz yüze konuşmak daha iyi olur diye düşündüm."

"Tabii. Kapıma gelmek çok daha iyi bir taktik.

Tepki veremem, yoksa pislik gibi görünürüm."

"Ben öyle demek istemedim." Alina'nın kaşları çatılır ve onun cazibesinin beni bir uyuşturucu gibi sardığını hissedirim. Onu affetmek isterim. Ona doğru yürümek ve boynuma kollarını dolamasını istiyorum. O, bir anda kendini unutturan türden bir kadın. Başını eğerek bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Mutlu olmanı istiyorum Wes. Aramızda işler yolunda gitmemiş olsa da, senin için en iyisini istiyorum."

Sözleri tatlı ve hüzünlü, samimi geliyor, ama ne kadar doğru? Beni terk ederken, onu aşağı çektiğimi söylemişti. Bir iş kurma şansını denemiştım; her türlü hizmet için devasa bir platform olması beklenen bir uygulama. Kuaförler, berberler ve kişisel antrenörler için sanal bir telefon rehberi. Ben

melek yatırımcılar ve iş planları vardı ve ben de diğerleri gibi Silikon Vadisi'nde yaşıyordum. Bu, bir sonraki Uber, bir sonraki AirBnB olacaktı. Ailemin, nişanlığımın ve tüm doğru bağlantıların desteğine sahiptim.

Ama müşteri yoktu. Uygulama istediğim gibi yaygınlaşmadı ve yatırımcılar her fırsatta çekilince yüz binlerce dolar borçlandım. Bir zamanlar ardına kadar açık olan kapılar yüzüme kapandı.

Rezil olmuşum.

Alina başını eğip çikolata rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, cildimde yağlı bir his yayılıyor. Gözleri benimkilere bakıyor ve eğer hala aşık bir aptal olsaydım, onun samimi olduğunu düşünürdüm. Ama değil. Bu bir oyun. Gemimin battığını görür görmez kıyıya koştu. Sonra ne oldu? Birkaç yıl sonra, tesadüfen amcamı mı buldu?

"İşte buradasın!" Sean odaya girer, omuzları geride, adımları kendinden emin. Kolunu Alina'nın beline dolayarak Eli'den bir kadeh şarap alır. "İkiniz geçmişini geride bıraktınız mı? Artık devam edip güzel bir tatil geçirebilir miyiz?"

"Tabii," diye cevap veriyorum, zoraki bir gülümsemeyle. Zorunlu birkaç kelime alışverişi ve geçmiş suya düşmüş oluyor. En azından benim ailemde böyle işliyor. Oturma odasına doğru işaret ediyorum ve koltuğa oturuyorum, onların kanepede yan yana oturmalarını izliyorum.

Amcam ve eski nişanlığım, birlikte mutlular.

Midem bulanıyor.

Sean odanın içindeki eşyalara bakıyor. "Bu evi her zaman sevmişimdir, ama kardeşime daha iyisini yapabileceğini söyledim. Heart's Cove büyüdükçe bu arazi bir servet değerinde hale geldi. Gerçek bir para makinesi olabilir. Bir otel, ya da belki tatil kulübeleri. Bir oda ve kahvaltı tesisi..." Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi tam zamanı. Heart's Cove büyüyor ve bir buçuk yıl sonra çok geç olabilir."

Cidden şu anda bu evi bırakmamı mı istiyor? On sekiz ay bekleyip, huzur içinde yas tutmama izin veremez mi? Kafamın üzerinde kara bulutlar toplanıyor.

"Hemen işimize bakalım," diyor Alina, onun uyluğuna vurarak. Narin kahkahası binlerce anıyı uyandırıyor. Ben onun yanında otururken bunu kaç kez yaptı? İş tekliflerinin etkisini yumuşatmak, rakibi etkilemek, anlaşmayı kapatmak.

"Ailemin arazisini geliştirmekle ilgilenmiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sean'ın gözleri kısıılır. "Sen ve Simone'un ilişkisi ciddi mi o zaman?"

Oh. Amcam evleneceğimi düşünüyor. Tabii ki öyle düşünecek. Simone'un vakıf şartlarını yerine getirecek kişi olacağını ve bu araziye sonunda kirli ellerini süremeyeceğini düşünüyor.

Kahretsin. Kahretsin. Bunu iyi düşünmemişim.

Simone'ye kolumu doladığımda, Alina'yı gördüğüm için yalnız kalmak istemedim. Aptalca, yersiz bir gururdu. Onların ne düşüneceğini, bunu umdukları mirasa doğrudan bir saldırı olarak göreceklerini düşünmedim.

Aptalca... Aptalca davrandım. Simone'u zor bir duruma soktum.

Sean geriye yaslanıp kolunu Alina'nın omuzlarına doladı. Onu kendine çekti ve Alina da ona yaslandı, benim için küçük bir gösteri yaptılar. Amcamın gözleri parlar. "Wes, bir düşün, evlat. Küçük uygulaman işe yaramadı diye, başka bir başarılı iş kurarak yeniden başlayamayacağın anlamına gelmez. Sen ve o kadın" —elini kapıya doğru küçümseyerek sallar—"bu senin için en iyisi değil."

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaparken kanım kaynıyor. *O kadın mı?* Ona bu zevki tattırmayacağım. Bunun yerine, dişlerimi sıkarak cevap veriyorum: "Benim küçük uygulamam mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu bir girişimdi ve başarısız oldu. Hayatına devam et. Gayrimenkul sektörü her zaman var olmuştur ve sen ve ben burada büyük işler başarabiliriz. Sadece durumu net bir şekilde düşünmen gerekiyor."

"Simone ve ben bu evde yaşıyoruz."

"Hmm." Sean kanepeye yaslanarak çenesini gerdi. "Biraz hırslı olmalısın Wes. Ailenin

vefatları trajik bir olaydı, ama burada gerçek bir fırsat var. Gururun ya da bir kadının gözünü kör etmesine izin verme."

Yüzüne yumruk atma. Yüzüne yumruk atma. Yüzüne yumruk atma.

Ön kapı açılır ve serin bir hava dalgası üzerime gelir. Simone içeri girer, yanakları kızarmış ve saçları her zamanki gibi dağınıktır. Bir kadın, ha. O bundan çok daha fazlası. Kapıyı kapatır, ayaklarını yere vurur ve ceketini çıkarır.

"Dışarısı soğuyor!" diye bağırır bana doğru yürürken. Eli omzuma konar ve parmaklarımın arasından şarap kadehini alır, bir yudum alır. Kadehe bakıp onaylayarak başını sallar. "Ailene hakkını vermeliyim Wes. Şarap konusunda harika bir zevkleri var."

"Hâlâ onların koleksiyonundan içiyor musun?" Sean'ın gözleri benden Simone'a kayar. "Bir iki ay içinde şişelerini bitirmiş olursun sanmıştım. Zaten dolu bir mahzenleri yoktu."

"Özel günler için saklıyorum," Simone gülümseyerek araya girer. Bana kadehimi uzatır ve mutfığa gidip kendine bir kadeh doldurur. Onun uzaklaşmasını izlerim, omzumdaki elinin ağırlığını özlerim. O bu durumu benden çok daha iyi idare ediyor.

Amcamın bakışlarımı takip ettiğini fark ettim, gözleri Simone'nin kışına dikilmişti. Koruyucu, sahiplenici bir öfke içimi kapladı, onu bastıramadan. Bu öfke nereden geldi? Alina'nın varlığı ve amcamın yorumları beni çok karıştırdı.

Simone geri döndüğünde, oda sessizdir. Ben öfkeyle oturduğum tek kişilik koltuğun koluna oturur, kalçası benim yanıma degecek şekilde, kolunu koltuğumun arkasına atar ve iki misafirimize gülümser. Bir çekişme.

Alina sessizliği ilk bozdu. Binlerce kez gördüğüm bir hareketle öne eğildi, kollarıyla göğüslerini birbirine bastırdı ve sehpanın üzerindeki kitaplardan birini aldı. "Sen iç mimar mısın Simone?"

"Ah, onlar mı." Simone masadaki yepyeni kitaplara gülümser. "Wes ve ben burayı yeniden dekore etmeyi düşünüyoruz. Küçük değişiklikler, bilirsin. Burayı kendimize göre düzenlemek için."

Amcamın bakışları Simone'ye, sonra bana kayar. Gözleri kısılır.

Simone şarap kadehini sehpaye bırakır ve bir kitap alır, sayfaları çevirir. "Henüz bir stil üzerinde anlaşılmadık, ama düşünmesi eğlenceli, sence de öyle değil mi? İkimiz de bu evi çok seviyoruz, temel yapısını değiştirmek istemiyoruz, ama biraz modernleştirmek harika olurdu."

Sean kanepeye yaslanırken gözleri kararır. Alina ona bakar, aralarında sözsüz bir konuşma geçer. Odadaki gerginlik artar.

Sadece birkaç cümle, birkaç mum, dekoratif yastıklar ve sehpanın üzerindeki birkaç kitapla Simone, saatlerce tartışarak yapabileceğimden daha etkili bir şekilde amcamı caydırdı. Buranın bizim evimiz olduğunu açıkça belirtti. Ama o kitapları, rol yapmaya karar vermeden önce satın almıştı. Nasıl bilebilirdi ki?

Simone'ye bakıyorum, içimde yeniden hayranlık duyuyorum. Bakışlarımı hisse derse de, görmezden geliyor. Eli odaya girip herkesin şarabını dolduruyor. Eli odadan çıkınca Simone başını sallıyor. "Eli'yi kıskandığımı itiraf etmeliyim. Hayatımda böyle birine ihtiyacım var. Beni gezdirecek, işlerimi düzenleyecek, yemeklerimi pişirecek bir erkek olsa fena olmaz... Her kadının hayali."

"Wesley var ya, değil mi?" Alina, Simone'a keskin bir bakışla bakar. "Seni şımartmıyor mu? En azından benimle çıkarken bu konuda çok iyi olduğunu hatırlıyorum. Belki de daha deneyimli birine karşı bu kadar şımartıcı olmaya gerek duymuyordur."

Daha yaşlı. Aradığı kelime daha yaşlı.

Simone, eski sevgilimin bakışlarına karşılık veriyor, gözlerinde ölümcül bir ışıltı var. Tekrar koltuğun koluna oturuyor ve bana hafifçe yaslanıyor. "Deneyim iyi bir şeydir, tatlım. Wes'in beni arabayla gezdirmesine ihtiyacım yok. O başka şeyler için iyidir."

Vücudum kaskatı kesilir. Bu cinsel bir imâ mıydı? Kan, sıcak ve yoğun bir şekilde vücudumda dolaşır. Simone elini omuzlarıma koyar ve ben bakışlarımı ona çeviririm, soluk mavi gözlerinde okunamayan bir şey görürüm. Uzun bir süre birbirimize bakarız, o kadar uzun ki amcamı ve eski nişanlımı neredeyse unuturum.

Onda çok erotik bir şey var, özellikle de böyle baktığında. Ter, seks ve ıgıllıklarla dolu görüntüler zihnimden geçiyor. Kırmızı saçları yumruğuma dolanıyor. Simone nefes nefese adımlı söylüyor, bana ihtiyaı olduğunu söylüyor...

Eli odanın kenarında belirir. "Yemek hazır." Simone başka yere bakar ve b y  bozulur.

Gömleğimin yakasını çekerek, onun arkasında yemek odasına doğru koşuyorum. şimdi nefes nefese kalan kim? Amcam ve Alina masaya gelmeden önce, Simone'ye doğru eğiliyorum. "O kitapları nasıl buldun?"

"Evle ilgili bir şey söylemiştin. Bu, kalmak istediğini gösterir diye düşündüm. İkimiz için de bir projeymiş gibi göstermek kolaydı."

Zekice. Çok zekice.

Gözlerim onun dudaklarına kayıyor, g ğ m sıcaklıkla doluyor, sonra Alina'nın eli omuzlarımla üzerinden geçiyor ve Simone yanımda kaskatı kesiliyor. Alina karşımıza oturuyor, peçetesini sallıyor ve onu düzgün, titiz hareketlerle kucağına koyuyor.

Elimi Simone'nin uyluğunun üzerinde gezdiriyorum — nedenini bile bilmiyorum. Hala orada olduğundan emin olmak için. Avucumun altında vücudunun sıcaklığını hissetmek için. Sürpriz bir şekilde, elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıca tutuyor, ardından amcamın son ziyaretinden bu yana kaçırmış olabileceği yerel turistik yerler hakkında nazik bir sohbet başlatıyor.

Bir şekilde yemeği bitiriyorum. Tabaklar kaldırıldığında Simone masadan kalkıyor ve Eli'yi mutfaa takip ediyor, sonra da kafeden alınmış olması gereken bir tepsi dolusu pasta ile geri dönüyor. Bunları da daha önceki gezisinde mi aldı?

"İlçenin en iyi pasta şefi ve benim çok iyi arkadaşım tarafından yapılan tatlılar. Jen ve ben, diğer iki arkadaşımızla birlikte kasabadaki kafenin ortaklarıyız. Lütfen, buyurun." Tabağı masaya koyup oturdu ve nazik bir ev sahibi gibi gülümsedi.

O gerçekten çok iyi, bunu kabul etmeliyim. Simone'un aylardır benimle bu evde yaşadığına neredeyse ikna oldum.

Simone'nin gözleri parıltıyor ve birkaç dakika daha gergin bir konuşmanın ardından nihayet kaçmayı başarabiliyoruz. Kapalı kapının ardındaki odamıza girene kadar Simone uzun bir nefes almıyor. "Buna razı olduğuma inanmıyorum. Huysuz olmana şaşmamalı. Ben de öyle aile üyeleriyle uğraşmak zorunda kalsam huysuz olurdum."

Simone saçındaki binlerce tokayı çıkarırken, ben de gömleğimin düğmelerini açmaya çalışıyorum. Gülümsayarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Şaşırtıcı derecede iyiydin."

"Çok pratik yaptım, tatlım."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Ne, akşam yemeği mi?" Yatağa oturur, dirseklerine yaslanır. Vücudunu geriye doğru eğdiğinde gömleğinin göğüslerine yapışmasını fark etmemeye çalışırım ama başaramam. "İyiydi."

"Senin evliliğini kastettim. Rol yapmada o kadar iyiydin ki, neredeyse gerçekten çıkıyoruz diye ikna olmuşum." Gömleğimi çıkarıyorum ve Simone'un gözleri göğsüme kayarken belki biraz kaslarımı gerginleştiriyorum. Gözlerini tekrar duvara çevirip homurdanıyor. "Dediğim gibi, kibirli zenginlerin yanında yerimi buluyormuş gibi davranmak konusunda çok tecrübeliyim."

Onun yanına oturuyorum ve bir süre sessiz kalıyoruz. Sonra iç çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Elini salladı. "Bir anlaşma yaptık ve sana yapacağımı söyledim. Bunun için bana para ödüyorsun."

"Her şey için demek istedim. Mumlar, yastıklar ve kitaplar için. Onları ağırlarken kabinimi düzenlediğin için. Akşam yemeğinde harika davrandığın için."

Simone bir anlığına gözlerime bakar ve aramızdaki mesafe küçülür gibi gelir. Gözlerinde yine o bakış vardır, yüzeyin hemen altında taşan vahşi bir ihtiyaç.

İlk ayrılan o oldu, başını sallayarak iç geçirdi. "Neyse ki sadece bir hafta. Çok yorucuydu. Oh, bu aklıma bir şey getirdi." Bana tekrar bakar. "Grant'in çatı konusunda seninle konuşmak istediği birkaç şey var. Yarın kafede olacak. Belki sabah hep birlikte kahvaltıya gidebiliriz. Zaten benim de yapmam gereken işler var, bu da amcan ve Alina'nın gün boyu kasabada özgürce dolaşmaları için iyi bir fırsat olur."

"Kendi işlerimizi hallederken onlardan kurtulalım." Gülererek, "Sen gerçekten bir uzmandır." diyorum.

"Bir daha beni küçümseme, tatlım." Uyluklarımı okşayarak ayağa kalkar ve yatmaya hazırlanmak için banyoya gider. Geri döndüğünde Simone yatağa tırmanır ve mutlu bir iniltiyle yastık yığınınına uzanır.

Onun izinden gidip banyoda yatmaya hazırlanırım. Geri döndüğümde Simone'un alnında ipek bir göz maskesi vardır, kırmızı saçları beyaz yastıklarla tezat oluşturmaktadır.

Kanepeye doğru gidip oturdum. Yanıma kıvrılıp bacaklarımı katlayarak yerime sığmaya çalışırken Simone'nin bakışlarını hissettim. "Wes."

"Ne?"

Derin bir nefes alır. "Bak, ikimiz de yetişkiniz. O kanepede uyuyamazsın ve bu hafta mümkün olduğunca dinlenmen gerekiyor. O kanepede çok küçük ve dönersen kırılacak gibi görünüyor. Yatakta uyu. Yeterince yer var."

Tereddüt ediyorum, gözlerim vücudunda dolaşıyor. İnce tişörtü göğüslerine yapışmış, gri kumaşın altında meme uçlarının izleri görünüyor. Uzun bacakları ay ışığında parlıyor, birbiri üzerine istiflenmiş. Küçük şortu pek de mütevazı sayılmaz. Onunla yatmamalıyım. Kendimi kontrol edemeyeceğim için değil, uzun zamandır bir kadının yanında uyumadığım için. Bu, zihnimde aşmamam gereken görünmez bir çizgiyi aşmak olur.

Yatağı tekrar okşadı ve bana keskin bir bakış attı. "Sana saldırmayacağıma söz veriyorum Wes. Sadece iyi bir gece uykusu çekmeni istiyorum. Ben böyle düşünceliyimdir. Ayrıca, artık yirmi yaşında değiliz. Üniversiteden mezun olduktan sonra kanepede uyumak suç sayılmalı."

Kıkırdarak gülerim, tereddüt ederim ve sonunda ayağa kalkarım. Kanepeye taşıdığım yastık, onun yanına bir gürültüyle düşer ve o, bana birkaç saniye bakışlarını diker, sonra bana sırtını döner. Bir anlığına, sadece bir anlığına, gözlerimi onun vücudunun kıvrımlarında gezdirmeye izin veririm, sonra yatağa tırmanır ve diğer tarafa dönerim.

YEDİ SIMONE

NEYSE, bu gerçekten çok akıllıcaydı. *Hadi, seksi adam, gel yanıma yatağa uzan. Önemli değil, ikimiz de yetişkiniz. Şu anda uyumak dışında yapabileceğimiz şeyleri hayal etmiyorum.*

Tabii.

Ama Wesley'in ağırlığı yanımdaki yatağı çökertir çökertmez, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Wesley'in yüzümün ne kadar kızardığını görmemesi için yanıma dönüp yatıyorum.

Seks yapmam lazım.

En son seks yaptığımda altı ay önceydi, eski kocam beni öğle yemeğine davet etmişti. Birkaç kadeh fazla şarap içmiştim ve o da tüm çekiciliğini ortaya koymuştu. Yıllar önce aşık olduğum gülümseme.

Evet, bu bir hataydı. Fiona'ya onunla buluşacağımı söylerken bu küçük ayrıntıyı söylemeyi uygun bir şekilde unuttum. Nate ile öğle yemeği yiyeceğim için yeterince endişeliydi.

Şimdi yatakta, eski kocamdan milyon kat daha seksi bir adamın yanında yatıyorum, üzerimde sadece bol bir tişört ve uyku şortu var. O her zamanki gibi gömleksiz. Eğer dönersem, kolumu onun kaslı göğsüne koyabilir ve avucumun altında kalp atışlarını hissedebilirim. Parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde gezdirebilir ve yanağımı onun tenine dayayabilirim. Başımı aşağıya doğru eğip, tahrik olduğunda nasıl homurdandığını duyabilirim. Eminim kolları beni sardığında çok iyi hissettirir.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, isyan eden bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. İşler pek yolunda gitmiyor.

Telefonum Wes'in yatağının yanındaki komodinden titriyor. Tuvalete gitmeden önce oraya koymuş olmalıyım. Wes başını kaldırıp ekrana bakıyor. "El Bastardo kim?"

Şeytandan bahsetmişken...

"Hiç kimse. Telefonu ver, sessize alayım."

Wesley, telefonumu bana verirken parmakları benimkilere değiyor, gözleri ilgiyle parlıyor. Yan dönerek bana doğru yüzünü çeviriyor. "Eski kocan mı?"

"Mm."

"Telefonunda benim adım ne yazıyor? Bay Seks Makinesi mi?"

Oh, o yorumu hatırladı, değil mi? Telefonumun ekranına dokunup ona doğru çeviriyorum.

"Scowly McScowlerson?" Kaşları birbirine yaklaşıır.

Gülümserim. "Bence uygun, değil mi?"

Wes'in somurtkanlığı daha da derinleşir.

Gülüyorum. "Söyleyeceklerim bu kadar." Telefonumu sessize alıp komodinin üzerine koyuyorum ve Wesley'e bir öpücük gönderiyorum.

"İyi geceler, tatlım."

Yatağın onun tarafında bir gürültü duyulur ve omurgamdan aşığı sıcak bir heyecan dalgası geçer. Uykuya dalmam uzun zaman alır.

Cennet mavisini MY BİRKİN BAG çantamı omzuma astığımda tertemiz görünüyor. Şehirde basit bir kahvaltı için bu çantayı takmak tuhaf geliyor, ama Alina'nın bunu fark edeceğini biliyorum. Belki de dün akşam yemeğinde Wes'e dokunma şekli yüzündendir, ya da evliliğimden beri içimde taşıdığım gizli bir güvensizlik duygusudur, ama onun benden daha iyi olmadığını bilmesini istiyorum.

Çantanın askılarını parmaklarımla okşarken aynada kendime bakıyorum. Dar bir gömlek elbise ve şık düz ayakkabılarla Alina ve Sean'ın yanında yerimi almış gibi görünüyorum, ama kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum.

Yani, ben bir sahtekarım. Param yok, çevrimiçi pazarlama işim beni ayakta tutmaya yetiyor, kafe en az altı ay kar etmeye başlayacak ve yatakta paylaştığım adamla çıkıyormuş gibi davranıyorum. Benimle ilgili her şey sahte.

Dorothy ve Marge beni otelin pazarlamasını yürütmek için işe almamış olsalardı, ramen noodle ve baharatlarla besleniyor olurdu. Ama tabii, on iki bin dolarlık bir çanta takacağım.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Wesley ıslak saçlarını havluyla kurulayarak yatak odasına girer. "Senin için kahvaltayı atlaman için bir bahane uydururum."

. Birlikte şehre gitmek bazı soruları akla getirebilir. Kahvelerimizi sipariş ettiğimizde Agnes'in kasabanın yarısına birlikte geldiğimizi söylemiş olacağından eminim."

Kafamı sallıyorum. "Gitmezsem, kötü bir izlenim bırakır. Senin kız arkadaşınmışım gibi davranmak için elimden geleni yapacağımı söylemiştim ve gerçekten çıkıyor olsaydık, hepinizle kahvaltıya giderdim. Ayrıca, Candice ile kafenin sosyal medya sayfaları hakkında konuşmam gerekiyor ve Grant da seninle çatı hakkında konuşmak istiyor. Eğer bir çift olsaydık, işleri halletmek ve yemek yemek için birlikte kafeye giderdik. Başka bir şey mantıklı olmazdı."

"Bu konuyu şaşırtıcı derecede ciddiye alıyorsun. Bu konuda alaycı davranacağını düşünmüştüm. Sabah boyunca bana hiç alaycı bir şey söylemedin." Kaşlarını çatıyor. "Başını mı incittin? Kaç parmak gösteriyorum?"

"Sessiz ol." Gülümsememi saklamak için gözlerimi devirdim. "Şu işi bitirelim."

Dün gece, yatağın dörtte üçünü kaplayan ve tüm battaniyeleri kendine alan iri yarısı adamı düşünürsek, şaşırtıcı derecede iyi uyudum ama yine de gerginliğim geçmiyor. Alina, Sean ve Wesley arasında çok fazla gerginlik var ve onun hayatını daha da zorlaştırmamak için ona borçlu olduğumu hissediyorum.

Bana aptal deyin, ama onu gerçekten seviyorum. Çoğu zaman huysuz ve somurtkan olsa da, yine de ona yardım etmek istiyorum. Kafe kira sözleşmesi olmasaydı Fiona ve ben bu kasabadan ayrılmış olacaktık, bu yüzden ona en azından biraz çaba göstermeliyim. Bu kasaba benim yeni başlangıcım.

Umursamamalıyım. O bizim kafedeki ev sahibimiz, hepsi bu. Ama dün akşam yemeğinde Wesley'in dişlerini gıcırdatması, omuzlarındaki gerginlik ve sonra benimle rahatlaması... Bunlar onu desteklemek istememe neden oluyor. Aile etkinliklerinde kendini dışlanmış hissetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ona bu konuda yardımcı olabilirim.

Birlikte aşağı iniyoruz. Alina ön salonda bekliyor, parmaklarıyla telefon ekranına dokunuyor. Dar krem rengi bir kazak giymiş, kazakın yakası tamamen açık, kahverengi deri eteği ise baldırlarının ortasına kadar uzanıyor. Saçları başının üstünde topuz yapılmış

topuz yapılmış, oval yüzünü çevreleyen birkaç narin bukle var. Şık ve seksi görünüyor, benden çok daha zarif.

Alina telefonunu bırakıp bize bakarken Wes yanımda kaskatı kesildi.

Neden onun benden çok daha çekici olması daha çekici olması beni neden rahatsız ediyor, ya da onun bunu fark etmesini neden umursuyorum. Biz çıkmıyoruz bile. Bu sahte bir ilişki. Sadece bir haftalık.

Yine de, dün gece Wesley yatakta dönüp yatak odasının loş ışığında bana baktığında, kendimi dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettim. Beni *görebildiğini* ve gördüğünü beğendiğini hissettim.

Şimdi, manken gibi eski nişanlısının yanında duruyorum ve onun liginde olmadığımı hatırlıyorum, Birkin çantası olsun ya da olmasın. Bu çantayı takmak aptalca bir fikirdi. Bu lanet şeyi yıllar önce satmalıydım.

"Simone," diyor Alina, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Gözleri beni baştan aşağı süzdü, yargıladı. Çantaya bir an bakıp sonra yüzüme çevirdi. "Siz iki aşk kuşu nasıl uyudunuz?"

"*Aşıklar*" derken sanki bir iğneleme yapar gibi ve acaba bizim aslında birlikte olmadığımızı anlayabiliyor mu diye merak ederim.

Wesley bir şeyler mırıldanıyor, vücudu benden uzaklaşıyor, sanki o da bizim bir çift olmadığımızı doğrulamak istiyormuş gibi. Acıtıyor, ama acıtmaması gerektiğini biliyorum. Bu duyguyu da, dün gecedan beri ortaya çıkan diğer tüm duygularla birlikte içime atıyorum.

"Harika uyudum, teşekkürler." Zorla gülümserim. "Sen?" Elimi Wesley'in pazılarına kaydırırım, parmaklarımın altında onun kaslarını hissetmeyi arzuladığımdan nefret ederim. Bu sahiplenici bir harekettir ve Alina'nın gözlerindeki ışıltıdan, onun bunu fark ettiğini anlarım. Onların geçmişinin beni rahatsız ettiğini anlayabilir.

Ben yetişkin bir kadınam, lanet olsun. Alina'yı, Wesley'i ya da ailesinin ne kadar parası olduğunu umursamamalıyım. Bu basit bir iş anlaşması. Beş bin dolar ve bir hafta boyunca onun kız arkadaşı olarak kafe kiralama hakkı. Çok mutlu olmam gerekirdi. Benim için harika bir anlaşma.

Nate'den boşandığımda bu yaşam tarzından uzaklaştım ve o zamandan beri hayatım sadece daha iyiye gitti. Elbette, daha az lüksüm var ama daha mutluyum. Bağımsızım. Ne istersem, ne zaman istersem yapıyorum.

Ama içimde Wesley gibi bir erkeğin beni istemesini isteyen bir kadınlık var. Onunla ilgili her şey içimi tutuşturuyor. Ne zaman yanımda olsa, vücudunun ısını hissedebiliyorum. Sanki onun frekansına ayarlanmışım gibi, en ufak hareketini bile hissedebiliyorum.

Nate ile hiç böyle hissetmedim. Eski kocamla ilk başta her şey taze ve heyecan vericiydi, ama sonra sanki rutin bir ilişki yaşıyor gibi hissetmeye başladım. Bir yıl çıktıktan sonra evlenme teklif etti ve bir yıl sonra evlendik. Bir ev aldık, çocuk sahibi olmaya çalıştık ve yapmamız gereken her şeyi yaptık. Ama seks mekanikti, yıllar geçtikçe daha da mekanik hale geldi. Birkaç ay önce Los Angeles'ta onu gördüğümde, dürüst olmak gerekirse hayatımın en kötü sekslerinden birini yaşadım, ama bu beni rahatlatı ve onunla birlikte olmak istemediğimi hatırlattı.

Bunca yıl sonra yeni bir alev yakma umudu varsa, son birlikte olduğumuzda bunun tamamen öldüğünü anladım.

Dürüst olmak gerekirse, otuz iki yaşında düşük yaptığımda ilişkimizin bittiğini düşündüm. Nate o günden sonra bana eskisi gibi bakmadı.

Ama Wes ile... Bilemiyorum. O yanımdayken daha canlı hissediyorum, beni deli etse bile. Hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde, onun sinirinin patlamasını izlemek hoşuma gidiyor. Beklediği gibi davranmadığımda gözlerindeki şaşkınlık hoşuma gidiyor.

Ama Alina gibi kadınlarla rekabet edemem. Gösterişli bir eş olamam.

"Taş gibi uyudun," diye homurdanıyor Wes, elini sırtımda gezdirerek. Dokunuşu cildimde kıvılcımlar dans ettiriyor. Ona yaslanıyorum, ağzı bana doğru eğildiğinde donup kalıyorum. Dudaklarını yanağıma değdiriyor, nefesi sıcak ve naneli. Kafamı bir milim çevirsem, onu öpebilirdim.

Wes geri çekilir ve bir anlığına gözlerime bakar. "Hemen dönerim. Tuvalete gidiyorum." Arkasını döner, ama köşeyi dönene kadar Alina ve benim onun uzaklaşmasını izlediğimizi fark etmem.

Oturup Wes'in eski nişanlısına garip bir gülümsemeyle bakıyorum. Altı gün daha. Altı gün dayanabilirim.

"O çok tatlı, değil mi? Her zaman çok sevimli olmuştur." Alina, çapraz bacaklarının üzerinde parmaklarını örüyor. Gözleri parlıyor ve

söylenmemiş sözleri duyarım: *O önce benimti. Onu senden daha iyi tanıyorum. Benim hatıramla rekabet edemezsin.*

Gülümsemem bir yüz buruşturma gibi geliyor. "Kesinlikle öyle."

AGNES'İN YÜZÜ gök gürültüsü gibi. "Kitaplarımdan kirli ellerini çek, seni cadaloz."

Dorothy geri çekilir, elini göğsüne koyar. "Onlardan birini *satın almaya* çalışıyorum, Agnes. En son baktığımda satılıklardı. Kasa yanında vitrin olması bunun için değil mi?"

Agnes, 1,45 metrelik boyuyla tüm ihtişamıyla ayağa kalkar. "Okuma bildiğini bilmiyordum, Dorothy."

"Ha-ha." Dorothy gözlerini devirir. "Şu lanet kitabı almama izin ver, seni mağara adamı."

"Huh. Bu büyük bir kelime. Belki de okuyabiliyorsun." Torununa döner. "Dorothy'nin birden fazla heceli kelimeler bildiğini biliyor muydun?"

Rudy dudağını ısırır. Yanındaki Candice'e bakar, Candice yüzünü elleriyle kapatmıştır. Kalçası, kitapçının logosu ve adresinin yazılı olduğu uzun bir afişe yaslanmıştır. Yeni vitrini hazırlıyor olmalılar. Çok hızlı olmuşlar.

Rudy, Candice'in omzuna elini koymak için uzanır. Hareketinde bir yumuşaklık vardır, ama bunu daha fazla inceleyemeden, bir hırıltı beni kavgaya eden kadınlara geri döndürür.

Dorothy'nin yüzü neredeyse kıpkırmızı olur. "Bütün gün orada durup müşterileri korkutup kaçırarak mısın? Kitabevi bu kadar uzun süre batırmadan nasıl işletmeyi başardın?"

Dorothy'nin elbisesi çiçek desenleriyle doludur. Saçları puantiyeli bir başörtüsüyle örtülüdür ve kalın takıları başını her hareket ettirdiğinde sallanır. Baştan aşağı kahverengi giyinmiş Agnes, patlamak üzere gibi görünür.

Uh-oh. Kavgaya etmeden önce bunu durdurmam lazım.

Elimi bir masaya doğru sallıyorum ve Wesley amcasını ve eski nişanlısını oraya götürüyor. Baristamız Sven, şok geçirmiş gibi tezgahın arkasında korkmuş bir şekilde duruyor. Allie ve Clancy,

masayı siliyorlar ve müdahale etme niyetleri olmadan tüm olayı izlediklerini gizlemiyorlar.

Sanırım bu iş bana düştü. Simone McMaster, insan yangın söndürücü. Uzmanlık alanları arasında kişiler arası felaketleri önlemek ve her türlü kavgayı yatıştırmak var. Aile, komşu, emekli...

"Bayanlar!" Yüzüme bir gülümseme çiziyorum. "Günaydın."

"Bu renk körü cadı kitap rafımı karıştırıyor," diyor Agnes, bana dönerek.

"Renk körü cadı mı?" Dorothy dudaklarını sıkıştırır. Oh, hayır. Bu, odada eşyalar uçmaya başlamadan hemen önce yaptığı ifadedir. Ayakkabılar, kitaplar, kahve fincanları... Birkaç saniye içinde fırlatılan nesnelerle karşılaşabiliriz.

"Kıyafetine bir bak, Dorothy. Ya renk körüsün ya da bunu inkar ediyorsun. Ehliyetini aldılar mı? DMV'yi aramam gerekebilir."

Derin bir nefes alıyorum. Bu durumu yatıştırmak için hassas bir diplomasi gerekecek. Her iki bayanın da futbol stadyumu büyüklüğünde egoları ve her koltuğu dolduracak kadar haklı öfkeleri var. Bir anlığına omzumun üzerinden Wesley'in beni izlediğini görüyorum, dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Açıkça, yardım etme niyeti yok. Aptal.

Tamam, diplomatik ol. Nazik ve sakın ol, herkesi mutlu et.

"İkinizden biri daha tek kelime ederse, bu kafeye bir daha giremezsiniz," diye bağırırım. İşte. Diplomatik.

Agnes ve Dorothy bana dönüp, kırgın ve öfkeli bir şekilde bakıyorlar — tüm öfkeleri doğrudan bana yönelmiş durumda.

"Anlamadım?" Agnes elini beline koyar. Boyu kısa ve tıknazdır, ama hareketlerini görmüşlüğümdür vardır. Hızlıdır. Dizlerimi hafifçe bükerek, bana vurmaya karar verirse kaçmaya hazır olurum. "Bizi kovmakla mı tehdit ettin?"

"Sadece son çıkan en çok satan kitapları tartışıyorduk Simone. Kaba olmaya gerek yok." Dorothy ellerini beline koyar.

"En son çıkan bestsellerları mı tartışıyorduk?" Kaşlarımı kaldırdım. Bu, bir dakika önce patlamak üzere olan olası bir savaşı tanımlamanın bir yolu. Agnes vitrinden bir kitap aldı. "Bu saçmalık. Kahvem nerede?"

"Burada," diyor Clancy, yüzünde melek gibi bir gülümsemeyeyle. "Parmaklarını yakmaman için ekstra bir kılıf koydum."

"Sen çok tatlısın." Agnes, Clancy'nin yanağını okşadı. "En azından burada birinin terbiyesi var."

Allie, Dorothy'ye içkisini verir ve iki yaşlı kadın kafeden çıkarken biraz daha söylenirler. Agnes çıkar, sonra Eli kapıda belirir.

Dorothy irkilir ve gümüş saçlı şoförü baştan aşağı süzer. Eli boğazını temizler, selam verir — bu sefer Wes ve benim hak ettiğimiz önemsiz yarım selam değil, gerçek bir selam — ve yolundan çekilir. Dorothy kapıdan çıkarken ikisi uzun uzun bakışırlar. Dorothy otele doğru dönerken kalçaları ekstra bir sallanma yapar ve Eli bunu kesinlikle fark eder.

Kafamı sallarım. Sabahın bu saatinde bu benim için fazla.

Clancy'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor. "Arabulucu olmalısın Simone. Bu konuda yeteneğin var."

"Sessiz ol sen."

Clancy kıkırdar. Allie ile bakışır, sonra bana doğru bir adım atar. Gözleri gençlik yaramazlığıyla parlar. "Alec'in partisi bu gece. Bana kalırsa, Agnes kafanı koparmak istediğinde onu buradan çıkardığın için bana bir iyilik borçlusun."

Elimi kaldırıyorum. "Seni burada durduracağım. Böyle bir şey olmayacak."

Clancy dudaklarını bükerek başını arka odaya doğru çevirir ve ikisi birlikte koşarak uzaklaşır.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı indiriyorum.

Sinirlerim gergin. Wesley'in kız arkadaşı gibi davranmak, kafenin sosyal medyasını yönetmek, çevrimiçi pazarlama müşterilerimi memnun etmeye çalışmak, on beş yaşındaki bir çocuğun şantaj girişimlerine karşı koymak ve kasabanın acımasız kavgalarına karışmak arasında, önümüzdeki haftayı atlatabileceğimden emin değilim. Bir de bari, eski kocam kapıdan içeri girip bana bir şans daha vermem için yalvarmasın. Benim şansıma, dizlerinin üzerine çöküp birkaç ay önce birlikte yattığımızı herkese duyurur ve Wesley ile olan oyunum mahvolur.

Kafenin kapısındaki zil çınlar ve başımı çeviririm, sonra otuzlu yaşlarında bir kadın iki çocuğuyla birlikte içeri girince iç geçiririm. El Bastardo değil. Tanrıya şükür.

"Günün geri kalanını atlatmak için uzun, sıcak bir banyo ve masaja ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Wesley kulağımın yanında.

Dönüp, kaslı vücuduyla orada duran, yeşil gözlerinde ışıklar parıldayan Wesley'i gördüm. Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Hizmetlerini mi sunuyorsun?"

Dudakları kıvrılır, o sinir bozucu gamzeler ortaya çıkar. Dizlerim titrer. Tam da ihtiyacım olan şey: savunmasız olduğum bir anda çekiciliğini sonuna kadar kullanan seksi bir adam. Bu işin sonu iyi olmayacak.

"Önce sana kahvaltı ısmarlayayım." Sesi, içimde bir şeylerin gerilmesine neden olan düşük bir homurtu. Gözleri benimkilerde kalıyor, sonra kısa bir an için dudaklarıma düşüyor.

Bunu yapmayı bırakması gerekiyor. Ne zaman ağızma baksalar, tüm vücudum alevler içinde kalıyor. Beş dakikada bir iç çamaşırımı değiştirmek zorunda kalırsam, bu haftayı atlatamayacağım.

Nefesimi bıraktım. "Tamam. Kahvaltı ve çok büyük bir... kahve." Neredeyse penis diyecektim. Tam o anda neredeyse penis diyecektim. Neyim var benim?

Tezgaha doğru ilerleyip yiyecek ve içeceklerimizi sipariş etti. Masa numarasını aldı ve bana dönüp göz kırptı. Göz *kırptı*. Broody McGrumperson bugün bana gülümsedi ve göz kırptı. Dünya çıldırmış.

Wes ve ben masamıza döndüğümüzde, kafenin arkasından kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu ve kahvaltımı ve kahvemi tadını çıkaramayacağımı anladım.

SEKİZ WESLEY

SİMONE patlamak üzere gibi görünüyor. Elimi yine beline koyuyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. "Gidip bakayım," diyorum, nefesim saçlarını okşuyor. "Grant bu sabah bana mesaj attı, muhtemelen arkada çatıya bir şeyler yapan odur."

Uzun bir nefes verdi. "Sadece amcan ve Alina'dan kaçmaya çalışıyorsun. Eli bile başka bir masada oturuyor."

Gülümsüyorum — son zamanlarda bunu çok yapıyorum — ve omuz silkiyorum. "Öyleysen ne olmuş?"

"Peki. Git." Bana hafifçe yaslanır ve bir an için beni öpecek sandım.

İkimiz de donup kalırız ve birbirimizden bir adım uzaklaşırız. Simone başını sallar ve ben tam olarak duyamadığım bir şey mırıldanırken yanakları kızarır. Belki de bu rol yapma işi kafamızı karıştırıyor. Bunun gerçek olduğunu hissetmek çok kolay.

Tek kelime etmeden, kafenin arkasına doğru yürüdüm. Bu mekanı kimseye kiralamak istememiş olsam da, tekrar burada olmak iyi geldi. Annemle babam burayı çok severdi. Bütün emeklerini buraya verdiler ve burasını tüm kasaba için özel bir yer haline getirdiler.

Başkalarına burayı kiralamak bir tür ihanet gibi gelirdi ama tam tersi oldu. Ailem bu mekanın kullanılmasına sevinirdi. Yıllar önce başlattıkları işi devam ettirmek, onların anısını onurlandırmak gibi.

Ayrıca, burası evim gibi geliyor. Dar koridordan arka odaya doğru yürürken, mekan ilk açıldığında çekilmiş, ailemle birlikte olduğum eski bir fotoğrafı fark ediyorum. Eski fotoğrafları saklamışlar. Kalbim sıkışıyor ve kendimi toparlamak için bir dakika bekliyorum. "*Sadece Personel*" yazan kapıyı iterek açıyorum.

Grant, yerde oturduğu yerden bana bakıyor, etrafında kahve kutuları ve poşetleri dağılmış, yanında bir tel raf devrilmiş.

Yüzünü buruşturur. "Oops."

Elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Ne oldu?"

"Çatıdaki işe başlayabilmemiz için burayı temizlemeye çalışıyordum. Raf duvara sabitlenmemiştii ve en üst raftan bir kutu aldığımnda devrildi. Bacağımın ezilmesinden kıl payı kurtuldum."

"Belki de Candice haklıdır. Burası lanetli." Gülümserim. "Ailem burayı musallat ediyor olabilir."

"Ona bunu söyleme. Zaten yeterince batıl inançlı."

Gülerek yerden birkaç büyük torba kahve çekirdeği alıyorum. Grant'i dışarıya kadar takip ettiğimde, binanın arkasında geçici bir baraka kurulduğunu görüyorum. Grant depodan birkaç kutu barakaya taşıyor ve ben de onu takip ederek dağınıklığı hızla temizliyorum. Birkaç dakika içinde depo temizleniyor, raf düzeltiliyor ve ikimiz de terli, toz ve kahve parçacıklarıyla kaplı hale geliyoruz.

Deliği kapatan kontrplak parçasına bakarak homurdanırım. "Simone, benimle tartışmak istediğın birkaç teklif olduğunu söyledi?" "Bir saniye çatıya çıkacak vaktin var mı? Ailenin

ailen şehirde..."

"Tabii." Alina ve amcamın karşısına oturmak için dışarı çıkmamak için herhangi bir bahane. Göğsümde bir suçluluk duygusu hissediyorum, ama bu ailemle zaman geçirmememden değil, Simone'u onlarla baş başa bırakmamdan kaynaklanıyor.

Grant kulübeden bir merdiven alır ve onu kafe binasının arkasına dayar. O önce yukarı çıkar, ben de onu takip ederim. Çatının eğimi oldukça hafif olduğu için, hasarlı bölgenin etrafında durup hasarı inceleyebiliyoruz. Grant deliğın üzerindeki kontrplak levhayı kaldırır ve onu kiremitlerin üzerinde kaydırır, sonra yanımda dikilir.

"Birkaç giriş oldukça fazla kurumuş. Sağlam ahşapla lamine ederek onarabiliriz, ama en az bir tanesinin tamamen değiştirilmesi gerekecek gibi görünüyor. Binanın ana destek girişleri ve kolonları sağlam ve hasar yerel gibi görünüyor. Bu bölgede su birikmesine neden olan çatı çökmesi olmuş olmalı."

"Ne kadar sürecek ve ne kadar tutacak?"

Grant sırtıyor. "Seninle dalga geçmiyorum, tamam mı?" Bana çatı kaplama şirketleriyle görüşüğünü söylüyor. Şu anda hepsi meşgul, ama işin

dört hafta içinde, kesinlikle Noel'den önce işin biteceğinden emin.

Başımı sallıyorum. "Tamam. Tamir edilmesi gerekiyor, başka seçeneğim yok."

"Ev sahibi olmanın keyifleri."

Deliklere son bir kez bakarak burnumu çekerim. Nedenini bile bilmeden deliğe doğru bir adım atarım. Çürümüş çatı desteklerinin üzerinde yürümek çok aptalca bir fikirdir. Adımı attığım anda pişman olurum. Ayağım çatının bir kısmını delip geçer ve vücudum aşağı doğru sarsılır. Şok ve acı içinde bağırırım. Midem altta kalırken kalbim boğazıma kadar çıkar. Göğsümün üzerine kayarım, başım ve kollarım çatının üzerinde, bacaklarım aşağıda sallanır.

Her şey yarım saniye sürer, sonra sıkışırım. Çatıda ikinci bir delik açmışım. Harika. "Siktir."

Grant elini uzatıp beni dışarı çekmeye çalışıyor.

Ben homurdanarak onu durdururum ve gömleğimin biraz kanla ıslandığını görürüm. "Bir şey beni batırıyor."

Yılın en hafif tabiri. Sanki tüm gövdemi parçalamışlar gibi hissediyorum.

"Burada ne oluyor?" Çatıda açılan delikten bir ses geliyor. Bir saniye sonra Simone'un kızıl saçları görünüyor.

Ona gülümser ve el sallarım. "Selam, bebeğim." Grant bana anlamlı bir gülümseme atar. Huh.

Simone benim yönümü işaret etti. "Ayakların çatıdan sarkıyor."

"Öyle mi? Vay canına. Kim bilebilirdi?"

"Endişelenmemek beni tedirgin ediyor." Kollarını kavuşturur, dudaklarını sıkıştırır. Gözleri ise endişesini ele veren bir şekilde açılmıştır. Alt dudağını dişlerinin arasına alır, bu hareket gözüme çarpar. Çürümüş bir çatının ortasında asılı kalmış olsam da, dudaklarına bakmaktan kendimi alamam. Hiç iyi değil.

"Bir merdiven getireceğim. Bacakların desteklenirse, çatı kendini dışarı çekecek kadar sağlam mı?" Kaşlarını çatarak alt vücuduma bakıyor. "Kanaman var."

"Ben iyiyim."

"Onu çıkarmak için burada kalacağım. Merdiven burada," diye bağıır Grant, çatının deliğinden uzak durarak. Akıllı adam.

Bir saniye sonra, merdiven çatının kenarından kayıyor. Bir parça tahta yanıma batıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Bacaklarımı hafifçe sallayarak, yaradaki baskıyı biraz azaltmaya çalışıyorum. Yanıma büyük bir tahta parçası batıyor. Bundan sonra çok ağrım olacak. Simone'un bana yapacağı alayların da cabası. Bu konuyu hiç bitiremeyeceğim.

Yanağımdaki baskıyı biraz hafifletmek için tekrar çabalıyorum. Ancak çatıdaki çürümüş ahşap çok kötü durumda, sandığımdan çok daha kötü. Yarama baskı uygulayarak baskıyı hafifletmek için ittiğimde, elimde bir parça kalıyor. Etrafımda ahşap ve kiremitler uflanırken tepki verecek vaktim olmuyor, dünya yine hızla yanımdan geçip gidiyor ve ben düşünüyorum.

Ben düşerken Simone çığlık atıyor, merdiven yere çarpmadan bir saniye önce yere düşüyor. Ayak bileğim çatırdıyor ve acı beni parçalıyor. Gözlerim yaşarak, vücudum yere çökmüş halde bağıırıyorum. Siktir.

Bir anda Simone yanımda, elleri yüzümde, göğsümde. Gözleri çılgınca, panik içinde. "Wes. Olamaz, olmaz. İyi misin?"

Acıdan kusmak üzereyken inleyerek yutkunuyorum. Nefes nefeseyim. "İyiyim. İyiyim." Bacağıımı kaldırmaya çalışırken nefesimi tutuyorum, ayak bileğimde keskin bir acı hissediyorum. Hiç hoş bir his değil.

"Ambulans çağırıyorum."

"Ambulansa ihtiyacım yok."

"Sessiz ol, aptal." Simone ayağa fırlar ve depo kapısından dışarı koşar.

Geriye yaslanıp nefesimi veriyorum.

Grant'in sesi çatıdan geliyor. "İyi misin dostum?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bir kahkaha ile cevap verilir, Grant'in yüzü üstümdeki çatıda yeni açılan daha küçük delikten görünür.

Simone odaya girer, kaşları o kadar çatılmıştır ki ağlamaya başlayacakmış gibi görünür. Telefonunu sıkıca tutarak vücudumu inceler.

telefonunu sıkıca tutar.

"Ambulansa ihtiyacım yok Simone. Beni hastaneye götür yeter. Sanırım bileğim kırıldı."

Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Rol yapmıyor. Belki de beni gerçekten önemsiyor, az da olsa. Omuzları düşüyor ve başını sallıyor. "Seni aptal, salak, ahmak adam."

"Bana hakaret etmen, beni önemsedığın anlamına geliyor sanırım." Onu her zaman kızartacak türden bir gülümseme atıyorum.

"Hey, Simone?" Grant başımızın üstünden seslenir. "Merdiveni buraya getirir misin, ben de inebilirim? Hasta adamı arabasına bindirmene yardım ederim." Gözleri benden Simone'ye kayar, bakışlarında bir ışıltı vardır.

Simone tekrar ayağa kalkar, gözleri üzerimde kalır. "Tabii. Hasta yerde yatıp hatalarını düşünebilir."

Gülümsemem genişler ve Simone beni kızararak ödüllendirir.

ON DAKİKA SONRA, kamyonetimin yolcu koltuğuna atladım, bir kolumu Grant'e, diğer kolumu Simone'ye doladım. Ayak bileğime bir torba buz bağlanmış ve yan tarafıma bir parça gazlı bez bantlanmış. Ağrı o kadar şiddetli ki bayılacağım sanırım ve inleyerek kamyonetin arkasına oturuyorum. Amcam ve Alina, ben camı indirirken kamyonetin yanında duruyorlar, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Simone kafenin kapısından içeri dalar ve kendini sürücü koltuğuna atar. Kucağıma bir paket servis kabı koyar ve iki kahveyi bardaklıkta kaydırır. "Kahvaltımı mahvettin, seni ahmak."

"Sağlığımı bu kadar önemsedığıne sevindim."

"Bir dahaki sefere çürümüş çatılarda dolaşırken, emniyet kemeri falan takmaya çalış, tamam mı? Ya da daha iyisi, o bezelye beyinli kafanı kullan ve yarı yıkık çatılarda dolaşmamaya çalış."

Amcam başını sallayarak gülümsedi. "Seni önemseyen birini bulduğuna sevindim, Wesley. Kulağını çınlatacak kadar dırdır etse de, iyi bir kadın her zaman yanında olacaktır." Kolunu Alina'nın omzuna attı, bunun bir iğneleme mi yoksa samimi bir iltifat mı olduğunu bilemedim. Ben de tamamen görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Kusura bakma. Eve dönmek için araca ihtiyacın olursa, Grant seni götürmeyi teklif etti. Aksi takdirde otel hemen yan tarafta; sana kasabanın ve çevresindeki turistik yerlerin haritasını verebilirler. Yürüyerek dönmek çok uzak değil ve bu mevsimde orman çok güzeldir. Aksi takdirde sana taksi çağırabilirler."

"Biz idare ederiz." Alina'nın parmakları yanımdaki pencereye kıvrılıyor. "Kendine dikkat et, tamam mı?" Gözleri endişeyle açılmış. Zayıf tarafım onun beni önemsemesinden hoşlanıyor.

Onlara homurdanarak başımı sallıyorum ve Simone arabayı sürmeye başlıyor.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemez, sonra sonunda bana bakar ve başını sallar. "Sen bir aptalsın, biliyor musun? Oraya çıkarak ne düşünüyordun? Sen ve Grant boynunuzu kırabilirdiniz. Fiona çok üzülürdü!"

"Yani Fiona'nın yeni erkek arkadaşını kaybetmesinden benim için endişelendiğinden daha çok mu endişeleniyorsun?"

"Evet." Gözleri alev alev yanıyor. "Sana kızgıyım."

"Ne tatlı. İlk kavgamız."

Parmakları direksiyonu sıkıca kavrar.

Kahvelerden birine uzanıp kucağımdaki kabı açtım. Kahvaltılık bir dürüm bana bakıyordu.

"O benim," diyor Simone. "Ameliyat olman gerekirse, yemek yemene izin verilmez."

"Ameliyat olmam gerekmiyor."

"Senin doktor olduğumu bilmiyordum, Wes." Gözleri yine ateşli bir şekilde parlıyor. "Onay verene kadar yemek yiyemezsin. Kahve içmemelisin bile. Bu arada, ikisi de benim ve yine de yetmeyecek. Dokunma."

"Peki, hanımefendi."

"Bana bir daha hanımefendi de, diğer bileğini de kırarım."

Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor. "Seni böyle seviyorum."

"Ne gibi? Sana kızgın olmak mı? Hayatımdaki tüm sorumlulukları ve önemli şeyleri bir kenara bırakıp hastanede sana bakıcılık yapmak mı?"

"Senin duvarların yıkıldığında. Dün gece senin bu kadar uygun davranmanı görmek garipti. Beni şaşırttı."

"Ben her zaman uygun davranırım." Dişlerini gıcırdatıyor, bu da beni daha çok gülümsetiyor.

"Tabii, eminim. Agnes ve Dorothy'ye kafeden ömür boyu men edileceğini söylediğini zamanki gibi."

"Ortak bir düşman kadar insanları birleştiren başka bir şey yoktur."

Gülüyorum, Simone'nin şaşkın bakışlarını üzerime çekiyor. O başını sallıyor ve tekrar yola dönüyor, hastaneye varana kadar dudaklarını sıkıca kapatıyor. Arabaya tekerlekli sandalyeyi getirmesine itiraz etmiyorum ve koltuğa atlayarak onun yardımını kabul ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ayak bileğim beni ldryor. Deli gibi zonkluyor ve ayakkabım o kadar sıkı ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Yanımdaki yara gazlı bezden sızıyor ve kendimi zayıf ve terli hissediyorum.

Simone eğilip tekerlekli sandalyenin ayak dayama yerini uzatıyor, sonra elini omzuma koyup i çekiyor. "Seni iyileştirelim."

"Bana teşekkür etmelisin Simone."

"Uh-huh." Kaşlarını kaldırdı. "Neden yle?"

"Haftanın bir gününü kısalttım. En azından birkaç saatliğine amcam ve Alina ile uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Bu hafta her gün bir kemiğini kırmayı mı planlıyorsun? Çünkü zorlu aile üyeleriyle başa çıkmanın daha iyi yolları var."

Kafamı tekerlekli sandalyenin kenarına yaslayarak gülümsüyorum. Simone'nin vücudu hemen arkamda, sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın. Narenciye ve lavanta kokusu. Mm.

Beni sürgülü cam kapılardan geçirip triyaj hemşiresinin sırasına giriyor, birkaç dakikada bir bana bakıyor.

Alina hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Benim için endişelenip endişelenmemesi umurumda değil. Kamyonetimin yanında durduğunda yüzünde beliren endişe, Simone'un endişeli öfkesi, nazik dokunuşu ve benim iyi olduğumdan emin olmak için harcadığı zamanla kıyaslanamaz.

Yanımda oturup kucağımdan paket servisi kabını aldığında, bana attığı ters bakış kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu," diyor ve kabın kapağını açıp kahvaltı sandviçinin yarısını alıyor. "Hafta sonuna kadar kafenin kirasını yeniden görüşmem gerekebilir."

"Yeniden müzakereye açtım." Sesim bir hırıltı gibi çıkıyor ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bu kadar... cinsel bir tonda çıkmasını istememiştim.

Simone bir anlığına gözlerime bakar, nefesi sığ, vücudu tamamen hareketsizdir. Sonunda başını sallar ve kahvaltısına döner.

AYAK BİLEĞİM KIRILDI. Simone ve ben hastaneden ayrılmadan önce on üç saat bekleme, röntgen, ağrı kesici ve hava alçı takma işlemleri geçirdik. Yorgun görünüyor, kızıl saçları yüzünün etrafında kıvrırcık bir hale oluşturuyor. Midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, başını bana doğru çeviriyor. "Yemek mi?"

Onaylayarak homurdanırım.

Simone başını sallar ve beni kamyonete bindirir. Yirmi dört saat açık bir lokantanın önünden geçeriz ve Simone arabayı durdurur, bir kez daha gelip beni araçtan indirmeye yardım eder. Artık koltuk değneklerim var ve Simone, kapıya doğru yürümeye hazır olana kadar yanımda durup koltuk değneklerimi tutar.

Şikâyet etmiyor. Sorumsuz ve pervasız olduğum için bana laf atmıyor. Yanımda durup tökezleyip düşmememi sağlamak dışında hiçbir şey yapmıyor.

Bir masaya oturup, aşırı miktarda yemek sipariş ediyoruz. Simone'nin pancake yığını, bir gölü dolduracak kadar şurup ile boğuluyor ve ben bir kamyon dolusu domuz pastırması ve sosis yiyorum. Konuşmuyoruz, ama bir şekilde bu, şimdiye kadar çıktığım tüm randevulardan daha samimi geliyor.

Doymuş bir şekilde arkama yaslandığımda, ayak bileğimdeki ağrı sadece hafif bir zonklama haline gelmişken, Simone bana yorgun bir gülümseme atıyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Evimi "ev" olarak adlandırması hoşuma gidiyor, ama bu düşünceyi gerektiği kadar derinlemesine incelemek için çok yorgunum. Kamyonete topallayarak gidiyorum ve onun beni Heart's Cove'a geri götürmesine izin veriyorum.

DOKUZ SIMONE

WES İS SNORİNG Telefonum alıyor. Titreyerek telefonu alıp, zil sesini kısmak için yan düğmeye basıyorum, ama Wes kıpırdamıyor bile. Derin uykuda. Bu iyi. Bugün yüzündeki çizgilerden çok acı çektiğini anlayabiliyordum. Gözlerindeki keskinliğı ve saklamaya çalıştığı yüzündeki acı ifadesini görmekten nefret ediyordum. Aptal adam. Destek kirişlerinin çürümüş olduğunu bilirken kim çatıya çıkar ki? lmek mi istiyor? O ve Grant daha iyi bilmelilerdi.

Telefonum elimde titriyor ve sonunda ekrandaki ismi okuyabiliyorum. Clancy. En iyi arkadaşımın on beş yaşındaki çocuğı neden gece yarısı beni arıyor?

Kaşlarımı çatarak, cevaplamak için kaydırıp kulağıma götürdüm. "Clancy?"

Arka planda müzik çalıyor ve sanki gürültüden uzaklaşıyormuş gibi bir şey hışırdıyor. Alaycı, ergen ve bir kamyon kadar asi olan Clancy, başa çıkması zor bir ocuk ve belli ki bana bahsettiğı partiye gitmeye karar vermiş. Bana övünmek için mi aradı?

Ancak konuştuğunda sesi çok kısık. "Simone, yardıma ihtiyacım var."

Dik oturup, Wes'in uzanmış bedenine bir göz attım ve yatak odasından ıktım. "Anlat bana."

Meğır Clancy o çocuğın partisine gitmiş. O ve Allie, ailelerine birbirlerinin evinde kalacaklarını söylemişler, şehirde buluşmuşlar, daha büyük bir kızın arabasıyla gitmişler ve kimseye haber vermeden partiye gitmişler. Partide işler çığırından çıkıyor ve onu almaya gelecek biri gerekiyor. Grant ve Fiona ona yalan söylediğı için onu eve kilitleyip dışarı çıkmasına izin vermeyecekleri için, o kişi benim. Harika.

"Yola ıkıyorum."

"Teşekkürler." Clancy konuşurken sesi titriyor ve içim bir yumuşuyor. O iyi bir çocuk. Onun yaşındayken, hoşlandığım birinin partisine gizlice gitmekten daha kötüsünü yaptım. Tam bir baş belasıydım ve harika ebeveynlerim ve istikrarlı bir yetiştirilme tarzım vardı.

Clancy, annesinin alkolle yavaş yavaş kendini zehirlediğini izlerken, babasının onu terk ettiğini düşünerek büyüdü. Grant'ten cevaplar talep etmek için kasabaya gelene kadar hiçbir şey değişmedi. Bu kız, on beş yaşındaki bir çocuğun yaşaması gerekenlerden çok daha fazlasını yaşadı ve bazı zorluklar olması da normal.

Şimdi o Grant ve Fiona'nın çocuğu ve ben de görünüşe göre onun hapisten kurtulma kartıyım.

Ayakkabılarımı giyerken Alina, "Yine mi çıkıyorsun?" diyor.

Başımı kaldırıp baktığımda, omuzlarını duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş duruyor. Yaklaştığını duymamıştım. Cevap olarak homurdandım. Wes bana da bulaşmış olmalı. "Görünüşe göre artık taksi servisi yapıyorum."

Bana bir adım daha yaklaşır. "Wesley nasıl? Eve geldiğinizde ikiniz hemen yukarı çıktınız. Onu görme fırsatım olmadı."

Sanki eski nişanlısını istediği zaman görmek onun hakkıymış gibi. Sanki bu durumda önemli kişi oymuş gibi. Bana bir rahat ver.

"Ayak bileği üç yerinden kırılmış. Yarı yıkık bir çatıda dolaştığı için hak ettiğini buldu."

"Bu pek nazik bir davranış değil," diye azarladı beni, mükemmel bakımlı kaşlarını çatarak. "Ciddi şekilde yaralanabilirdi."

Biliyor musun? Bu konuşmayı bitirmek istiyorum. Dik durup ona en sert bakışımı atıyorum. "O iyi. Uyuyor. Şimdi başka bir zavallı ruhu kendinden kurtarmam lazım, yoksa ben de uyuyor olurdum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, sonra başını salladı.

"Hayır." "O zaman sabah görüşürüz."

"İyi geceler."

Kapıyı biraz fazla sert kapattım galiba. Oops. Wes'in kamyoneti gürültüyle çalışır ve ben garajdan çıkarken, Clancy'nin bana gönderdiği adresi doğrulamak için telefonuma bakarım. Yarım saat sonra,

sessiz bir banliyöde ışık ve müzikle dolu bir evin önüne park ettim. Komşuların henüz polisi aramamış olmalarına şaşıyorum.

İki sarışın kız kaldırımdaki yerlerinden kalkıyor. Biri kıvrıcık saçlı, diğeri düz saçlı. Allie ve Clancy.

Kamyoneti durdurup başımı sallayarak "*Bin*" derim.

İki kız kamyonete tırmanıp kapıyı çarparak kapatır. Onlar emniyet kemerlerini takana kadar beklerim, sonra yola çıkarım.

Sessizlik, kamyonun kabininde kalın bir battaniye gibi yerleşir. Bir dakika, sonra iki dakika geçmesine izin veririm...

"Teşekkürler Simone."

Sonunda.

"Senden bunu öğrenmek dış çekmek gibi zor," diye homurdanıyorum. Yorgun ve huysuzum, bütün gün insanları kurtarmak için koşturup durdum. Yine de direksiyonu sıkıca tutup kendimi yavaşça nefes alıp vermeye zorluyorum. İşte. Biraz daha iyi.

"Peki," diye başlıyorum, sesim nazik ve tarafsız, "ne oldu? Heart's Cove'a dönmek için bir planın var mıydı?"

"Alec bizi götüreceğini söyledi." Clancy pencereden dışarı bakarken, Allie yanımda kollarını kavuşturur. Bu eski model bir kamyonet, kabinde uzun bir koltuk var. Neyse ki Wes onu temiz tutuyor, yoksa üçümüz için yer kalmazdı. Allie benim yanıma, Clancy de Allie'nin yanına sıkışmış durumda.

Belli ki konuşma havasında değiller. Belki biraz teşvik etmek yardımcı olur. "Ama?"

"Ama oraya vardığımızda içki içiyordu ve bizi geri götürmek için anahtarlarını aldığında sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Onunla arabaya binmek istemedim."

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. On beş yaşındaki bir kıza doğru kararı verdiği için kızmak zor. Başımı sallıyorum. "Tamam. Sonra ne oldu?"

"Bizi dışarı attı. Kaybedenler olduğumuzu söyledi." Clancy'nin sesi titriyor ve kalbim parçalanıyor. Aptal çocuklar. Aptal erkeklere dönüşüyorlar ve on beş ya da kırk beş yaşında olsanız da, bir şekilde mükemmel bir günü mahvediyorlar.

"Ah, Clancy. O, ayakkabındaki kir kadar bile değmez."

"Evet." Bir iç çekip başını salladı, sonra bana baktı. "Lütfen babama söyleme."

"Clancy..."

"Lütfen Simone. Seni bu yüzden aradım!"

"Grant'e söylemeliyim. Yalan söyleyemem."

"Yalan söylemek olmaz. Sadece bilgiyi gönüllü olarak vermemek olur."

"Bu, susarak yalan söylemek olur,

Clancy." "Onlara Wes'le çıktığını

söylerim!"

Başımı çevirip ona baktım. "Ne?"

"Seninle birlikte gelen kızla konuştum. Ne kadar süredir çıktığınızı sordu ve her şey mantıklı geldi. Wes'in kulübesinden ayrılman, Wes'in kamyonetiyle dolaşman..."

"Tamam, Sherlock." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu durum zaten yeterince karmaşık. Clancy'nin ateşe körükle gitmesine gerek yok. "Teröristlerle pazarlık yapmam ve senin ailenden böyle sırlar saklamam."

"Babam anlamaz Simone. Her hafta birlikte terapiye gidiyoruz ama yine de beni partilere ya da alkole yaklaştırmıyor."

"Sence bunun bir nedeni olabilir mi?" Tamam, şimdi alaycı bir ergen gibi konuşuyorum. Uyumam lazım.

"Simone, partide içmedim. Allie de içmedi. Alkol içmek istemiyorum, partiye gitmek de istemiyorum, sadece arkadaşlarımla vakit geçirmek istedim. Babam bunu anlamayacak. Annem gibi olduğumu ve tek istediğimin sarhoş olmak olduğunu düşünecek. Öyle değil! Ama benim için çok endişeleniyor, açıklamama izin vermiyor. İçmedim. İçki içen birinin arabasına binmedim. Bir yetişkini aradım."

"Onda alkol yoktu Simone," diyor Allie. "İkimizde de yoktu. Aptal değiliz."

Uzun bir gün oldu. Bu saçma planı düşünmemin sebebi bu. Grant ve Fiona'dan bir sır saklarsam, bunun başıma bela olacağını biliyorum. Bunu *biliyorum*, ama yine de bunu düşünüyorum. Clancy ve Allie'yi doğru kararlar verdikleri ve beni aradıkları için cezalandırmak istemiyorum. Bir dahaki sefere başları belaya girdiğinde birini aramaktan çekinmelerini istemiyorum.

"Peki, sizi kimin evine bırakayım?" Allie'ye bakıyorum. "Seninkine mi?"

Allie dudağını ısırtıyor, büyük mavi gözleriyle bana bakıyor. Dört beş yıl sonra tam bir kalp kırıcı olacak. Candice, erkekler kızına hayranlıkla bakmak için kapısının önünde sıraya girmeye başladığında neye uğradığını şaşırarak.

"Annem Clancy'nin evinde olduğumu sanıyor," diyor

Allie. "Babam da Allie'nin evinde olduğumu sanıyor."

Boğazımın derinliklerinden düşük bir ses çıkarırım. "Doğru, bana da öyle demiştin. Klasik. Ben de bir iki kez öyle yapmıştım."

"Senin dairenizde kalabilir miyiz? Sen orada değilsin, değil mi?" Clancy'nin gözleri kafamın yan tarafına delikler açıyor. "Seni Wes'in evine giderken gördüm ve bu sabah da oradan geldin. Onunla kalıyorsun, değil mi? Onunla gerçekten çıkıyor musun? Ne zamandan beri?"

Bu çok saçma. İki kızı da kendi evlerine götürmeliyim. İki genç kızın bu durumu belirlemesine izin vermemeliyim, ama çok, çok yorgunum. Bu gün yaklaşık üç yıl sürdü. Onları birbirlerinin evlerine götürürsem, durumu açıklamak zorunda kalacağım. İki çift ebeveynin cevaplarını beklemesi ile uğraşmak zorunda kalacağım ve bunun ne kadar süreceği belli değil.

Uyumam lazım. Hem de çok.

"Bir gece benim dairemde kalabilirsin. Yarın sabah saat yedide orada olacağım, sonra evine gitmen gerekiyor. Eşyalarımı dokunursan parmaklarını keserim." İnsanları fiziksel zarar vermekle tehdit etmeyi gerçekten bırakmam gerekiyor. Derin bir nefes alıyorum. "Yarın evine gidip ailene gerçeği anlatacaksın. Bunu yapacağına güveniyorum, tamam mı? Nereye gittiğini ve ne yaptığını onlara anlatmalısın. Bu sırrı senin için saklamayacağım."

İki kız birbirlerine bakışır. Vücutlarındaki gerginlik azalır ve koltuklara yığılırlar. "Tamam."

Bu kötü bir fikir. Sorumlu bir yetişkin gibi davranmıyorum. Fiona bunu öğrendiğinde beni öldürecek, ama kızlar güvende, doğru bir karar verdiler ve en azından onlara ailelerine gerçeği söyleme planlarını düzenlemeleri için bir gece verebilirim.

Kısa bir süre sonra, dairemin kapısını açıp kızları içeriye sokuyorum. Hiç tereddüt etmeden yatağıma atlayıp kıkırdamaya başlıyorlar, ben de ellerimi belime koyuyorum. "Saat yedi."

"Hiçbir şeye dokunmayacağız."

"Ve anne babalarınıza nerede olduğunuzu söyleyeceksiniz."

"Söz veriyoruz." Clancy bana melek gibi gülümsüyor. Tabii ya.

İç çekerek başımı sallıyorum. "Tamam." Vedalaşıp kamyonete geri dönüyorum. Wesley'in yanına yatağa girdiğimde, tüm vücudum ağrıyor. Dizlerim, sırtım, boynum... her yerim. Kendimi dört yüz yaşında gibi hissediyorum. Yastıklara gömüldüğümde inliyorum ve Wesley bana dönüyor. Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, sırtım onun göğsüne yaslanıyor.

İçimdeki her şey duruyor. Kalbim çarpıyor, gözlerim fal taşı gibi açılmış, donup kalıyorum.

Nefesi düzenli. Bunu uykusunda yaptı.

Yavaş yavaş, kalp atışlarım normale dönüyor. Wesley'in belime doladığı kolunun ağırlığı rahatlatıcı. Güven verici. Sırtımda yatan vücudu inanılmaz derecede sıcak ve hoş.

Bir erkekle aynı yatağı paylaşmayalı uzun zaman oldu. Sarılmayalı uzun zaman oldu. Muhtemelen bu duyguyla mücadele etmeliyim, ama göz kapaklarım ağırlaşıyor. Çok yorgunum ve burası çok rahat.

Ama bunun bir anlamı yok. O uyurken yanında sıcak bir beden istiyordu. Ben de aynısını istiyorum.

İkimiz birbirimize iki yapboz parçası gibi uymuş olmamız, bu ilişkinin gerçek olduğu anlamına gelmez. Bugün onun için duyduğum endişenin, yıpranmış sinirlerimi kemirdiği anlamına gelmez. Onu önemsemişim anlamına gelmez. Hiç de değil.

ON JEN

Four Cups Café'yi kuran dört kadından oluşan ekibin fırıncısı olarak, işimi iyi yapmak konusunda büyük bir sorumluluk hissediyorum. Bu yüzden her zaman işe erken gelirim. Böylece etrafta kimse yokken hazırlıklarımı yapma fırsatım oluyor. Ekipmanlarımı yerleştirip, pişireceğim ürünleri planlayıp, istediğim kadar titiz davranabileceğim bir alanım oluyor.

Çalıştığım diğer restoran, sürekli değişen tadım menüsü ve Michelin yıldızı ile gerçek bir gurme mekanı, hareketli ve gürültülü bir yer. Four Cups, bir aydan fazla süredir benim sığınağım, en iyi yaptığım şeyi yapabileceğim bir yer. Fırıncılık.

Ama sonra... Fallon var. O gülümseyen, kaslı, sakallı yakışıklı adam. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, o da işe erken gelmeyi sevdiğine karar vermiş bir adam. Ben haftada sadece üç gün buradayım! O ise tüm hazırlıklarını öğleden sonra yapıyor, ama ben kapıyı açar açmaz onun müziğini, vurma seslerini, doğrama ve kızartma seslerini ve *sesini* duyuyorum.

Ugh.

Candice, Fiona ve Simone, onun çok can sıkıcı olduğunu söylediğimde beni anlamıyor gibi görünüyorlar. Onlar sadece müşterilerin onun yemeklerini ne kadar sevdiğini görüyorlar, ama onunla çalışmak zorunda değiller.

Mutfağı dolduran, her tarifi dikkatle inceleyen ve 110 kiloluk bir balerin gibi etrafta zıplayan adam. Balerino mu? Neyse ne.

Bu sabah, buraya daha erken gelmeyi düşündüm. Saat 5:15. Gökyüzü gri, güneş henüz ufukta görünmüyor. Günler kısalıyor. Güneş bir saat sonra doğacak. Çoğu insan uyuyor.

Ama kim uyumuyor, biliyor musun?

Fallon Richter. Kafenin kapısını açtım ve restoran boyunca çalan aptal folk-rock müziğini duydum. Tıkırdatarak

Hoparlördeki düğmeye basarak kollarımı kavuşturuyorum. "Sabahları birkaç dakika yalnız kalmama izin versen ne olur? Bu kadar fazla zamana ihtiyacın yok ki. Sonuçta tek yaptığın, saat yedi ya da sekizde kahvaltıya gelen ilk müşterileri beklemek. Hazırlıklarını dün bitirdin. Saat altından önce burada olmana gerek yok."

"Ama o zaman her sabah somurtkan yüzünü görme zevkinden mahrum kalırım." Bana, kadınların dizlerinin titremesine neden olacağına emin olduğum bir gülümseme atıyor.

Muhtemelen bunun bende işe yaradığını düşünüyor.

Düzgün, eşit dişleri ve sıkı kesilmiş sakalı bana hiç çekici gelmiyor. Evet, iri ve güçlü ve beni hiç çaba harcamadan omzuna atabilecek gibi görünüyor, ama onda beni soğutan pek çok şey var.

Aptalca, küstah gülümsemesi ve benim pişirme sürecimle dalga geçmesi gibi. Görünüşe göre onun zevkine göre çok titizim. Malzemeleri tartmanın saçma olduğunu düşünüyor, ama pişirmenin yumurta kızartıp ekşi mayalı ekmeğin üzerine koymakla aynı şey olmadığını anlamıyor gibi görünüyor.

Fallon, paslanmaz çelik tezgaha kalçasını dayayarak mutfaktaki hareketlerimi izliyor. "Mutfak tartını çıkardım. Yeni pil gerekiyordu, ben de değiştirdim."

Ellerim, Fallon'a sırtımı dönmüş, önlüğümü bağlarken donar. "Bunu yapmana gerek yoktu. Eşyalarımı dokunmamayı tercih ederim."

"Teşekkür etmek için komik bir yol."

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum, onun varlığından ne kadar rahatsız olduğumu anlatabilmeyi umarak.

O da buna karşılık ıslık çalmaya başlar.

İç çekerek, tezgahın kenarını tutar ve ona kadar sayarım. Sekize kadar sayarım, sonra nefesimi verip işe koyulurum. Buzdolabında mayalanmış ekşi maya var, onu çıkarır, şekillendirir ve son mayalanması için bir kenara koyarım. Farkına varmadan yarım saat geçer ve yanımda bir kupa belirir.

Fallon'ın kolu inanılmaz kaslı. Kupası, elinde çocuk oyuncağı gibi duruyor. Bakışlarım, dövme ön kolundan,

kaslı pazılarına ve yüzüne kadar kaydardım.

O gerçekten çok yakışıklı. Objektif olarak konuşursak.

"Al. Barış teklifi. Her sabah erken saatte burada olmam seni gerçekten rahatsız mı ediyor?"

"Evet, gerçekten rahatsız ediyor."

"Yarın saat altıda geleceğim. Kırk beş dakikan tamamen kendine ait olacak."

Başımı sallıyorum. "Bu çok iyi olur."

Sessizce uzaklaşıyor, bir bıçak alıyor ve bakmadan bile minicik parçalar halinde frenk soğanı doğramaya başlıyor. Sanırım gösteriş yapıyor.

Sıcak sıvının bulunduğu bardağa bakarak, tarçın, karanfil, kakule gibi baharatların kokusunu içime çekiyorum. Bu sütlü, tatlı bir chai. Fallon'ın geniş sırtına bakarak kaşlarımı çatıyorum. Nasıl anladı?

Kahve içmem, hiç sevmedim, ama masala chai benim içeceğimdir. Mutfakta nadiren içerim ve kafede sattığımız çay poşetleri sulandırılmış ve zayıf tadı vardır, ama ara sıra kendi seyahat kupamda getiririm. Fallon kokusunu almış olmalı.

Ekmeğimin fırına girmeden önce birkaç dakika daha dinlenmesi gerekiyor, bu yüzden tezgaha yaslanıp kendimi bırakıyorum. Bu chai inanılmaz kokuyor ve dilime değdiği anda... Vay canına! Ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Fallon yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Güzel mi?"

"Gerçekten çok iyi," diye cevap veriyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Bu hangi marka? Bizim sattığımızdan farklı." Kafamı evin ön tarafına doğru çeviriyorum.

"Richter marka." Göz kırıyor.

"Böyle çay yapmayı nerede öğrendin?"

"Annem yarı Hintli," diye cevaplar. "Bu çaylarla büyüdüm."

Başımı eğiyorum. Gerçekten koyu kahverengi, neredeyse siyah saçları var ve teni benimkinden daha koyu. Mavi gözleri badem şeklinde. Bu renk ailemin diğer tarafından gelmiş olmalı. Dolgun dudakları bordo-kahverengi bir ton. Daha önce dudaklarının rengini hiç fark etmemiştim. Güzel dudaklar. Yumuşak görünüyorlar. Kısa kesilmiş sakalı, özellikle çenesine taktığı saç filesi ile belirgin çenesini gizliyor.

"Şu anda yüz hatlarımı inceliyor musun?" Kalın, koyu renkli kaşlarını kaldırıyor.

Yanaklarım kızarıyor. "Hayır." Lezzetli çayı masaya bırakıp ekmeğimi fırına koyuyorum, içkimi alıp mutfaktan çıkmak için bir bahane uyduruyorum ve tam da Allie ve Clancy'nin Simone'un dairesinden çıktıklarını görmek için ön kapıdan çıkıyorum. Huh. Garip.

Pencereden onları izlerim, kapıyı dikkatlice kapatıp başlarını birbirine yaklaştırmalarını izlerim. İki genç sarılır, sonra zıt yönlerle doğru giderler. Simone'un dairesinde ne yaptıklarını merak ediyorum. Fiona geldiğinde ona soracağım.

Saate bakınca, saatin altı geçtiğini fark ettim. Sven her an kafenin önünü açmak için gelebilir, bu da demek oluyor ki, satılanların yerine koymak için brownileri ve cheesecake'leri hazırlamam gerekiyor. Mutfığa geri dönüp, Fallon'a bir göz attım ve işe koyuldum.

Adam iyi çay yapıyor. Bunu kabul ediyorum.

Ama bu, beni çıldırtmadığı anlamına gelmiyor.

ON BİR WESLEY

Simone'nin beline kolumu dolamış ve sertleşmiş penisimi onun kığına dayamış halde uyanıyorum.

Siktir. Lanet olsun. Siktir.

Gözlerim açılırken nabzım hızlanır, her kalp atışında ereksiyonum onun vücuduna neşeyle çarpar. Simone hafifçe horluyor, yani uyuyor. Tanrıya şükür.

Yavaşça kolumu çekip vücutlarımız arasında biraz mesafe bırakıyorum. Simone protesto etmek için hafifçe inliyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. Kalçası tekrar penisime değiyor ve penisim buna tepki olarak zıplıyor. Uzaklaşıyorum ve bacağımdan geçen acı yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Doğru, bileğim kırık. Nasıl unutabilirim ki? Yastıkların üzerine yerleştirilmiş devasa alçıya bakıp, biraz daha yuvarlanıyorum. Ellerimi dizimin altına koyup, yaralı bacağımyı yataktan sallıyorum ve nefesimi toplayarak duruyorum. Koltuk değneklerim yatağın yanında duruyor ve komodinde ağı kesici ile bir bardak su beni bekliyor. Simone dün gece bunları hazırlamış olmalı.

Omzumun üzerinden uyuyan halini gözetledim. Saçları beyaz yastıkların üzerine dağılmış, ateşli ve vahşî. Kalp şeklindeki yüzü tamamen sakin, dudakları uyurken hafifçe açık. Görünüşü... Boş ver. Nasıl göründüğü önemli değil.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Uzun zamandır bir kadının yanında uyumadım. Kemerimin altında olanlar sadece fiziksel bir tepki. Bu doğal bir şey. Hiçbir anlamı yok.

Ağı kesici hapları boğazıma atıp büyük bir yudum su içiyorum, sonra koltuk değneklerine uzanıyorum. Simone, ben kalkıp aşağı inerken uyanmıyor. Bacon kokusu burnuma geliyor ve mutfakta Eli'yi kendi kendine mırıldanırken buluyorum. Sean

ve Alina'nın burada olması benim için eğlenceli değil, ama Eli'nin yemeklerine kesinlikle alışabilirim.

Masayı işaret eder ve ben de otururum, minnettar bir homurtuyla bir fincan kahveyi kabul ederim.

"Ayak bileğin nasıl?" "Kırık."

Eli mutfağa geri döner ve bir dakika sonra bir tabak domuz pastırması, yumurta ve mükemmel altın rengi tostla geri gelir. Bir an durur ve başını eğerek, "Kulübede kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," der.

Bir an durup başımı sallarım. Doğru, Simone onun için ayarlamıştı. O kadar çok şey oldu ki, her şeyi takip edemedim. "Sorun değil, Eli. İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet. Kulübe iyi donanımlı. Yaşanmış gibi görünüyor." Gözleri benimkilerle buluşur ve anlamı açıktır: *Orada yaşadığını biliyorum.*

Harika. Muhteşem. Fantastik.

Başımı sallayıp bir parça domuz pastırması alıyorum. "Kesinlikle öyle. Benim erkek mağaram."

Bir an daha bana bakar ve amcam ortaya çıkınca geri çekilir.

Sean karşımdaki sandalyeye oturur ve yaşlı adam ona kahvesini ve kahvaltısını servis ederken Eli'ye bakmaz bile. Herhalde hizmet edilmeye alışık olmalı. "Burayı sevdim," der Sean.

"Öyle mi?" Çatalıma biraz omlet alıyorum.

"Bu kasaba, ben burada büyüdüğümünden beri çok gelişmiş. Eve dönmüş gibi hissediyorum."

"Uh-huh," diye cevap veriyorum, gerçek kelimeleri kuramadan. Nereye varmak istiyor?

"Alina ve ben kalmaya karar verdik."

Oh. Oh.

Çatalım ağızıma yarı yolda kalır, masanın karşısındaki adama bakakalırım. "Kalmak mı istiyorsun?"

O başını sallar. "Alina ve ben, size rahatsızlık vermemek için başka bir yer kiralayacağız. Sen ve Simone birlikte mutlu görünüyorsunuz, biz de size karışmak istemiyoruz. Belki Eli kulübede kalabilir?"

Eli'nin gözleri bana doğru kayar, ama ben bakışını görmezden gelirim. Aklım henüz tam olarak kavrayamamış olsa da, kendimi başımı sallarken, kabul ederken bulurum. Kalmak mı? Onlar... kalacaklar mı?

Amcam devam eder. "Burada bir dükkan açabilirim galiba. Yeni yerler arıyorduk ve Heart's Cove büyüyor. İnsanlar doğayı seviyor ve otuz mil içinde özel spor malzemeleri satan dükkan yok."

Çatalımı ağızıma götürüyorum ve bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak yavaşça çiğniyorum. Kalmak istiyor. Bir dükkan açmak istiyor, bu da uzun süre kalacağı anlamına geliyor. Haftalarca, hatta aylarca. Belki de... sonsuza kadar.

Simone ve benim mutlu olduğumuzu ve... birlikte olduğumuzu düşünüyor.

Oh, kahretsin. Oh, hayır.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Simone mutfığa giriyor. Eli'ye gülümsüyor, yanındaki tabaktan bir parça domuz pastırması alıyor ve onu güldüren bir şey söylüyor. Eli ona kahve doldurmaya çalıştığında eliyle onu uzaklaştırıyor ve buzdolabını açıp ona bir şey gösteriyor.

Amcam konuşuyor ama ben duymuyorum. Sadece mutfakta Simone'yi izliyorum, gözleri uykudan kızarmış, amcamın uşağına eski bir dostmuş gibi gülümsüyor. Eli de ona gülümsüyor. Bana hiç böyle gülümsemez, sanki en sevdiği yeğeniymişim gibi.

Simone onun koluna hafifçe vurup kendine bir tabak hazırladıktan sonra soluma oturdu. Okyanusa bakan büyük pencerelere doğru dönüp uzun bir nefes aldı. "Bu manzaradan asla bıkmayacağımı düşünüyorum."

"Gerek kalmayacak," diyor amcam, sözlerinin anlamı açık. Simone ve benim evleneceğimizi düşünüyor. Güvenin bana verileceğini düşünüyor. "Wesley'e, ikinizin burada birlikte mutlu olduğunuzu görebildiğimi söylüyordum."

Simone, amcam, sonra bana bakarak kaşlarını kaldırır. "Öyleyiz."

Amcam, Simone'un gözlerinde belirmeye başlayan paniği fark etmeden devam ediyor. "Heart's Cove, mağazalarımın biri için harika bir yer olur diye düşünüyorum. Büyüyor, turizm ekonomisi hareketli ve bölgede benzer mağazalar yok."

Simone kahve fincanını masaya koyar ve amcama döner. "Burada mağaza mı açmak istiyorsunuz?"

Sean başını sallar. "Biraz daha uzun süre burada kalmamıza aldırılmazsanız, ömür boyu personel indirimi alırsınız." Simone'a gülümser, Simone da gülümsemeye çalışır ama sonunda sadece dişlerini gösterir.

"Kalıyor musun?"

Sean başını sallar.

"Bu harika," diye tekrarlar Simone, sesi mekanik. "Bu harika, değil mi Wes?" Gözleri benimkilere dikilir, yüzündeki uykulu ifade öfkeyle yok olur.

"Günaydın!" diye şarkı söyler gibi bir ses duyulur. Alina, mutfak geçip oturma odasına doğru giderken kalçalarını sallayarak Eli'ye bakmaz bile. Eğilip amcamın yanağına bir öpücük kondurur, Simone ve bana dekolte bluzunun içinden göğüslerini gösterir, sonra masanın etrafından bana doğru gelir. Elini yanağıma koyar, gözlerinde endişe belirir. "Nasılsın Wes? Sean ve ben dün çok endişelendik."

Yüzümü çekip omuz silkiyorum. "İyiyim. Sean bana yeni planından bahsetti."

Alina, Simone'un karşısındaki sandalyede oturmuş, tatlı bir gülümsemeye bakıyor. "Harika değil mi? Heart's Cove çok şirin bir kasaba. Buradaki insanları daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Her gün dünki kadar eğlenceli geçerse, buradan hiç ayrılmak istemeyeceğim galiba."

Simone zorla gülümser ve bir dilim pastırmayı çiğner. "Heart's Cove işte böyle bir yer."

KAHVALTI gergin geçer ve Simone, Eli'yi mutfaktan kovar ve öfkesini, kesinlikle bu kadar sert ovulması gerekmeyen masum tavalara çıkarır.

Amcam ve Alina'nın arka kapıdan orman yoluna doğru yürümelerini beklerken, Eli kulübeye çekilir ve ben mutfak tezgahına yaslanırım. Simone'un omuzları gergindir. Bana bakmaz. "İyi misin?"

"Oh, ben iyiyim," diye cevap veriyor, ama kesinlikle iyi olmadığı belli oluyor. "Harikayım. Muhteşemim. Sen yaralandın, arkadaşımın çocuğu bana şantaj yapıyor ve şimdi belirsiz bir süre boyunca senin kız arkadaşınmışım gibi davranmam gerekiyor. Ayrılık sahnesi yapamayız çünkü o akbaba gibi buraya geri döner ve tüm kasaba bizim çıktığımızı ya da numara yaptığımızı bilmeden senin kız arkadaşınmışım gibi davranmam." Tava lavaboya çarpar ve Simone homurdanır. "Biliyor musun, bir hafta önce hayatım harikaydı. Basitti. Parasızdım ama kendimdim. Bağımsızdım. Tabii, pazarlama işim geçinmek için zar zor yetiyordu ve tüm birikimlerimi kafeye yatırmıştım, ama ilerliyordum. Bağlı değildim. Şimdi ise kendi yarattığım tam bir karmaşanın içine düştüm. Tabii ki. Bu tam da bana göre bir durum."

Tek ayakla mutfakta zıplayarak, elimi belinin altına koydum. "Hey."

Benden uzaklaşır ve bu hareket göğsümün derinliklerinde bir acı hissettirir. Başını sallayarak, aramızdaki mesafeyi artırmak için vücudunu kaydırır. Giderek büyüyen bir uçurum. "Dur, Wesley. Dur artık. Beni kucaklamayı, dokunmayı ve umursuyormuş gibi davranmayı bırak. Bu iş kontrolden çıkıyor."

Ben önemsiyorum. Sözler boğazımda takılır ve geri çekilirim, Simone'nin yüzünü görebilmek için lavabonun yanında kendimi desteklerim.

O, ovulmuş tavayı sabunlu suyla dolu lavaboya bırakır ve içini çekerek gözlerini bana kaldırır. "Clancy ve Allie'yi kontrol etmem lazım. Saat yedi geçti."

"Bu cümlelerin benim için bir anlamı mı var?"

Simone sadece başını sallar. "Boş ver. Yine kamyonetini ödünç almam lazım."

"Tabii."

Tavayı sudan çıkarır, kurutur, yerine koyar ve bana acı dolu bir bakış atar. "Döndüğümde bunu konuşmamız lazım. Amcan ve kız arkadaşı burada olduğu sürece bu... şeyi... devam ettirecek miyiz?"

Göğsüm sıkışıyor ve omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemeden başını sallıyor, dönüp uzaklaşıyor.

Koltuk değneklerimi alıp, kanepeye doğru topallayarak yürüdüm ve kendimi kanepeye attım. Ayak bileğim zonkluyor ve düzgün düşünemiyorum. Boğazımda bir yumru var ve bir türlü geçmiyor, göğsümde de daha önce hiç hissetmediğim bir sıkışma var.

Simone ile birlikteymiş gibi davrandıkça, bu durum daha gerçekçi geliyor. Bir hafta sorun olmazdı. Bir haftadan fazla mı? Sorun. Bunun başka bir açıklaması yok. Sorundan başka bir şey değil.

ON İKİ SIMONE

KIZLAR dairemde değiller. Düzgünce yapılmış yatağa ve lavabonun yanındaki iki yıkanmış bardağa bakıp uzun bir nefes veriyorum. En azından arkalarını temizlemişler. Kötü çocuklar değiller. Fiona bu yüzden bana kızarsa, o zaman ilgilenirim. Onları almaya gittiğim için pişman değilim, yine olsa yine yapardım.

Çantamı mutfak masasına bırakıp kanepeye çöküyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, Birkin çantam bana bakıyor. Çıkarken onu aldığımı bile fark etmemiştim. Belki de çantanın suçu. Bunca yıldır her şey ters giderken onu yanımda taşıyıp durdum. Onu yakmalı ya da Dorothy'ye adaçayı ve kristallerle doldurtmalıydım. Beni takip eden lanete bir adak olarak.

Candice gibi konuşmaya başladım.

İç çekerek şakaklarımı ovuşturuyorum. Wesley'in ailesi kasabada kalıyor. Çiftmiş gibi davranırken kasaba halkıyla etkileşim kurmamız gerekecek. Bu maskaralığın yüzüme patlayacağından hiç şüphem yok.

Başka ne var ki?

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırıyorum. Sesin geldiği yöne doğru ağır adımlarla ilerleyip kapıyı açıyorum ve karşı tarafta Dorothy'yi görüyorum. Hayvan desenli kıyafetleri seven yetmişli yaşlarındaki Dorothy, kasabanın en sevilen teyzesi gibidir. Bugünkü kıyafeti, parlak pembe ve yeşil leopar desenli bir üst ve bol, geniş paça beyaz pantolon. Çok yakışmış. Tuhaf ve göz alıcı görünüyor.

"İzin verir misin?" Arkamda bir hareket yapıyor.

Kenara çekilip, bana buzlu kahve uzattığında minnetle inliyorum. "Sen bir meleksin."

Kanepeye geçip oturuyoruz. Dorothy, otelde üç gündür sorun çıkaran yeni misafirler hakkında bilgi veriyor

sonunda elini sallayıp yüzümü değerlendirir gibi bakıyor. "Stresli görünüyorsun Simone. Ne oluyor?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. Ne diyebilirim ki? Omuz silkerek yetiniyorum. "Dün uzun bir gündü."

"İşler nasıl?"

Yok gibi. "Daha fazla müşteri arıyorum. İşletme sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin, ya bolluk ya kıtlık." Ve benim gibiysem, çoğunlukla kıtlık.

"Marge ve ben hizmetlerinden çok memnunuz. Bu dönem genellikle bizim için durgun geçer, ama haftalardır misafir akını devam ediyor. Metin yazarlığı ve sosyal medya stratejilerin çok etkili oldu."

Dudaklarım gülümsemeye başladı. En azından bir şeyler yolunda gidiyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Dorothy kahvesinden bir yudum alıp dairemde etrafa bakındı. "Dün Wesley ile birlikte geldin." Gözleri benimkilerle buluştu, keskin ve meraklı bir bakışla. "Ailesiyle birlikte."

"Ben, şey..." Boğazımı temizledim. "Evet."

Yaşlı kadın mırıldanarak, ayak bileklerini birbirine geçirip arkasına yaslanır. Heart's Cove'da sadece birkaç aydır yaşıyorum, ama Dorothy ile yakınlaştık. Muhtemelen ikimiz de deliyiz ve bizim bu özel deliliğimizi başka kimse anlamıyor.

Ama Dorothy şu anda deli gibi görünmüyor. Bana tekrar bakarken gözleri parlıyor, kırmızı rujlu dudakları gülümsemeye kıvrılıyor. "O adamın kim olduğunu bilmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Bir adam... Kaşlarım yukarı kalktı. "Eli mi?"

"Adı bu muydu?" Gözleri masumiyetle dolu, ama Dorothy yakın zamanda Oscar kazanmayacak. Eli'nin adının ne olduğunu çok iyi biliyordu, eminim. Muhtemelen Heart's Cove'daki casus ağından öğrendi.

"Wes'in amcası Sean için çalışıyor." Gülümsememi saklamak için kahvemi bir yudum içiyorum.

"Öyle mi?" Dorothy, kahve fincanının kenarını tırnağıyla okşayarak düşüncelere dalar. Boğazını temizler. "Peki o... evli mi?"

Eli ile birkaç kez konuştum. Kulübeye ilk taşındığında, iyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına gittim ve kızı ve yeni doğan torunuyla görüntülü görüşmesini böldüm, ama

sorduğumda, karısından geçmiş zamanda bahsetti. "Sanırım evliydi," diyorum yavaşça. "Karısının vefat ettiğini hissettim. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ne kadar üzücü." Ama Dorothy'nin yüzü üzgün görünmüyor. Bana dönüp gözlerime bakıyor. "Siz... Bizi tanıştıracak mısınız?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Elimden geleni yaparım."

"Aferin kızım." Dorothy dizime nazikçe vurur. "Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

"O şeytan kadına sorduğumu söyleme." "Agnes mi?"

Dorothy onaylayarak homurdanır. "O, sevgililerimi korkutup kaçırma konusunda bir geçmişi var. Bu... Eli'nin, o kükreyip onu kaçırmadan önce beni tanıma şansı olmasını tercih ederim."

"Agnes ve Bay Cheswick'in birlikte olduklarını sanıyordum," diye düşünürüm.

"Öyleler. Ya da en azından, o cadıya yaklaşabilecek kadar yakınlar."

Buzlu kahvemi yudumlarken gülümsememi saklıyorum, ama kanepeye çöküp bacaklarımı kahve masasına uzatarak dinlenirken kendimi gülmekten alıkoyamıyorum.

İkimiz her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz, ta ki Dorothy bana meraklı bir gülümsemeyle bakana kadar. "Demek sen ve Wes, ha? Geçen gün ikiniz otele girdiğinizde aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım. O, sana baktığı gibi kimseye bakmıyor."

Ha. Tabii. Heart's Cove'da dedikodular tüm hızıyla devam ediyor. Yani buraya gelip bana kahve ikram etmesinin iki nedeni vardı: kendi aşk hayatı ve benim aşk hayatımda neler olup bittiğini öğrenme ihtiyacı.

Yüzüm nötr bir maske gibi. "Sanırım yanıyorsun, Dor. Wes ve ben sadece arkadaşız."

"Tabii ki öylesiniz." Bacağıma hafifçe vurur. "Hayat kısa, tatlım. Fırsatın varken onu iyice becer." Göz kırpar, kanepeden kalkar ve gitmesi gerektiğini söyler.

Kapıyı arkasında kapattığımda, uzun bir nefes alıp küçük daireme bakındım.

Kırk dört yaşımdayım, boşanmışım, tek başıma yaşıyorum, iflasın eşiğinde olan başarısız bir iş sahibiyim ve sahte bir erkek arkadaşım var. Hayatım berbat durumda.

Wesley'nin evine geri dönüp sonuçlarına katlanmak en iyisi. Amcası da orada kalıyor ve bu maskaralığın ne kadar süreceğini çözmemiz gerekiyor, ama en azından bir umut ışığı var. Dorothy ve Eli bir araya gelirse, her şey kaybedilmiş sayılmaz.

Geri döndüğümde WES arka verandada oturuyor, elinde kitap, bronz teninde güneş ışığı parlıyor. Gömleksiz olması can sıkıcı bir şekilde dikkatimi dağıtıyor ve alt dudağını ısırması beni yere düşüp bacaklarımı açmak istememe neden oluyor.

"Selam."

Başını kaldırıp, dişlerinin arasından o dolgun alt dudağını çıkardı.

Ugh. "Selam. Evinde her şeyi hallettin mi?"

"Tabii ki. Dinamik ikili nerede?"

"Bölgedeki spor malzemeleri ve outdoor mağazalarını araştırmaya gittiler."

"Yani gerçekten kalıp yeni bir yer kurmayı düşünüyorlar, ha?"

Wes uzun bir nefes alır. "Bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama evet. Öyle görünüyor."

Onun yanındaki sandalyeye oturup okyanusa bakıyorum. Bu mülk gerçekten muhteşem. Balkon dışarıya doğru çıkıntı yapıyor, altımızda kısa bir uçurum var, sanki okyanusun üzerinde süzülüyor gibiyiz. Aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgaların sesi çok rahatlatıcı, ve beynimi bir an için kapatırsam, kaslarımın yavaşça gevşediğini hissedebiliyorum.

Sonra Wesley konuşur. "Öyleyse... konuşmalıyız."

Başımı çevirip ona bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. Yeşil gözleri kalın kirpiklerinin altından benimkileri arıyor, gözlerinde endişe gibi bir şey dönüyor. O inanılmaz derecede yakışıklı. Vücudum onu görmese ve "*Tüm sistemler hazır!*" diye bağırmasa, bu çok daha kolay olurdu.

"Bunu yapmaz mısın?" Wes

kaşlarını çatıyor. "Neyi?"

Elimi onun bulunduğu yöne doğru sallıyorum. "O."

"Ben burada oturuyorum, Simone."

"Aynen öyle. Dikkatimi dağıtıyor."

Bana bir süre daha baktı, sonra içini çekip başını salladı. "Sen yokken biraz düşündüm."

"Hayatta kaldın mı?"

"Ha?" Yine gözlerime bakıyor.

"Düşünmek senin için çok yorucu olduğunu biliyorum. Sadece başarabildin mi diye merak ettim."

Boğazından bir homurtu çıkar. "Seninle ciddi bir konu hakkında konuşmaya çalışıyorum."

Ben de sinir krizi geçirmemeye çalışıyorum.

"Tamam. Özür dilerim. Devam et." Odaklanmama yardımcı olması umuduyla gözlerimi okyanusa çeviriyorum. Yine de onu hissedebiliyorum, birkaç santim uzağımda oturuyor. Gömleksiz. Yalamak isteyeceğim kadar güzel. Ya da emmek isteyeceğim kadar. Ya da ısırarak isteyeceğim kadar. Dün gece, kollarında uykuya dalmak çok güzeldi. Fazla güzeldi.

O ve ben... Boş ver. Önemli değil.

"Bu anlaşmayı bir haftalık olarak yaptığımızı biliyorum, ama amcam ve Alina şehirde kaldığı için bir teklifim var."

"Erkeklerin bana teklifte bulunmasını seviyorum."

"Simone." Adımın sesinin hemen ardından bir hırıltı duyulur. Bu beni tahrik eder, çünkü resmen aklımı kaçırmışımdır.

Cevap vermedim. Böylesi daha güvenli. "Sana ödeme yapmaya devam edeceğim," dedi Wesley sonunda.

Ona dönüp bakarım. "Sonsuza kadar senin kız arkadaşınmışım gibi davranmam için bana para mı ödeyeceksin?"

"Onlar burada kaldıkları sürece sana ayda beş bin dolar ödeyeceğim, ayrıca yapabileceğin masrafları da karşılayacağım. Ocak sonundan sonra da burada kalırlarsa, ayrılık sahnesi çekeceğiz." Bu sözler üzerine yüzünü buruşturuyor, ama şu anda bunun anlamını yorumlamak istemiyorum.

Onun yerine, sadece ona bakıyorum. "Bu delilik." "O zaman kendini evinde hissetmelisin."

Gözlerimi devirdim. "Ha-ha."

Dudaklarının köşesinde alaycı bir gülümseme belirir. O çukuru görmeden önce gözlerimi başka yere çeviririm.

"Ayda beş bin dolar, artı bu hafta için beş bin dolar. Kasım ayının son haftası için bir bin dolar daha ekleyeceğim. Bir düşün,

Simone. Ocak sonuna kadar on altı bin dolar kazanabilirsin. Bu hafta beş bin, gelecek hafta bir bin, Aralık ve Ocak aylarında ise her ay on bin dolar."

"Matematik dersi için teşekkürler, Profesör." Ona cesurca bir kez daha bakıyorum ve çenesini sıkıldığını, gözlerinde ateşin parladığını görüyorum. Oops. Belki de bunu çok abartıyorum. Küstahlığımı dizginlemem lazım.

On haftalık kız arkadaşlık görevi için on altı bin dolar mı? Bu çok para ve doğrusu, Wesley'in sahte kız arkadaşı olmaktan hiç rahatsız olmadım. Şu anki yaşam tarzımla bu para bana birkaç ay yeter. Yeni müşteriler bulmak ve Heart's Cove'a yerleşmek için zamanımı kullanabilirdim. Hatta beş bin dolarını alıp kendime küçük bir araba satın alabilirdim, böylece yürümek veya başkalarının araçlarını ödünç almak zorunda kalmazdım. On altı bin dolar, daha acil sorunlarımın çoğunu çözerdi. Bana nefes alabileceğim bir alan sağlardı.

Kafede yatırım yapmak için paramı harcamak, yeni bir şehre taşınmak ve burada pazarlama işini sıfırdan başlatmak arasında, ben artık meteliksizden de öteyim. Tamamen meteliksizim. Cebimde iki kuruş param yok. Wesley bana bir çıkış yolu sunuyor. Tek yapmam gereken, tüm günlerimi ve gecelerimi onunla geçirmek ve ona deli gibi aşıkılmışım gibi davranmak. Kolay.

"Simone?"

"Peki ya diğer insanlar? Arkadaşlarım? Onlara da yalan mı söyleyeyim? Bir hafta burada saklanabilirim, ama iki ya da üç ay çok uzun. İnsanlar fark eder. Zaten senin kamyonetini sürdürdüğümü fark ettiler. Bu sabah Dorothy bana seni becermemi söyledi!"

Wes'in kaşları yukarı kalkar, gözleri parlar ve bakışları ağızma düşer. Kendini toparlar ve başka yere bakar. "Sana kalmış. Onlara gerçeği söyleyebiliriz ya da onların önünde de rol yapabiliriz."

Gömleğimin kenarını parmaklarımla okşayarak endişeleniyorum. Fiona, Jen ve Candice'e bunu anlatırsam, kafe kiralamak için ne yaptığımı öğrenecekler. Bu da cevaplamak istemediğim soruların ortaya çıkmasına neden olacak, mesela "*Neden bunu kabul ettin? Aklından ne geçiyordu? Birlikte mi yatıyorsunuz? Neden yatmıyorsunuz?*" gibi.

Ne kadar çok kişi bunun sahte olduğunu bilirse, birinin ağzından kaçırıp Sean ve Alina'ya söyleme ihtimali o kadar artar ve her şey boşa gider. Kimse bilmezse daha kolay olur. Bir kez

Sahte ayrılık, bunu sıradan bir ilişki olarak görmezden gelebilirim. Soru yok, telaş yok, bağlanma yok.

"Rol yapacağız," diye cevap veriyorum sonunda. "Herkesin önünde rol yapacağız."

Wes başını sallar. "Tamam."

Arkamızda açılan kapı ikimizin de başını çevirmesine neden olur. Alina'nın güzel yüzü kapıda belirir, gözleri Wes'in göğsüne sabitlenmiştir. Gözleri bir anlığına bana kayıp sonra tekrar Wes'e dönünce, göğsümde kötü bir his belirir, gözlerinde açıkça arzusu okunmaktadır.

Evet, evet. Güzel bir göğüs. Hepimiz biliyoruz.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ses tonum kısadır. Sert. Sahiplenici bir kız arkadaş gibi konuşuyorum.

Alina beni görmezden geliyor. "Nasılsın Wes?"

"Birkaç saat önce olduğu gibi. İyiyim."

"Sana çikolata aldım. Komşu kasabada güzel bir çikolata dükkanı gördük. Çikolata-badem kabuğunu sevdiğini hatırladım, ben de sana büyük bir paket aldım." Şeffaf plastik poşeti sallarken, manikürlü parmakları poşetin ağzındaki yeşil kurdeleyi okşuyor. Hareketi neredeyse... şehvetli.

Ne kadar da harikası Alina. Kendi erkek arkadaşına da bir şey aldın mı, yoksa sadece Wes'e mi?

Derin bir nefes alıyorum. O aslında benim erkek arkadaşım değil. Aslında kıskanç değilim. Sadece gerginim ve çok stresliyim. Bu yeni duruma alışmak için bir iki güne ihtiyacım var. Para yardımcı olacaktır. Her şey yoluna girecek. Alina Wes ile yatabilir, umurumda değil. Belki de sahte ayrılığımızın sebebi bu olabilir.

Ama ayağa kalkıp izin isteyince, midem sıkı bir yumruk gibi düğümlenir. Wes'in eski nişanlısıyla yatması düşüncesi midemi bulandırır. Onun *başka biriyle* yatması düşüncesi midemi bulandırır. Sahte olsun ya da olmasın, onun başka biriyle olması düşüncesinden nefret ediyorum.

Yani, kısacası, başım belada.

Başka seçeneğim olmadığı için bu aptalca anlaşılmaya girdim, ama duygularım altüst oldu ve hormonlarım damarlarımdan geçip giden sürekli, kulakları sağır eden bir bando gibi.

Wes ile yatmak, kafasını koparmak ve Alina'nın ona asla dokunmamasını veya bakmamasını sağlamak istiyorum.

Buzdolabının etrafında dolaşan Eli ve Sean'a başımı sallayıp yukarı kaçıyorum. Yatağa yığılıp yüzümü ovuyorum.

Harika. Hayatımda başka ne ters gidebilir ki? Bir sonraki adımda, Nate ortaya çıkıp, birlikte yattıktan sonra neden onun aramalarına cevap vermediğimi soracak ve hala hayatım üzerinde hakkı olduğunu düşünecek. Ya da belki Fiona, Clancy'nin partisini öğrenecek ve arkadaşlığımız onarılamaz bir şekilde zarar görecektir. Ya da belki başka bir sel, yeni kafemizi mahvedecek ve yatırım yapmak için kalan son paramı da kaybedeceğim.

Ama evet, kırklı yaşlarım harika geçiyor. Harika, lanet olsun.

ON ÜÇ WESLEY

Yeni bir rutine alışmamız birkaç gün sürüyor. Sean ve Alina beş gün burada kaldıklarında, Simone ile yatakta uyanmaya alışmaya başlıyorum. Ama o küçük şortlar uzamıyor ve vücudum her sabah beni şiddetli bir ereksiyonla uyandırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibi.

Koltuk değnekleri yüzünden kollarım ağrıyor, ama genel olarak onlara alışmaya başladım. Doktor, dört ila altı hafta boyunca ayağıma yük bindiremeyeceğimi söyledi, bu arada kendimi işe yaramaz hissediyorum.

Amcamın ziyaretinin altıncı gününün sabahı, Simone yanımda uyanır ve kollarını başının üzerine uzatır, sırtını kamburlaştırarak esner. Bakışlarım onun tişörtüne ve göğüslerine yapışmasına takılır. Bakışlarımı başka yere çevirmeliyim. Gerçekten, gerçekten başka yere çevirmeliyim. Hayır, bacaklarına değil. *Başka yere.*

İşte. Tavana. Böyle daha iyi.

"Dün Candice bana, Şükran Günü'nü onun evinde geçirmek isteyip istemediğini sordu," diyor Simone, sesi hala uykudan ağırlaşmış halde. "Eli, Sean ve Alina'nın da gelmesi gerektiğini söyledi. Sanırım kırık ayak bileği konusunda kendini suçlu hissediyor. Four Cups'ı açıp yaralanmasına neden olduğu için kendini suçluyor." Yanına dönerek ellerini başının altına koyar. Gözleri parlar, kaşları çatılır. "Ona endişelenmemesini, çürümüş bir çatıya basan aptalın sen olduğunu söyledim, ama ısrar etti."

"Üzerine basmak, ha."

"Gelmezseniz kırılır diye düşünüyorum."

"Beşimizin birlikte görünmesinin nasıl bir izlenim yaratacağını biliyorsun." "Bizim birbirimizi seviyor olmamız gerekiyor."

"Doğru," diyorum, kelimeyi çiğneyerek.

"Doğru," diyorum, kelimeyi çiğneyerek.

Simone iç çeker. "Ayrıca, Dorothy ve Margaret de orada olacak ve..." Simone dudağını ısırır. Vücudumu bir sıcaklık kaplar. Bana, ateşi söndürmeye hiç de yardımcı olmayan utangaç bir gülümseme atar. "Bence Dor'un... başka bir amacı olabilir."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırırım.

O sırtıyor. "Eli'ye ilgi duyuyor." "Eli mi?"

Amcamın şoförü Eli mi?"

Simone gülümseyerek başını sallar.

"Herkesin bizim çıktığımızı düşünmesi senin için sorun değil mi?" "Bütün bu olayın amacı bu değil miydi?"

Başımı sallayarak tavana geri dönüyorum. O haklı. Bütün bu olayın amacı buydu, ama birlikte Şükran Günü yemeğine gitmek her şeyi çok daha... gerçekçi kılıyor. Son beş gün, meraklı gözler ve sivri sorular olmadan, evde oldukça izole bir şekilde geçti. Eli ön koluma kayıyor ve bakışlarımı ona çekiyor. "İyi misin? Bütün bu işi iptal etsek mi?" Mavi gözleri hafifçe büyürken yüzümü inceler, bu da beni hiçbir şey giymemiş gibi çıplak ve savunmasız hissettirir. Bana baktığında Böylece, sanki ruhumu görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Kendi bakışlarım beni ele veriyor. Her zamanki gibi, kendimi zamanında durduramadığımda olduğu gibi, bakışlarım onun dudaklarına kayıyor ve dudaklarının açıldığını, dilinin o pembe gül goncası gibi ağzını nemlendirmek için dışarı çıktığını izliyorum. Bu kadın beni öldürüyor. Yatağın yanında yatıyorum, tüm ailemiz ve arkadaşlarımızla Şükran Günü yemeğine gitmekten bahsediyorum, ama ona uzanıp parmaklarımla yanağını okşayamıyorum bile. Onu öpemiyorum, dokunamıyorum, burada yatıp onu arzulamaktan başka bir şey yapamıyorum. "Wes?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. Başını yastığa dayıyor.

dirsek, benim bir şey söylememi bekliyor.

Elim kendi isteğiyle hareket ediyor ve onu durdurmak için yeterli disiplinim yok. Parmak uçlarım çenesini okşuyor, başparmağım çenesine konuyor.

O hafifçe nefesini keser, bana bakar, parmak uçlarımla altında nabızı atar.

Bir haftadan sonra bugün ilk kez gökyüzü mavi. Toz zerrecikleri pencereden içeri giren güneş ışınlarında dönüyor,

ışık yatakta çapraz bir çizgi oluşturuyor. Başparmağımı Simone'nin cildinde gezdiriyorum, parmağımın ucu ağzının alt kısmına dokunuyor.

Onu öpmek istiyorum, o kadar çok ki acıtıyor. Her yerim acıyor. O ağız dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Buraya nasıl geldim? Bu nasıl oldu?

Parmaklarım boynunun arkasına doğru kayıyor ve Simone'un gözleri kapanıyor. Bana doğru eğiliyor. Bir santim. Sonra iki. Üç.

Artık dayanamıyorum. Onun dudaklarını tatmam lazım. Haftalardır beni çıldırtan, küstah, zorlu dudaklar. Fırsat buldukça baktığım dudaklar. Rüyalarımı süsleyen dudaklar.

Bunu yapmamam için nedenler var, ama şu anda aklıma gelmiyor. Zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hale getirecek bir şey. Mesafe iyidir, ama nedenini tam olarak hatırlamıyorum.

Şu anda benim dünyamda tek var olan şey o dudaklar. Simone gözlerini açtığında dudakları ayrılıyor. Kalbim çarpıyor. Simone'un bakışlarından bir şey kayboluyor. Tedbirli tavrı yok oluyor ve ben yeni bir şey görüyorum. Şehvet. Saf, ateşli bir arzu bakışlarında parlıyor, sonunda benim görmem için açığa çıkıyor.

Beni istiyor.

O odaya girdiğinde aklım hep sekse kayıyordu, acaba o da aynı şeyi mi düşünüyordu? Eli ön koluma doğru uzanıyor ve başını yavaşça, çok yavaşça avucuma doğru hareket ettiriyor. Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve o dudaklarını benim için açıp başparmağımın ucunu sıcak, ıslak ağzına aldığı anda keskin bir nefes veriyorum. Tanrım.

Sonra biri kapıyı çalar ve biz birden ayrılırız. Amcamın sesi kapının arkasından duyulur. "Bir adam seni görmeye geldi Wes. Adının Grant olduğunu söyledi. Kafe çatısıyla ilgiliymiş. Hangi müteahhidi kullanacağına dair son kararını bekliyor."

"Hemen geliyorum," diye sesleniyorum, sesim kalınlaşmış.

Simone hiçbir şey söylemez. Sadece bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp birkaç saniye öylece oturur, sırtı bana dönük, düzensiz nefesler alır. Sonra ayağa kalkar, tişörtünü aşağı çeker ve kapıdan çıkıp banyoya doğru kaybolur.

Peki, tamam o zaman.

Yüzümü ovuşturup iç geçiriyorum. Az önce ne oldu böyle?

İkimiz de oradaydık. İkimiz de bunu istiyorduk. Büyük bir hata yapmak üzereydik. Eğer birlikte olursak, bu basitliğin sonu olur. Geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmış oluruz. Seks her zaman işleri karmaşıktır ve bu durum da farklı olmayacaktır. Birlikte olamayız. Başparmağıma bakıyorum, hala parmağımın ucunda onun dudaklarını hissediyorum. Lanet olsun.

Kalkmam lazım. Ayak bileğimi sabitleyen bot yere düşer ve bir acı dalgası damarlarımı sararken yüzümü buruştururum. Arzu hala orada, ama artık neredeyse düşünebiliyorum. Simone geri dönmeden bu odadan çıkmam lazım. Eşofman altı ve tişört giyerim, koltuk değneklerimi alıp aşağı inerim.

GRANT ÇATI MÜTEAHHİTLERİNİ iki şirkete indirgemiş ve hangisini seçeceğimize karar vermemiz sadece birkaç dakika sürer. Kazadan sonra, profesyonelleri işe almanın en iyisi olduğuna karar verdik. Grant, düştüğüm günden beri oraya çıkmadı.

Elimizde kahvelerimizle, önümüzde teklifler, yemek masasının etrafında oturuyoruz. Amcam ve Alina oturma odasında kanepede sarılıp yatıyorlar. Bir kez olsun, onları birlikte görmek beni rahatsız etmiyor. Bu manzarayı görmek garip ama canımı yakmıyor. Alina istediği kişiyle çıkabilir ve amcam onu kendine sadık tutabileceğini düşünüyorsa, ona bol şans. Belki de ona ihtiyacı olanı sağlayabilir. Ona tasarımcı kıyafetleri ve pahalı ayakkabılar alabilir.

Simone merdivenlerden inerken adımları hafif. Köşeyi döner dönmez gözlerimiz buluşuyor. Saçları tepesinde toplanmış, yüzünü çevreleyen birkaç kırmızı bukle var. Siyah balıkçı yaka kazak ve bej renkli pileli pantolon giyiyor. Her santimi örtülü, ama nedense bu beni tahrik ediyor. Bütün o giysiler, onları santim santim çıkarıp tenini ortaya çıkarmak istememe neden oluyor. Giysiler onu daha az arzulamamı sağlayacağını mı sandı? Vücudunu örterse, az önce olanları unutacağımızı mı sandı?

"Günaydın," diyor Alina şarkı söyler gibi.

Simone irkilir, sanki onların orada olduğunu fark etmemiş gibi kafasını kanepede oturan ikisine çevirir. "Merhaba. Günaydın." Bakışları tekrar bize döner. "Grant." Selam vermek için başını sallar. Bana selam vermez.

"Selam Simone." Grant'in bakışları bana kayar, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bu akşam Candice'e geliyor musunuz?"

"Tabii ki." Ona gülümser, bana bakmaktan özenle kaçınır. "Eli, Sean ve Alina da gelmek isterse." Onlara döner. "Arkadaşımız Candice'in evinde Şükran Günü yemeğine davet edildik."

Alina gülümser. "Teşekkürler. Çok nazıksın."

"Elbette." Simone gülümser ve bana Şükran Günü yemeğinden bahsettiğinden beri ilk kez yüzünde bir endişe belirtisi görürüm.

Öğleden sonra geç saatlerde Candice'in evine varıyoruz. Candice ve Allie, Cove Boulevard yakınlarında dört yatak odalı bir evde yaşıyor. İki katlı evin zemin katında açık plan oturma odası, yemek odası ve mutfak, üst katta ise tüm yatak odaları bulunuyor. Odanın büyük bir kısmını kaplayan devasa bir masa ve insanların farklı evlerden getirdikleri belli olan çeşitli sandalyeler var. Candice bizi geniş bir gülümsemeye karşılıyor, sonra kapıdan giren herkesi tek tek kucaklıyor. Yoga, meditasyon ve halka açık yerlerde sevgisini göstermeyi seven kısa boylu bir kadın. Ona koltuk değneklerimle tek kolla garip bir kucaklama veriyorum ve beni kanepeye götürmesine izin veriyorum.

Jen ve Fallon'ı mutfakta, sırtları birbirine dönük olarak görebiliyorum. Jen bir şeye kızgın görünüyor, her iki saniyede bir Fallon'a öfkeyle bakıyor. Fallon ise bunun tamamen farkında değil. Allie ve Clancy köşede yerde oturuyorlar, başları birbirine yakın. Candice ile aynı parlak gözlere sahip kısa boylu bir kadın, Candice'in tatil için şehre gelen en küçük kız kardeşi Iliana olarak tanıtılıyor ve Rudy, buradaki herkesten önce, buzdolabının içinden bize içecek ikram etmek için sesleniyor.

Amcam Eli ve Alina herkese tanıtılır, yerlerine otururlar ve Candice'in ikram ettiği içkileri kabul ederler. Fiona ve Grant

dışarıdan buz torbaları taşıyarak içeri girerler. Bana gülümserler ve amcama ve Alina'ya başlarını sallarlar.

Simone, beni görmezden geliyormuş gibi görünmeden görmezden gelmek için elinden geleni yapar. O halde bu sabahın bir hata olduğu konusunda hemfikiriz. Bu, parmaklarımın altında hissettiğim teninin dokunuşunu ya da en ufak hareketine vücudumun ne kadar şiddetli tepki verdiğini unutmamı kolaylaştırmıyor.

Benden uzaklaşıp mutfığa doğru yönelir. Işığın onun alabaster teninde nasıl dans ettiğini izlerim. Kalçasını tezgaha dayayıp bir kadeh şarabı yudumlarken, Candice'in söylediği bir şeye güler. Fallon nedense pazılarını esnetir, Jen ise gözlerini devirir. Simone, iki elini de kullanması gerektiğini söyleyerek pazılarını sıkmak için uzanır. Herkes güler. Ben kaşlarımı çatırım.

Kapı zili çalıyor ve Dorothy ile Margaret'in sesleri koridordan geliyor. Eli daha dik oturuyor, bakışları ön kapıya doğru.

Margaret, folyo ile sarılmış bir tabak ve şarap şişeleriyle dolu bir çanta ile ilk olarak içeri girer. Candice onu mutfığa götürür ve Dorothy'nin bakışları Eli'ye takılır. Acaba... kızarıyor mu?

Eli zarif bir hareketle ayağa kalkar ve Dor'un elini tutup parmaklarına bir öpücük kondurur. Kaşlarım havaya kalkar. "Bu gece çok güzelsin Dorothy," der, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla.

Dorothy elini çekip kendini beğenmiş bir şekilde mutfığı işaret eder. "Şarap?"

Eli başını eğiyor. "Lütfen."

Simone, onları görünce gülümser, bu sabah beri onda gördüğüm ilk gülümseme. Batmakta olan güneş, saçlarına tam da doğru açıyla vurur ve parıldayan ateşli saçlarını altın rengi bir parlaklıkla kaplar. Muhteşem. Rudy de bunu fark eder ve yanına yaklaşarak kulağına bir şey fısıldar ve onu güldürür. Simone, Rudy'nin koluna vurur ve ben, onun yanında duran kişinin ben olmak istediğimi fark ederim.

"Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim," der amcam, yanıma oturarak. Bira şişesini ağzına götürür ve Simone'a bakar.

Gözlerimi çevirip pencereden dışarı bakmaya başladım. "Ne gibi?"

"Aşık olmak. Alina'yla birlikteyken bile, Simone'a baktığın gibi ona bakmıyordun."

Boğazımda bir yumru oluşur. Simone'a özel bir şekilde bakmıyorum. Kesinlikle ona aşık değilim. O sadece... Bazen ışık ona öyle vuruyor ki. Çok çarpıcı.

Bu sabah işler çığırından çıktı ve ben hala kendimi toparlamaya çalışıyorum, hepsi bu—ama ona bunu söyleyemem.

"Evet," diye boğuk bir sesle sonunda cevap veriyorum. Konuşma becerim sınır tanımıyor.

"Alina ve beni ağırladığın için teşekkür ederim. Nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordum."

Yine de hiçbir uyarıda bulunmadan gelmeye karar verdin. "Sen ailemden birisin."

"Yine de Alina bana ikinizin ilişkisi nasıl bittiğini anlattı. İş girişiminin başarısızlığıyla ne kadar mücadele ettiğini ve olayların bu şekilde sonuçlanmasından dolayı kendini hep suçlu hissettiğini söyledi."

"Bunu bana kendisi söylememesi komik." Sesimdeki acı tonu gizleyemiyorum. Alina, milyoner olamayacağımız anlaşılınca beni terk etti ve amcamın garantili servetine bağlandı. Bana bu, suçluluk ve pişmanlık gibi gelmiyor. Kurnazlık, manipülasyon ve bakılma arzusu gibi geliyor.

"Ona biraz müsamaha göster, Wes."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

Amcam boğazını temizledi. "Şey, ben... dün akşam yemeğine çıktığımızda ona evlenme teklif ettim. Umarım hepimiz birlikte yolumuza devam edebiliriz."

Rüzgar kulaklarımı tırmalıyor ve başka hiçbir şey duyamıyorum. Evleniyorlar. *Evleniyorlar*. Neden umursadığımı bilmiyorum, ama umursuyorum. Onun kız arkadaşım olmasıyla başa çıkabilirdim. Birkaç ay benim evimde yaşamasıyla da neredeyse başa çıkabilirdim.

Ama onun *ailemden biri* olması? Yani teknik olarak benim teyzem mi olacak?

Bunu kabul edemem. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini düşündükleri umurumda değil. Amcam başka bir kadın seçemez miydi?

başka bir kadın seçemez miydi? Rahat bir hayat isteyen başka bir genç kadın bulamaz mıydı? *Onu* seçmek zorunda mıydı?

Dünya kırmızıya dönüyor. Konuşuyor, ama tek kelime bile duymuyorum.

Ben tam bir aptalmışım. Simone ile birlikteymiş gibi davranarak önümüzdeki on sekiz ay boyunca ailemin evinde huzur içinde kalabileceğimi düşünmüştüm, ama bunun ona eski nişanlımla evlenmek için serbest geçiş hakkı vereceğini beklemiyordum. Bunların birbiriyle ilgisi yok, biliyorum. Ama, ama, ama...

Başımı çevirdiğimde boynum gıcırıyor, sanki vücudumdaki tüm kaslar taşa dönmüş gibi. Yanımdaki adama bakıyorum, hareket edemiyorum, konuşamıyorum, düşünemiyorum.

"Yemek hazır!" diye sesleniyor Candice. "Haydi oturun da yiyelim, millet."

Simone yanıma gelir, narenciye ve lavanta kokusu gözlerimdeki kırmızı sisin bir kısmını dağıtır. Amcam masaya doğru yürürken Simone mavi gözleriyle benimkileri arar, elini omzuma koyarken eli serindir. "İyi misin?"

"Amcam ve Alina nişanlandı."

Derin bir nefes alır ve omzumu sıkıca tutar. Dokunuşu rahatlatıcıdır. Onun çekilmesini istemiyorum. "Bu akşam yemeğini atlatalım, tamam mı?"

Bana yardım ederek ayağa kalkmamı sağlar ve koltuk değneklerini yerleştirirken ona yaslanmama izin verir, masaya doğru yürürken eli belimin altında durur. Herkese mutlu Şükran Günü'ler.

ON DÖRT CANDICE

Bu yemek için herkesi bir araya getirmek benim için önemliydi. Uzun zamandır evimde akşam yemeği partisi vermedim. Paul ölmeden önceydi. Masayı hazırlamak, Jen ve Fallon'ı benimle yemek pişirmeye davet etmek, kapıda misafirleri karşılamak ve herkesin konuşup güldüğünü görmek ruhumu besliyor.

Masadaki insanlara gülümsüyorum. Çoğu yeni arkadaşlarım ama sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Fiona solumda oturuyor, Grant onun diğer yanında. Allie karşımda, tabii ki Clancy'nin yanında. Sağımda Wesley'in amcası ve partneri, sonra Eli, başı Dorothy'ye doğru eğilmiş.

Viceroy klanının özgür ruhu olan kız kardeşim Iliana, Avrupa'ya giderken hafta sonu için uğramış. Şu anda Margaret'e yaslanmış ve bir şeye gülüyor, muhtemelen seyahatleriyle ilgili romantik, ilgi çekici bir hikaye.

Tam karşımda Rudy göz kırpmıyor. Agnes ve Bay Cheswick, hafta sonu için Vegas'a spontane bir geziye çıkmaya karar verdiler ve onun tatili yalnız geçireceği düşüncesine dayanamadım. Tamam, peki. Aramızda biraz flörtleşme de var ve bu beni meraklandırıyor. Hiç genç bir erkekle birlikte olmadım. Paul'la üniversitede tanıştım ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşündüm. O on sekiz ay önce öldü ve bu masada bizimle oturmuş olduğu günler sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyor.

Rudy'ye bakarak, yakışıklı sarışın adama utangaç bir gülümseme atıyorum. O da gülümsüyor ve kalbim atıyor. Henüz çok erken gibi geliyor, ama belki... belki flört etmek sağlıklıdır.

"Hadi yiyelim," diyerek kadehimi kaldırıyorum. "Herkes mutlu Şükran Günleri."

"Mutlu Şükran Günleri" korusu cevap verir ve herkes yemeğe başlar. Jen ve Fallon bu işin ustasıdır ve onların yardımı bu yemek için paha biçilmezdi

Bu yemek için çok değerliydi. Dürüst olmak gerekirse, yemek pişirme konusunda benden daha iyilerdi ve aralarında sürekli tartışmalar olsa da, bu sayede ben diğer her şeyi organize edebildim. Masaya bakarken omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve yüzümden gülümseme eksik olmuyor.

"Demek Wes'in evinde kalıyorsun. Orman manzarasının tadını çıkarıyor musun?" Fiona Simone'a gülümser ve kaşlarını oynatır. Fiona böyle söylediğinde "orman manzarası" farklı geliyor. "Eski dairenizden biraz daha lüks."

"Ben yokken dairem yalnız kalıyor galiba."

Jen kendine bir kaşık daha patates püresi alır. "Clancy ve Allie orada kalmaya devam ederse yalnız kalmaz."

Simone, Fiona ve ben bir anda donup kalırız. Jen fark etmez. Üçümüz birbirimize bakarız, sonra Jen'e, sonra tekrar birbirimize. Simone'un yüzü kızarmış, gözleri panikle doludur.

Gerilim artarken masadaki sohbet kesilir. İlk konuşan ben olurum. "Neden bahsediyorsun Jen?"

"Geçen hafta sonu. Pazar sabahı." Clancy ve Allie'ye başını salladı. "Simone'nin evindeydiler."

Hindi etini ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmaya çok yoğunlaşmış olan Allie'ye dönüyorum. "Allie?"

Yüzünde melek gibi masum bir ifadeyle başını kaldırır. "Evet?"

"Cumartesi gecesi Simone'un evinde miydin?"

Clancy koltuğunda kıpırdanır.

Simone ona bakıyor, gözlerinde Clancy'nin görmezden gelmeye çalıştığı sessiz bir emir var.

Harika bir aile yemeği buraya kadarmış. Tek ses, tabaklardaki çatal bıçakların tıkırtısı, çiğneme sesleri ve yalan yakalanan yarım düzine insanın toplu kalp atışları.

Çatalımı bıraktım ve parmaklarımı çenemin altında birleştirdim, kızıma sert bir bakış attım. "Açıkla."

Allie başını eğdi, Clancy de aynısını yaptı. Fiona ve Grant, burun deliklerinden buhar çıkacak kadar kızgın görünüyorlardı.

Simone iki kıza bakar, sandalyesine yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Ailenize partiden bahsetmediniz."

"Ne partisi?" Grant'in sesi sert bir homurtu gibidir.

"Ben de bilmek istiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Son duyduğumda, Allie geçen Cumartesi gecesi senin evinde yatıya kalmıştı."

"Bu çok komik," diye araya girer Fiona, "çünkü bize kızların senin evinde olduğu söylenmişti."

Fiona, Grant ve ben aynı anda sandalyelerimize yaslanıp kızlara bakıyoruz. Kızlar kıpır kıpır ediyorlar. İyi.

"Allie." Anne sesim tam güçte.

"Belki Simone, kızların *onun* evinde ne yaptığını açıklayabilir."

"Fiona'nın sözleri buz gibi soğuktu.

Simone uzun bir süre gözlerini kapatır ve başını sallar. "Sana söyleyeceklerine söz verdiler."

"Öncelikle, tam olarak *ne olduğunu* bize anlatır mısın? İkincisi, açıkça yanlış bir şey yaptıkları halde, on beş yaşındaki iki çocuğun gerçeği söyleyeceğine mi güvendin?" Fiona başını sallayarak burun kıvırdı.

Simone omuz silkti. "Yani... evet?"

Grant öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

Bu harika. *Hey millet, Şükran Günü için buraya gelin! Birinci sınıf bir aile dramasının ön sırasından izleyebilirsiniz. Geniş ailenizi de getirin! Hey, uşağınızı da getirin! Heart's Cove'daki herkesin akşamüstü bu olayı öğrenmesi için kasabanın dedikoducularını davet edeceğim ve bunu bir yıldan fazla süredir cinsel çekim hissettiğim ilk erkeğin önünde yapacağım.*

Eli, Sean ve Alina'ya bir göz atıyorum. Onlar sadece dramın gelişmesini izliyor, şaraplarını yudumluyor ve hiçbir şey söylemiyorlar. Fallon, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi yemek yiyor, gözleri tabağına sabitlenmiş durumda. Jen'in yüzünde tamamen tarafsız bir ifade var, sanki işi buymuş gibi patates püresini ağzına atıyor. Wes'in alnında fırtına bulutları toplanmış gibi görünüyor, ki bu hiç mantıklı değil. O bu olayın içinde değil. Dorothy ve Margaret'e bakacak enerjim yok. Utanç çok fazla.

Herkesi davet ettiğimde istediğim bu değildi. Birlikte toplanıp Four Cups'ın başarısını kutlayabileceğimiz güzel bir yemek istemiştim. Wes'e mekanını bize kiraladığı için, Dorothy ve Margaret'e ise otelin boş resepsiyon odalarından birinde yoga stüdyomu kurmama izin verdikleri için teşekkür etmek istemiştim. Bunun

gölüp içip yeni başlangıçları kutlayabileceğimiz bir an olmasını istiyordum.

Bunun yerine, benim genç kızım ve en yakın arkadaşı bir sorguya çekiliyorlar. Onlara mı, Simone'a mı, Jen'e mi yoksa kendime mi kızmam gerektiğini bilmiyorum. Geçen hafta sonu Allie'nin bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Clancy'nin evinde yatıya kalmak için eve çok erken geldi.

Clancy derin bir nefes alır ve dikleşir. Babasının bakışlarına doğrudan karşılık verir. "Bir parti vardı."

"Gidemeyeceğini söylemiştim," diye cevaplar Grant.

"Biliyorum, ama bu adil değildi. Gittim. İçmedim baba. Bir damla bile. İçmek *istemedim*."

"Ama ben sana gitmene izin vermediğimi açıkça söyledim."

"Neden? Neden gidemezdin? Bana hiç bir neden söylemedin."

"Doğum günü partinde olanlardan sonra bana bunu mu soruyorsun? Terapistle güven, sorumluluk ve iletişim hakkında yaptığımız onca çalışmayı? Hiçbiri senin için önemli değil miydi?"

"Baba." Kelimeyi iki heceye uzatır. "Ben sadece... Gitmek istedim."

Grant patlamak üzere gibi görünüyor. Aracılık etmem gerekiyor.

"Ne oldu?" Simone'a bakıyorum, belki bu artan gerginliği yatıştırabilir diye düşünüyorum.

Simone derin bir nefes aldı. "Clancy beni aradı."

"Neden seni?" Fiona sertçe sordu.

"Belki de senin böyle tepki vereceğini bildiği içindir."

Yanlış bir şey söyledin Simone. Başımı ellerimin arasına alıp inlemek istiyorum, ama sadece hareketsiz oturuyorum.

Simone kızlara bir göz attı. "Gece yarısı civarında beni aradılar. Partiyeye arabayla gittiklerini ama şoförleri içmeye başlayınca ortada kaldıklarını söylediler, bu yüzden beni arayıp onları almamı istediler. Onları eve götürecektim ama yalvararak gitmememi istediler. Sabahleyin sana her şeyi anlatmaları şartıyla benim evimde kalabileceklerini söyledim

sabah sana her şeyi anlatmaları şartıyla benim evimde kalabileceklerini söyledim, ama belli ki anlatmamışlar."

"Ve bunu takip etmeyi düşünmedin mi?" diye sorar

Fiona. "Aklımda başka şeyler vardı, Fi."

"Ne gibi? Yeni erkek arkadaşın mı?" Diye burun kıvrır. "Gerçekten mi? Bu gerçekten benim *çocuğumdan* daha mı önemli?"

Boğazımı temizlerim. "Belki de bu tartışmayı şimdilik rafa kaldırmalıyız. Güzel bir yemek yiyip, bunu sonra halledebiliriz." Allie'ye bakarım, bakışlarıma bolca tehdit katmaya özen gösteririm. Başının belada olduğunu biliyor.

"Peki," diyor Grant dişlerini sıkarak. "Harika,"

diye cevaplıyor Simone.

Fiona hiçbir şey söylemez.

Kız kardeşim masanın karşısında gözleri parlayarak şarabından büyük bir yudum alır.

Eli sonunda boğazını temizleyene kadar çatal bıçaklar tabaklara çarpar. "Bu çok güzel bir broş, Dorothy. Nereden buldun bunu?"

"Oh, bu eski şey mi?" Dorothy gülümser, parmakları broşu neredeyse şehvetle okşar. "Benim birçok hazinemden biri, Eli. Ben karga gibiyim. Parlak şeyleri severim."

"Çok güzel. Tıpkı sahibi gibi."

Rudy'ye bakıyorum, o da etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıp başını sallıyor. Dorothy'nin yüzü pembeye dönüp dudaklarından narin bir gülümseme dökülürken, not almak ister gibi görünüyor.

O andan itibaren sohbet biraz yapmacıklaşır, ama sonunda tekrar başlar. Sean ve Alina bize yeni bir spor malzemeleri mağazası açma planlarından bahsederler ve Sean, herkes önceki dramadan neredeyse tamamen kurtulana kadar kendini iyi bir şekilde anlatır.

Tabaklar kaldırıldıktan sonra, Fiona ve Grant mazeretlerini söyleyip Clancy'yi alıp kapıya yönelirler. Simone, Wes ve Wes'in ailesi de hemen arkasından çıkar. Allie, birkaç sert sözle odasına gönderilir.

"Eh, bu çok garipti." Jen titreyerek son tabakları bulaşık makinesine koyar. "Böyle olacağını bilseydim hiçbir şey söylemezdim."

"Senin suçun değil."

"Biliyorum. Yine de hiçbir şey söylemezdim."

Fallon kızartma tavaasını kurulaayı yerine koyar ve artıkları dolu plastik kabın kapağını kapatıp buzdolabına koyar. "Sohbet felaketti ama yemekler iyiydi." Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılır ve beni kocaman bir kucaklamayla sarar. "Her şeyi kazanamazsın."

Jen'i kucaklamak için hareket eder, ama Jen sadece ona sert bir bakış atar. Bakışları bana döner, dudakları büzülmüş halde. "Allie'yi ömür boyu cezalandırmak için bizim gitmemizi mi istiyorsun?"

Ben burun kıvrırım. "Tabii."

Arkalarına kapıyı kapatıp döndüğümde Rudy ceketini omuzlarına geçiriyordu. Mavi gözleri yumuşaktı, kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılan gür sarı saçları vardı. Alnındaki bir tutam saçı itip bana göz kırptı. "Tüm o dramatik açıklamalara rağmen çok eğlendim."

"Büyükannene olanları anlatmayacağına söz vermelisin."

"Bunu Dorothy'ye bırakacağım." Ceketinin düğmelerini iliklerken sırtıyor, sonra bana doğru eğiliyor. Bir an için beni öpecek sandım ve panikle vücudum titredi. Ama dudakları sadece yanağıma değdi, kolumu sıktı, sonra hızlıca başını salladı ve kapıdan kayboldu.

Duvara yaslanıp uzun bir nefes veriyorum. Henüz çok erken. Rudy ile olanları kaldıramam. Henüz çok erken.

"O çok seksi," diyor arkamda duran kız kardeşim. Dönüp baktığımda, parmaklarında bir şarap kadehi sallanıyor. "Kesinlikle ona gitmelisin."

Kafamı sallıyorum. "Allie ile ilgilenmem gerek."

"Sen işini bitirince, ben de bir kova şarapla burada olacağım."

Ilana'nın kolunu sıkıp derin bir nefes alıyorum. Alımda kırılganlıklar oluşurken, kızım ile konuşmak için merdivenleri ağır adımlarla çıkıyorum. Böyle zamanlarda Paul'un burada olmasını diliyorum. O, akşam yemeğini kurtarmanın ve Allie'ye yaptığı için yanlış olduğunu anlamasını sağlamanın yolunu bilirdi. Kocam her zaman onunla konuşmakta, onu anlamakta daha iyiydi.

Ama o öldü ve parçaları bir araya getirmek benim görevim. Kızımın yatak odasının kapısının önünde durup derin bir nefes alıyorum.

kapıyı alarak ve içeri girmemi söyleyen onun sessiz sesini dinleyerek.

ON BEŞ FIONA

Arka verandada oturmak için hava neredeyse çok soğuktu, ama Grant ve Clancy'ye biraz alan tanımam gerektiğini biliyordum. Eve girdiğimizde, bana bunu kendi başına halledip halledemeyeceğini sordu ve ben de seve seve ona izin verdim. O ve Clancy ön salonda oturdular, benim duyamayacağım kadar uzaktaydılar.

Umarım ona çok sert davranmaz. Grant ve Clancy birlikte danışmanlık almaya başladılar ve Grant ilerleme kaydettiklerini düşünüyordu. Kızın bu parti hakkında yalan söylemesi ona ihanet gibi gelmiş olmalı. Yine de, bu kızın bizim koşulsuz sevgimize ihtiyacı var. Annesi her zaman yanında olmayan, istikrarsız bir ailede büyüdü. Umarım Grant bunu anlayabilir.

Su ısıtıcısını kaynatıp kendime bir fincan çay yapıyorum, sonra büyük bir battaniyeye sarılıp büyük çiftlik evinin arkasındaki Adirondack sandalyelerinden birine oturuyorum. Bu eve geldiğim ilk günden beri her akşam yaptığım ritüel bu.

Heart's Cove'da yedi ya da sekiz aydır yaşıyorum, ama çok daha uzunmuş gibi geliyor. Oturup parmaklarımın arasında buharlı fincanımı tuttuğumda, çimleri, okyanusu, Grant'in arazisini çevreleyen ağaçları seyrettiğimde, vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Simone'ye kızgın değilim. Akşam yemeğinde kızgındım, ama o duygu ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Clancy, Simone'nin gece yarısı ona yardım etmeye geleceğine güvenebileceğini düşünüyordu ve Simone, kendi sorumluluğunda olmayan iki küçük kızı almaya gidecek kadar iyi bir arkadaş ve iyi bir insandı. Simone doğru olanı yaptı.

Cırcır böceklerinin sesi ve uzaktaki dalgaların sesi beni sakinleştirirken, suçluluk duygusu midemi kemiriyor. En iyi arkadaşıma kaba davrandım. Ona bağırdım, hem de Şükran Günü'nde, ve ona hiç

kendini açıklama fırsatı. Tabii ki Clancy ve Allie'yi almaya gittiğini bana söyleseydi daha iyi olurdu, ama kızların bize gerçeği söyleyeceğine güveniyordu. Aslında Clancy'ye bir adım atıp sorumluluk alması için bir şans vermek istiyordu.

Fransız kapıları açılır ve Grant sessiz bir gölge gibi içeri girer, elinde buhar çıkan sıcak bir fincan çay vardır. İkinci Adirondack sandalyesine yanıma oturur, uzun bacaklarını uzatır ve içini çeker.

"Nasıl gitti?" diye soruyorum bir süre sonra.

Geniş omuzlarını silkiyor ve başını sallıyor. "Onu yatağa gönderdim. Telefonunu aldım ve yakın gelecekte cezalandırıldığını söyledim. Benimle konuşmak istemedi, ben de ikimizin de düşünme ve uykuya dalma şansı bulduğunda yarın tekrar deneyeceğimizi söyledim."

Parmağımı onun geniş avucunun üzerinde gezdirdiğimde, eli sıcaktı. "O iyi bir çocuk, Grant."

"Bana yalan söyledi."

"Çocuklar bizim hoşlanmadığımız şeyler yaparlar. Özellikle Clancy, muhtemelen hiçbir sınırın olmadığı bir ortama alışkındır. Annesi onu nasıl disipline ediyordu, tabii eğer ediyorduyorsa? Onun bizim çatımızın altında yaşayacağına alışma süreci olacağını biliyorduk."

Bizim çatımız. Bu ilişki yeni, ama bu kelimeleri söylemek kalbimin her köşesini ısıtıyor. Sanki... en başından beri bir takımmışız gibi hissediyorum.

Grant koltuğuna yaslanıp okyanusa bakıyor. Battaniyemin altında gecenin soğuşunu hissedebiliyorum, ama Grant hiç rahatsız görünmüyor. Çayını yudumlarken dalgın dalgın düşünüyor, zihni benden çok uzaklarda.

Onu geri getirmem lazım.

İkimizin bardaklarını alıp yere koyuyorum ve kucağına oturuyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve alnımı alnına yaslayarak, etrafımızdaki gece karardıkça onun kokusunu içime çekiyorum. "Gerçekten çok iyi gidiyorsun Grant. Bazı aksilikler olacak, önemli olan onlara nasıl tepki vereceğimiz. Clancy, başı dertteyken ikimizi de aramaktan rahatsızlık duyduğu belli, bu konuyu ele almamız gerekiyor."

"Neden Simone'u aradı ki? Simone neden bize *söylemedi*?"

Başımı onun omuzu ile boynu arasındaki kıvrıma yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp ona sokuluyorum. "Heart's Cove'da bir çocuk olsaydın ve yanlış olduğunu bildiğin bir şey yapsaydın, anne babanı mı arardın, yoksa Dorothy gibi birini mi?"

"Ailemi."

"Gerçekten mi? Ya Dorothy senin için bir teyze gibiyse? Ya sana bir yetişkin gibi davranıp, konuştuğunda seni dinlerse? Ya kendi anne baban biraz fazla koruyucu ve çabuk sinirleniyorsa?"

"Kızmamın yanlış olduğunu düşünüyorsun." Sesi göğsünde yankılanıyor, duygularını zar zor kontrol ediyor. Ama parmakları belimi buluyor ve cildimde küçük daireler çizmeye başlıyor.

Kafamı sallıyorum. "Kızgın olman tamamen haklı. Sadece, belki Clancy'ye farklı davranmamız gerektiğini söylüyorum. Onun çocukluğunun sadece genel hatlarını biliyoruz. Bir gencin olabileceği kadar olgun ve bağımsızlık arzuluyor. Belki de ona bunu vermeliyiz."

"Yalan söyledi, Fiona. Böyle şeyler yapıyorsa ona nasıl daha fazla özgürlük verebilirim? Ona bu partiye gidemeyeceğini özellikle söyledim ama yine de gitti. Bize de bir şeyler saklayacaksa Simone'un yanına yaklaşmasını istemiyorum."

Oturarak, parmaklarımı Grant'in şakaklarına gezdiriyorum. Güçlü, duyarlı adamım. O kadar uzun süre okyanusun ortasında bir kaya gibiydi. Yalnız başına, yıl yıl onu vuran dalgalara göğüs gerdi. Artık sadece beni değil, Clancy'yi de düşünmesi gerekiyor.

"Grant," diyorum yumuşak bir sesle. "Simone'u yirmi yedi yıldır tanıyorum. Onunla konuşmama izin ver. Her şeyi bırakıp gece yarısı Allie ve Clancy'yi almaya gitti. Onların bizimle konuşacağına güvendi ve Clancy'ye hatasını itiraf etme fırsatı verdi. Doğru şeyi yaptığını düşündü. Tabii ki bana söyleseydi, benimle görüşseydi keşke, ama mesele bu değil. Lütfen onu bunun için suçlama."

Grant'e söylemediğim bir şey var: Neredeyse otuz yıldır Simone bana aşk hayatıyla ilgili her şeyi anlatıyor. Yeni biriyle randevuya çıktığında, bana her ayrıntıyı anlatırdı. Biriyle çıkmaya başladığında, bana fotoğraflarını gösterir ve fikrimi sorardı.

Seks hayatının tüm ayrıntılarını her zaman bana anlatmazdı ve ilişki ciddileştiğinde daha gizli davranırdı, ama yine de bana *anlatırdı*.

Wesley'den bana bahsetmedi. Bir gün her şey normaldi, ertesi gün ise çiçekler, mumlar ve yeni çarşaflar alıp onun evine gidiyordu. Sonra Şükran Günü yemeğinde onunla ve ailesiyle birlikte ortaya çıktı. Çok hızlıydı. Çok ciddi, çok hızlı. Onların arasında bir şeyler oluyordu, tuhaf bir şeyler. Simone'un Clancy ile olan bu olay yüzünden benden uzaklaşmasını istemiyorum.

Sonunda, *sonunda* Grant gözlerime bakıyor. Gri gözleri kararmış, acı dolu. Uzun bir nefes veriyor ve belimi daha sıkı sarıyor. "Bütün bunları nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Nasıl baba olunacağını, sana nasıl iyi bir eş olunacağını bilmiyorum. Her şeyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Öyle değil."

Omuzları gevşiyor gibi görünüyor ve gözlerini kapatıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ağzını açmasını, beni içeri almasını bekliyorum. Beni yumuşakça, şefkatle öpüyor ve ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrılırken vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Yatmaya gidelim." Sesi keskinleşir. "Şu anda sana ihtiyacım var, Fiona."

Ona olan ihtiyacım da buna karşılık olarak artarken, içimi bir sıcaklık kaplar. Başımı sallar, dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. "Buradayım."

ON ALTI WESLEY

Hindi mi, ağrı kesiciler mi, yoksa duygusal akşam yemeği mi bilmiyorum, ama eve varır varmaz kanepeye yığıldım. Simone bir süre yanımda oturdu, sonra kalkıp yürüyüşe çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Onunla gitmek istedim, ama geceleyin ormanda koltuk değneği kullanmak hiç de iyi bir fikir değil.

Gün batımından sonra ormandan sendeleyerek çıktığında tanıştık, kaybolmuş ve yalnızdı. Geceleri yürüyüş yapmayı sevdiğini biliyorum ve burası da diğer yerler kadar güvenli, ama yine de onunla birlikte olmak isterdim. Bu tür bir koruma içgüdüğü benim için garip, ama düşünmek için çok yorgunum. Bir kenara atmak için çok yorgunum. Bu yüzden burada oturup onu düşünüyorum. Onun için endişeleniyorum.

Şimdi, televizyonun önünde uykuya dalıp uyanıyorum, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. On beş dakika mı? Bir saat mi? İki saat mi?

Sean solumdaki koltukta horluyor ve Alina ortalarda yok. Muhtemelen yataktadır. Koltuk koluna dayadığım koltuk değneklerim var ve buradan üst kattaki odama gitmek imkansız bir görev gibi görünüyor. Burada uyuyakalabilirim...

Neredeyse insanlık dışı bir çaba sarf ederek oturuyorum ve ellerimin içleriyle gözlerimi ovuyorum. Kanepede uyursam, yarın her yerim ağrıyacak. Yatak daha rahat olacaktır. Yukarı çıkmam lazım. Simone da yanıma yatacak, ben de ona sarılacağım ve uykuya dalacağım.

Koltuk değneklerim birbirine çarpıyor ama Sean uyanmıyor. Merdivenlere doğru sallanarak ilerliyorum, sonra iki koltuk değneğini de bir kolumun altına sıkıştırıp diğer elimle tırabzanı tutuyorum. Sonra tek tek basamakları çıkararak ikinci kata ulaşıyorum.

Her yerim ağrıyor. Ayak bileğim zonkluyor. Koltuk altım ağrıyor. Uyumam lazım.

Eskiden geç saatlere kadar uyanık kalıp sabah erken kalkabilir, koşuya çıkabilir, egzersiz yapabilir ve kendimi harika hissedebilirdim. Ama artık öyle değil. Kırık bir ayak bileği beni mahvediyor. Eskiden sıcak bir duş ve yağlı bir kahvaltı ile akşamdan kalma halimi atlatabilirdim, ama şimdi  dört bira içince ertesini gün bütün gün yatakta kalıyorum.

Yaşlanıyorum.

Dişlerimi sıkarak son üç basamağı çıkıp sonunda ikinci katın sahanlığında duruyorum. Nefes nefeseyim, baştan ayağa ince bir ter tabakası kaplamış beni. Koltuk değneklerimi kollarımın altına sıkıştırıp koridora doğru ilerlemeye başlıyorum... ve duruyorum.

Annemle babamın yatak odasının kapısının altından ince bir ışık şeridi sızıyor.

Koridor halısına dökülen sarı ışığa kaşlarımı çatarak bakıyorum. ışık açık. Bu, içeride birinin olduğu anlamına geliyor. Kim girer ki anne babamın odasına?

Kapıya doğru topallayarak ilerliyorum ve kolu çeviriyorum. Kapı sessizce açılıyor ve eski nişanlımın anne babamın eski dolabında durup annemin kıyafetlerine baktığını görüyorum.

Ne oluyor lan?

"Alina?" Sesim kısık çıkıyor. Bir hırıltı gibi. Dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Wes! Merhaba."

"Ne yapıyorsun?" Odaya bir adım atıyorum. Göğsüm sıkışır. Buradaki koku... Hâlâ onların kokusu var. Annemin okuduğu kitap hâlâ yatağın onun tarafında duruyor, yerleştirdiği yerden kitap ayracı dışarı çıkmış. Tüm giysileri dolapta, annemin mücevherleri makyaj masasının üstünde tozlanıyor. Her şey hâlâ burada, tıpkı hayattayken olduğu gibi. Boğazımda bir duygu yumruğu oluşur ve bakışlarımı Alina'ya eviririm.

Annemin elbiselerinden birini dolaba geri asar ve avuçlarını yanlarına doğru geçirir. "zgnm, Wes. Buraya sadece..."

"Ne için?"

Kaşlarını kaldırarak, eskiden bana çok iyi gelen köpek yavrusu bakışını attı. "Merak ettim."

"lmş ailem hakkında mı merak ettin?"

"Sean bana buranın üç yatak odalı bir ev olduğunu söyledi ve ben buraya hiç gelmemiştim."

"Yani öylece içeri girip kendini evindeymiş gibi hissedebileceğini mi sandın?" Sesimde buz gibi bir tını var. Vücudum her saniye daha da soğuyor. "Burayı alacağını düşündüğün için mi? Sana bakacak kadar iyi değildim, ama yine de mirasımı elimden alacak mısın?"

Bu ateşli bir öfke değil. Gözlerimde ateşler saçılırken kanımı kaynatan bir öfke değil.

Hayır, bu soğuk, kara bir öfke.

Eski nişanım — en zor zamanımda, onu *Real Housewives* şovuna aday yapamayacağım belli olduğunda benden ayrılan, sonra da zengin amcama yapışan — bu evde yasakladığım tek yeri kirletiyor. Benim isteklerimi hiç umursamadan, saygı göstermeden merdivenleri çıkıp anne babama ait son odaya girdi.

Bu kadınla nasıl bu kadar uzun süre çıktım? Onunla evlenmeyi nasıl düşündüm?

Onunla *evlenmeyi nasıl düşündüm?*

O bencil, egoist, manipülatif ve acımasız. Kör olmalıyım, aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Çık dışarı." Ona gitmesi için yer açmak için bir adım daha topallayarak ilerledim.

"Wes, lütfen." Bana doğru yürüdü. "Seni kızdırmak istemedim."

"Git." Sesim ona doğru bir kırbaç gibi çakılıyor. Onu incitmek istiyorum. Sözlerimin acı vermesini istiyorum, çünkü onun burada olma hakkı yok. Hayatıma geri dönüp beni böyle hissettirme hakkı yok.

"Ailenizi seviyordum..."

"Siktir git. Ailemin hiçbir hedefi olmadığını düşünüyordun. Onların kafesine, hayatlarına burun kıvırıyordun. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Amcama saygımdan seni evime kabul ettim. Bu evle ilgili sorularını yanıtladım ve her köşeyi koklamana tahammül ettim çünkü... Nedenini bilmiyorum. Çünkü ben lanet olası bir

Aptal, sanırım. Çünkü kalbimi göğsümden söküp çıkardıktan sonra bile, sana beni rahat bırakmanı söyleyemiyorum.

Alina'nın gözleri fal taşı gibi açılır, ama ben çoktan kendimi kaybetmişimdir.

Koltuk değneğimi kapıya doğrultuyorum. "Defol bu odadan. Sen benim ailemi sevmedin. Beni sevmedin. Muhtemelen amcamı da sevmiyorsun. Seni ya da Sean'ı bir daha burada yakalarsam, seni dışarı atmaktan çekinmeyeceğim. Oh, ve nişanlanman için tebrikler, Alina. Sonunda ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük bir banka hesabına sahip birini bulduğuna sevindim."

Alina, gözleri fal taşı gibi açılmış, karşısındaki adamı tanımıyor gibi bana bakıyor. Belki de tanımıyor. Belki de ben değiştim.

Umarım öyledir.

Sırtını düzelterek çenesini kaldırdı, sonra uzaklaşırken kalçalarını daha fazla salladı.

Koltuk değneğiyle kapıyı kapatıp yere çöküyorum, başımı yatağın kenarına yaslıyorum. Öfkem, içimden boşalırken dışarı sızıyor.

Yorgunluk üzerime bir battaniye gibi çöküyor ve tek yapabildiğim burada oturup acı çekmek.

BİR SÜRE SONRA — ne kadar sürdüğünü bilmiyorum — kapı kolu dönüyor. Gözlerimi kısarak kapıyı izliyor ve açılmasını bekliyorum. Kapıda ateş kırmızısı saçlar belirliyor ve ben iç çekiyorum. Simone kapıda duruyor ve ben hiçbir şey söylemeyince içeri girip kapıyı kapatıyor.

Soğuk bir akşamın temiz havasını koklayarak yanıma oturur. Başını geriye yaslar ve bir bacağını diğerinin üzerine atar, kolunun ısı benimekine geçer.

Kalbimdeki son buz parçası eriyor ve ben iç geçiriyorum. "Yürüyüşün nasıldı?"

"Güzeldi. Kendimi daha iyi hissediyorum." "İyi."

Simone cevap vermek yerine elini hareket ettirip uyluklarımın üzerine koyar. Sıcak, rahatlatıcı, tanıdık. Dokunuşu gerçek olamayacak kadar güzel. İçimdeki gerginlik biraz daha azalır.

"Alina'yı burada buldum ve ona bağırdım."

"Bana söyledi."

"Öyle mi?"

"Mm," diye cevaplar Simone. "Kapıdan içeri girdiğimde, yaklaşık üç saniye sonra kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kendini üstün gören bir ifadeyle fuayede belirdi. Senin ona karşı, alıntı yapıyorum, 'son derece kaba' davrandığını ve 'ayak bileği ve günün stresinden dolayı kendini iyi hissetmediğini' söyledi, ama merak etme" — Simone gülümser, başını bana doğru eğerek — "seni affetti."

Ben burnumdan soluyorum.

"Onun çok cömert davrandığını söyledim. Biliyorsun, o kadın alaycı sözleri anlamıyor galiba. Sadece kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı ve odasına gitti."

Bir sonraki burnumu çekişim neredeyse bir kıkırdama gibi geliyor. Kafamı sallıyorum. "Onunla neredeyse evleneceğime inanamıyorum."

"O hep böyle miydi?"

"Kibirli, muhtaç, manipülatif mi?" diye soruyorum. "Mm."

"Muhtemelen. Artık ben de bilmiyorum." Uzun bir nefes alıp başımı salladım. "Ona kızmamalıydım. Onu bu odada görmek... sanki... kutsal bir şeye saygısızlık gibi geldi. Sanki annemle babamın anısını kirletiyormuş gibi."

Simone'nin eli uyluğumu sıkıca kavrar, başparmağı pantolonumun üzerinde küçük daireler çizer.

Ona dönüp dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Öyle değil."

"Aylardır bu odaya girmedim. Kafe size dördünüze kiralandığı için, bu oda onlardan bana kalan tek şey." Sesim çatlar ve Simone'un kaşları çatılır. Elini yüzüme kaldırır, parmaklarını yanağımda gezdirir. Gözlerimi kapatır, onun dokunuşuna yaslanırım. Şu anda direnmek için çok iyi hissettiriyor. Onu uzaklaştırmak istemiyorum. Onun burada, bu odada yanımda olması, bana bir günah gibi gelmiyor. *Çok iyi* geliyor.

"Ailem öldüğünde," diyor, "evlerini düzenlemek tam bir yılımı aldı. Neyse ki ipoteklerini ödemişlerdi,

çünkü evi hemen elden çıkarmak zorunda kalsaydım, bu beni mahvederdi." Parmakları şakağıma ve çeneme doğru kayıyor. O konuşurken gözlerimi kapalı tutuyorum. "Büyürken anne babanın yenilmez olduğunu düşünürsün, sonra yaşlanırsın ve mantiken onların öleceğini bilirsin. Ölüm kaçınılmazdır. Kafanızda bunun olacağını biliyorsunuz, ama yine de gerçekleştiğinde korkunç bir şok yaşarsınız. Bu çok... nihaidir."

"Hazır değildim," diye itiraf ediyorum.

"Hiçbirimiz hazır değiliz. Bu odada kimseyi istemediğini açıklamana gerek yok, Wes. Ve bizi buradan kovduğun için suçluluk duymana da gerek yok. İstedğin şekilde yas tut, tamam mı?"

Gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını görüyorum, soluk mavi göz bebekleri ay ışığında neredeyse gümüş rengi. Eli hala yanağımda, başparmağı sakallarımın üzerinde kayıyor.

Simone'ye karşı dürüst olma ihtiyacı içimde birikiyor, serbest bırakılması gereken bir baskı. Tüm bu durum — vasiyet, güven, başarısız işim, ailemin ölümü, Simone ile sahte ilişkim — beni tamamen yıprattı. Kelimeler durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"Onlara yalan söyledim," diye fısıldıyorum.

Simone kaşlarını çattı. "Ailen mi?"

Başımı sallayarak, boğazımdaki duygusal yumruyu yutuyorum. "İşlerimin iyi gittiğini düşünüyorlardı. Onlara yatırımcılarım olduğunu söyledim, ki bu doğrudu, ama yatırımcıların çekildiğini söylemedim. Onlar ölmeden üç yıl önce, girişimim resmen battı. Üç yüz bin dolardan fazla borcum vardı, Alina beni terk etmişti ve neredeyse sokakta kalacaktım. Üç işte birden çalışıyordum. Gündüzleri bankada, akşamları araç paylaşım şoförlüğü, geceleri de rafları dolduruyordum. Onlar öldüğünde borcun altmış bin dolarını hariç hepsini ödemiştim."

Boğazım o kadar sıkışmış ki konuşmak zor, ama bu kelimeleri söylemem gerek. Simone'a en büyük utancımı anlatmam gerek, sırf yüksek sesle söylemek için bile olsa. Sanırım bir parçam da *ona* anlatmak istiyor, çünkü ondan kim olduğumu saklamak istemiyorum. Tüm çirkin yanlarımı.

“Ailem tüm hayatları boyunca servetlerini biriktirmek için çalıştı. Hiç yüksek maaşlı işleri olmadı, ama tasarrufçuydu. Yatırım yaptılar. Yıllar boyunca bu evi inşa ettiler, yavaş yavaş genişlettiler ve yenilediler.

onlar kafeyi işletirken. Onların bu kadar çok paraları olduğunu bilmiyordum. Birkaç milyonu bırakın, herhangi bir miras alacağımı da bilmiyordum. Bölgede birkaç mülk alıp satmışlar ve çok para kazanmışlar, bu parayı yeniden yatırmışlar. Akıllı insanlardı. Babam öldüğünde, her şeyi bana bırakacaklarını söyledi. Yaptıklarımın, ne kadar çok çalıştığımın, kendimi geliştirmemden çok gurur duyuyorlardı. Bana kendisini, çalışkanlığını hatırlattığını söyledi. Vasiyetin bir kısmı, öldüklerinde miras aldığım bir hediyeydi, geri kalanı ise - para, ev, kafe, arazi - bir tröstteydi. Babam, annemle evlenmenin hayatının en büyük mutluluğu olduğunu ve benim de hayatımı paylaşacak birini bulmamı istediğini söylemişti. Alina'nın doğru kişi olmadığını bildiğini, ama benim için doğru kişinin bir yerlerde olduğunu, sadece kalbimi açıp o kişinin gelmesine izin vermem gerektiğini söylemişti. Bu yüzden ailem tröst fonuna bir şart koydu: 45 yaşına kadar evlenmem gerekiyordu, aksi takdirde fondaki hiçbir şeye erişemeyecektim. Nefesimi tuttum, parmaklarının şakaklarımdaki yavaş ve düzenli hareketlerine odaklandım. Onlara başarısız olduğumu söylemeye cesaretim yoktu. Borç batağına batmışım ve onlar öldükten sonra, borçlarımı ödemek için onların zor kazanılmış mirasını kullanmak zorunda kaldım. Bu beni çok rahatsız etti. Geri kalan her şeyi miras alacağım düşüncesi... Bunların hiçbirini hak etmiyorum. On sekiz ay sonra kırk beş yaşına gireceğim ve bu süreyi veda etmekle geçireceğim. Zaten bunların hiçbirisi benim olmamalı."

Simone'nin bakışlarına karşılık vermek için tüm gücümü kullanıyorum. Acıma ya da yargılama izleri görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, yumuşaklık görüyorum.

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor ve bu hareketim omurgamda bir ürperti yaratıyor. Dokunuşu sihir gibi. "Wes, hepsini hak ediyorsun," diyor sonunda. "Girişimin başarısız olsa bile, çukurdan çıkıp pes etmedin. Kendi emeklerinle *iki yüz bin* dolardan fazla borcunu ödedin. Mirasından altmış bin dolarını bunu tamamlamak için kullanman utanç verici değil, gurur verici bir şey olmalı."

"Başarısız oldum."

"*Hayatta kaldın.* Savaşmaya devam ettin."

"Hatalarımı düzeltmek için onların parasını kullanmamalıydım. Kazandıklarının geri kalanını hak etmiyorum."

Bir an sessiz kalır. "Eğer sana kalmazsa, tröstteki her şey amcana kalacak, doğru mu?"

Kafamı sallıyorum. "Parçalanacak. Ben bir kısmını alacağım, o bir kısmını alacak, çeşitli hayır kurumları da geri kalanını alacak. Arazi, ev ve kulübenin etrafındaki yarım dönümlük alan hariç, Heart's Cove'a bağışlanarak doğa rezervine dönüştürülecek. O alan Sean'a kalacak."

Simone'nin gözleri iki akuamarin mücevher gibi parıldıyor. Bir şekilde elim onun uyluğuna kaymış. Parmakları hala kafamın üstünde dolaşıyor, diğer eli göğsüme doğru hareket ediyor. Bu kadar yakın olduğumuz tek zaman, gece, uyurken birbirimizden uzak durmaya çalışmamıza rağmen vücutlarımız birbirine sarılırken.

"Ailen, ilk iş denemenin büyük bir başarı olması yerine, o çukurdan çıkıp yeniden başlamak için gösterdiğin çabadan daha fazla gurur duyardı. Dayanıklılık takdire şayan bir özellik Wes ve sende bu özellik bolca var."

Belki Simone'un bana bakış şekli yüzündendir. Belki o cümleyi bitirirken sesinin titremesindendir. Belki de tek hayal ettiğim şey onun dudakları olduğu ve benim hakkımda böyle bir şey söylediğini duymak kalbimdeki küçük acıyı dindiriyor.

Her ne olursa olsun, sözleri içime işliyor. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve artık dayanamıyorum. Bu güzel kadının her gün yanımda olması ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirememek bana çok zor geliyor. Ona dokunamadan, onun bedenini ele geçirme hayallerini, düşüncelerini ve fantezilerini kaldıramıyorum. Ona hava gibi ihtiyacım var. Dudaklarının tadına bakmam lazım. Cildini cildime değdirip, kollarını boynuma dolaması lazım. Ellerimi vücudunda gezdirebilmem lazım, yoksa delireceğim.

Bu şehvetten daha fazlası. Bu ihtiyaç içimdeki daha derin bir yerden geliyor. Simone gibi bir kadının da bana ihtiyacı varmış gibi bakmasını isteyen, içimdeki kırık bir parça.

"Simone," diyorum boğuk bir sesle.

"Evet?" Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir fısıltı. "Seni öpmek istiyorum."

Birbirimize yaklaşmışız, neredeyse burun buruna. Eli yüzümün yanında, diğer parmakları gömleğime kıvrılmış. Benim elim

onun kalçasına batıyor, onu bana yaklaştırıyor.

Başını bir santim kadar eğiyor, çenesi bir onay işareti gibi aşağı iniyor. İhtiyacım olan tek izin bu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum.

Simone'nin dudakları şeker gibi tadı var. Dudaklarını benim için açıyor ve ben dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum, sonunda, *sonunda* onun tadını aldığımdaya inliyorum. Ona dokunmak, yıldız ışığının cildimde dans etmesi gibi. Ağzı güneş, ay, gökyüzü. Tüm evrenim küçülüyor, ta ki var olan tek şey ben, o ve dudaklarımız olana kadar.

Ona açım. Açlıktan ölüyorum. Elim yanağına gider, saçlarına dolanır, onu daha fazla, daha fazla, daha fazla tadabilmek için ona doğru çekerim. O benim gömleğimi tırmalarken, tırnakları köprücük kemiğimi sıyrırken, ben onun ağzına inlerim.

Sahte olanları siktir et. Bunun bir iş anlaşması olduğunu, mesafemi korumam gerektiğini unut. Belki yarın bunların hiçbirini umursamayacağım. Şu anda tek istediğim... o.

ON YEDİ SIMONE

WESLEY BYRON'LA ÖPÜŞÜYÖRUM. Wesley Byron'la *öpüşüyorum*.

Beynimin uzak bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Zaten bulanık olan suyu daha da bulanıklaştırıyor. Ama vücudumu saran arzuya boyun eğiyorum ve mantığı, akılcılığı ve sorumluluğu görmezden geliyorum.

Ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor.

Yerde otururken vücudum ona doğru eğiliyor, eli ensemin saçlarına dolanıyor. Beni tutuşu sahiplenici. Sanki beni nasıl öpmek istediğini tam olarak hayal etmiş ve sonunda bunu yapmaya başlamış gibi. Kendi ellerim onun saçlarına, gömleğine dolanmış durumda. Dudakları çeneme iniyor ve dilini boynumun derisi üzerinde gezdirirken inliyor — ah, o ses — . Kafamı geriye çekip boğazıma öpücükler yağdırdığında, kısa nefeslerle havayı yutmak zorunda kalıyorum.

Her şey ters gittiği ve aldığım her karar yanlış gibi görüldüğü bir haftalık tam bir cehennemden sonra, bu çok doğru geliyor. Parmaklarım gömleğinin üst düğmelerini açarken ve ellerim nihayet o geniş kasların üzerinde kayarken, Wesley'in yanağına iç çekiyorum.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyordum," diye homurdanır Wes, dudakları köprücük kemiğime yakın. "Hiç bilemezsin, Simone."

"*Biraz* fikrim var." Nefes nefese gülümsüyorum.

Ağzının cildim üzerinde hareket etmesi zihnimi karıştırıyor. Dudakları boynuma doğru geri çekilirken beni içine çekiyor, dişleri kulak mememi sıyrırken inliyor. Omurgamdan aşağı ateşli bir titreme geçiyor, bacaklarımın arasında birikiyor. Uyluklarım o kadar sıcak ki kalbimin her atışını hissedebiliyorum. Cildimdeki her bir giysi dikişini.

Bacağımı sallayarak onun üzerine oturuyorum, ön kollarımı Wes'in omuzlarına dayayarak kucağına oturuyorum. Başını yatağa yaslayarak, gözlerini kısarak tehlikeli bir bakış atıyor, elleri belime dolanarak

belimin altına yerleşti. Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi, o lanet olası gamzeler, kıyafetlerimizin havaya karışmasını dilememe neden oldu.

Wes'in parmakları sırtımdaki deride yavaşça daireler çiziyor. "İlk gün ormana daldığında..."

"Çarparak mı?"

Gülümsemesi genişliyor, gözleri parlıyor. Tanrım, yüzündeki bu ifade beni eritmek istiyor. Sanki beni istediğı yere getirmiş gibi. Sanki ben onun pençelerinde sıkışmış küçük bir tavşanmışım gibi, ve şimdi yavaşlayıp benimle oynayabilirmiş gibi. O da beni ne kadar istediğini hissedene kadar kalçalarımı ona sürtmekten kendimi alıkoyuyorum, ama tek istediğim bu.

"Senin deli olduğunu sanmıştım," diyor Wes sonunda. Bir eli sırtımdan göğsüme kayıyor, geniş avucunu göğüs kemiğimin üzerine düz bir şekilde koyuyor. Parmakları gömleğimin yakasını okşuyor, sonra düğmelerimi açma sırası ona geliyor. Bir, sonra bir sonraki, sonra bir sonraki.

Gömleğim açıldığında, gözleri göğsüme düşüyor. Bakışlarında açlık parlıyor ve kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Sanki gördüğü en güzel kadın benimmişim gibi bana bakıyor. Parmakları yavaşça hareket ediyor, sanki vücudumun her çizgisini hafızasına kazımak istiyormuş gibi.

"Bana yaklaştın ve seni eve götürmemi istediniz," diye homurdanıyor. "Ateşli ve kendinden emin. Korkusuz." Parmak uçları sütyen askımı aşağı kaydırıyor ve göğüslerimin hatlarını izliyor.

Kendimi durduramadan sırtım ona doğru kıvrılırken, sanki vücudum daha fazlasını istiyormuş gibi, içimde bir sıcaklık hissediyorum. Daha fazlasını istiyor.

Wesley ile tanıştığım gün, ormanda kaybolmuştum ve kulübesinin yanında odun kesen, üstsüz, dövmeli bir Adonis ile karşılaştım. Bunun, sinir bozucu hormonlarımın yarattığı bir tür ateşli rüya olduğunu düşündüm. Öyle değildi. O gerçekten üstsüzdü, odun kesiyordu ve *beni* kesmek ister gibi görünüyordu.

"Korkmuştum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Karanlıktı, kaybolmuştum ve sende bir balta vardı."

Parmakları aşağıya, göğüslerimin arasına doğru kayıyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyabiliyordur, ama Wes daha hızlı hareket etmiyor. Parmakları sütyenimin diğer tarafını okşuyor, uzun bir nefes verirken göğüslerimin derisini okşuyor.

"Hatırlıyor musun, bana sohbetin ne olduğunu açıklamıştın. 'Buna sohbet denir, Wesley. Ben bir şey söylerim, sen de bununla ilgili bir şey cevaplarsın, sonra bunu birkaç kez tekrar ederiz. Aslında insanlar arasında bu oldukça normal kabul edilir' demiştin." Eli tekrar yukarı doğru hareket ediyor ve göğüslerimdeki parmaklarının sıcaklığını özlüyorum. Sütyen askımı omzuma kadar takip ediyor ve duruyor.

Dudaklarım seğirir. "Kafan karışmış gibiydi."

"Beni çok kızdırdın. Seni dışarı atıp eve yürüyerek gitmeni söylemek istedim. Artık seninle uğraşmak zorunda olmadığım için mutlu olduğumu söyledim kendime, çünkü seni geri götürmek için on dakika boyunca kamyonun kabininde yanında durmaya bile dayanamadım."

"Öyle mi?" Gülümsemem genişler ve sonra Wes'in gözlerinde beni duraklatan bir şey görürüm.

Gözleri benimkilere doğru yükselirken, yüzünde vahşi bir açlık belirir. Sırtımda olan eli diğer omzuma geçer. Ellerini gömleğimin üzerine ve sütyen askılarımın altına geçirir, sonra çeker. Gömleğim ve sütyenim aşağı kayar, kollarımı yanlarıma sabitler. Oh. Oh, vay canına.

Gözlerini göğüslerime indirir ve binlerce şeyi anlatan bir nefes verir. Bu, onun bunu beklediğini, istediğini, hayal ettiğini gösterir.

Tekrar konuştuğunda, sesi sadece boğuk bir hırıltıdan ibaret. "Kendime bir daha seni görmek istemediğimi söyledim, sonra eve gidip seni düşünerek mastürbasyon yaptım." Sağ eli sol göğsümü avuçlar. "Seni eğip o tavrını sikerek yok etmek düşüncesiyle çok sert boşaldım, Simone. İçimde görmezden gelemeyeceğim bir şeyi uyandırdın."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumu saran sıcaklıkla meme uçlarım sertleşiyor. Çok fazla kat giysi yüzünden kollarım yanlarıma yapışmış, bacaklarım Wes'in kucağında, elleri ise tenimde ateşli izler bırakıyor. Onun beni eğip sikmesine gerek olup olmadığından emin değilim. Belki de tam burada, bu şekilde boşalırım.

Ve başparmağıyla işaret parmağı arasında meme ucumu yuvarladığında, bir zevk dalgası beni sarsar. Nefesimi keser, sırtımı kamburlaştırır ve kalçalarımı ona sürtmeye başlarım. Wesley bu harekete inleyerek dudaklarını göğsüme indirir. Tanrım, ağzı çok iyi geliyor. Gözlerimi kapatıp geriye yaslanırım, bana dokunma şeklini seviyorum. Beni tatmasını. Beni ısırmasını. Elleri...

beni yerinde tutarken sahiplenici davranıyorlar, kaslı bir kol vücudumu sararak beni istediği yerde tutuyor, giysilerim kollarımın etrafında dolanmış, hareket edemiyorum. Zaten etmek de istemiyorum. Nasıl bu hale geldik? Birkaç saat önce, felaket bir Şükran Günü yemeğindeydim. Hayatımın büyük bir felaket olduğunu bildiğim için bir sonraki kötü şeyin olmasını bekliyordum. En iyi arkadaşım bana kızgındı, banka hesabım tehlikeli derecede düşüktü ve sahte Erkek arkadaşım amcasının nişanı yüzünden sinir krizi geçiriyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkeğin üzerine oturmuş, en tatlı nektarı tadıyormuş gibi inlerken dilinin sertleşmiş meme ucumda kaymasını hissediyorum.

Bir zamanlar yaşlandığımı, en iyi günlerimin geride kaldığını, hayatın beni geçip gittiğini düşünerek endişelenirdim. Bu, kırk yaşına girdiğim sıralarda idi. O zamanlar dört yıldır boşanmıştım ve hiçbir geleceğim yoktu, yeni kurduğum bir işim ve birkaç yan işim vardı, aşk hayatım ise bir dizi ilk randevudan ibaretti. Mantıken, her şeyin bitmediğini biliyordum, ama sonra aynaya bakıp çenemden yarım düzine gri saç ve birkaç tane sert siyah saç koparıyordum. Gözlerimin çevresinde yeni kırışıklıklar, ağzımın çevresinde daha derin gülümseme çizgileri buluyordum. Mutlu ve başarılı bir hayat için şansımı kaçırmışım gibi hissediyordum.

Ama şu anda, Wes'in elleri ve ağzı beni ele geçirirken, yanıldığımı biliyorum. Hiçbir fırsatı boşa harcamadım. Vücudum sağlıklı ve hala çalışıyor, lanet olsun. Ben seks ve tutku isteyen bir kadınam ve dilini benimde gezdirmesiyle beni orgazma ulaştıracak bir erkek istiyorum. Akıllı ve azimliyim, hayatta kalmayı başaran biriyim. Bir savaşçıyım. Hayat beni her yere serdiğinde, tekrar ayağa kalkarım. Tekrar tekrar, çünkü böyle anları istiyorum. Beni *canlı* hissettiren anları.

"Beni uyandırdın Simone," diye fısıldıyor Wesley, elini enseme kaydırarak. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sonra geri çekiliyor. "Uyuyordum ve sen beni uyandırdın."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Sıkışıp gevşiyor ve göğüs kafesinden atlamak için elinden geleni yapıyor. Ne diyeceğimi bilemeden titrek bir nefes veriyorum.

Wes'e aynı şekilde hissettiğimi söyleyebilirdim. Son on yılımı, dünyanın ağırlığı altında ezilmiş gibi sürünerek geçirdiğimi

O beni ayağa kaldırdı ve tekrar koşmanın nasıl bir his olduğunu gösterdi. Saçlarımda rüzgarı hissetmenin ve *özgür* olmanın nasıl bir his olduğunu.

Ama çok fazla kelime var, çok fazla duygu var. Wes ile aramızda olanlar çok yeni, çok kırılgan. Eğer tüm bunları söylersem, geri çekilir mi? Anlaşmamızı bozar mı? Yine içine kapanır ve beni yalnız bırakır mı?

Konuşmak yerine, ağzımı onun ağzına yaklaşıtıyorum. Nefes nefese öpüşüyoruz ve ateşli iki genç gibi birbirimizi okşuyoruz. Vücudum yanıyor ve tek istediğim Wes, Wes, Wes.

Sonra bir fil merdivenleri tırmanmaya başlar ve ben donakalırım. Etlı bir yumruk kapıyı yumruklar ve Sean'ın sesi arkamdan seslenir.

"Wes! Alina'yı ağlattın, seni çocukça pislik. İçeride misin?"

Donup kalıyorum, sanki vücuduma bir kova buzlu su dökülmüş gibi. Kör bir şehvet ile göğüslerim açıkta yakalanma korkusu arasında sıkışıp kalıyorum.

"Bir saniye," diye bağıırır Wes, giysilerimi omuzlarıma geri çekip kendi yarı çıkarılmış gömleğine yönelir. Giysilerimizle uğraşırken ayağa kalkarım. Wes, yaralı bacağını yerde sürükleyerek yüzünü buruşturarak yatağa çıkmaya çalışır. Yatağın kenarına oturduğunda, alnı ve şakakları ince bir ter tabakasıyla kaplıdır, ama bunun bizim küçük öpüşme seansımızdan kaynaklandığını sanmıyorum. Acıdan kaynaklanıyor.

Onun yaralandığını unutmuştum. Kendi şehvetime o kadar kapılmışım ki, ayak bileğinin parçalandığını unutmuştum. Kendime lanetler yağdırarak Wes'e başımı sallayıp kapıya yöneldim. Sean'ın öfkeli yüzü beni karşılamaya geldi. Beni görünce irkildi, sonra omuzlarını düşürdü ve arkama baktı. "Nişanlımı üzdün, evlat. Unutabileceğimi sandım, ama hâlâ ağlıyor."

Wes, uzun bir nefes verip omuz silkerek elini saçlarında gezdirir. "Üzgünüm. Onu burada gördüm ve paniğe kapıldım. Sabah onunla konuşurum."

Sean dudaklarını sıkıştırır ve Wes'e birkaç saniye bakar, sonra topuklarını döndürür ve merdivenlerden aşağı iner. Nefesimi verip gözlerimi kapatırım, damarlarımdaki son sıcaklık da kaybolur.

Wes'in koltuk değneklerini yerden alıp, onu ayağa kaldırıyorum ve kapıyı açarak onu odamıza geri götürüyorum.

Başka bir kapalı kapının arkasına geçene kadar hiçbir şey söylemiyoruz. An geçip gidiyor. Pişman değilim, ama bu gece kaldığımız yerden devam etmeyeceğimizi biliyorum. Belki de bir daha asla. Wes'in yüzünde, omuzlarında, duruşunda gerginlik var.

Lanet Sean. O anda Alina'dan nişanlısı olarak bahsetmek zorunda kaldı. Wesley'e geçmişini hatırlatmak için bir başka kötü gizlenmiş iğneleme. Belki bana da bir iğneleme. Ben ortaya çıkmadan çok önce var olan tüm karmaşık ilişkileri hatırlatmak için.

Wes için benim tek anlamımın, ailesinin güven parasını almasının bir yolu, bu evi elinde tutmasının bir yolu olduğumu hatırlatmak için.

Onu öperek ne yapıyordum? Üzerine çıkarak? Giysilerimi yırtmasına izin vererek? Şehvet beynimi bulandırdı ve düzgün düşünemedim. Şimdi ne olacak, ayda birkaç bin dolar karşılığında Wes'in sahte kız arkadaşı olmaya geri mi döneceğim? Seks bu anlaşmayı geçersiz mi kılar? *Aptal, aptal, aptal!* Bu dürtülere boyun eğmemeliydim.

Pijamalarımı alırken Wes'in gözlerinden kaçınıyorum, ta ki o koltuk değneğini bırakıp bana doğru zıplayarak elimi tutana kadar. Gözlerimi kaldırıp onunla bakiştığımda, gözlerinde yumuşaklık görüyorum.

Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "Seni öptüğüm için pişman değilim Simone."

Oh. Doğru. Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. "Ben de."

"Bence işleri yavaştan almalıyız. Durumlar... karmaşık." "Evet."

"Ve" — yaklaştı, nefesi yanağımı ısıttı — "İşleri daha ileriye götürmeden önce bileğimin iyileşmesini istiyorum. Hayal ettiğim her şeyi yapabilmek istiyorum. Bundan daha azı yeterli değil."

Kalbim bir an durur. Ayak bileği beş hafta daha ağırlığını taşıyamayacak. Gözlerimi kapatıp ona yaslanarak başımı sallırım. "O zaman yatmaya gidelim."

Wes'in gözleri parıldıyor. Dudaklarını benim dudaklarıma dokunduruyor, hareketi yumuşak, şefkatli. O öpücük - neredeyse bir dokunuş - bana daha önce paylaştığımız tutkudan daha fazlasını anlatıyor.

daha fazlasını anlatıyor. Doğruyu söylediğini gösteriyor. Pişman değil ve daha ileri gitmek istiyor.

Belki de bu sahte ilişki o kadar da sahte değildir.

ON SEKİZ SIMONE

Güneş, geceyi kovmak için gökyüzünü pastel pembe tonlarıyla boyarken, ben herkesten önce uyanırım. Wes'in uyuyan haline bir bakış atarak, bir eşofman altı, kapüşonlu bir sweatshirt ve kalın çoraplar giyerim. Aşağı indiğimde ayakkabılarımı giyip kapıdan dışarı çıkarım.

Ayaklarım beni, dik kıyı şeridinin on fit aşağıya inip okyanusa döküldüğü sahile götürüyor. Kıyı şeridinde yürürken, tuzlu hava ve yemyeşil ormanın kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Dün gece olanları düşününce dudaklarım gülümsüyor.

En azından sonunda bir şey yolunda gitmişti, ama şimdi büyük kız pantolonumu giyip en iyi arkadaşım ile yüzleşme zamanı gelmişti. Fiona her zaman erken uyanırdı ve ben de o kafeye gitmeden önce onu yakalamak istiyordum. Ayaklarım beni sahil boyunca, okyanusa uzanan tanıdık bir iskeleyi görene kadar götürdü.

Hiç kimse suda değil, bu da şaşırtıcı değil. Hava çok soğuk. Toprak yolu dönüp, açık hava duşunu geçip, çimenli tepesiği aşarak eve doğru ilerliyorum. Mutfaktaki ışıklar açık ve yaklaştığımda Fiona'nın lavabodan başını kaldırdığını görüyorum. Sabunlu elini kaldırıp bana el sallıyor ve birkaç saniye sonra arka kapıda beliriyor.

Fiona, mutfak havlusuyla ellerini kurularken kalçasını kullanarak kapıyı aralık bırakıyor. "Selam."

"Barış içinde geldim," diyorum,
avuçlarımı yukarı doğru çevirerek.
Fiona'nın dudakları gülümsemeye
bükülüyor. "Kahve?" "Hayır demem."

Onun mutfakta sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi hareket etmesini izliyorum. Kasap tezgahının üzerinde yeni bir meyve kasesi ve Clancy'nin ödevi gibi görünen bir yığın kağıt var. Heart's Cove'a ilk geldiğimizde, Fiona ve ben Grant'in evinde kalmaya karar verdik.

Grant'in yanında kalmaya karar verdik. Buraya girdiğimiz anda kendimizi evimizde hissettik, ama şimdi bu his daha da belirgin. Burası birkaç ay öncesine göre daha sıcak. Daha yaşanmış.

Bazıları buna kadın dokunuşu diyebilir, ama bence bu sadece sevginin fiziksel bir tezahürü. Grant, Fiona ve Clancy arasında büyüyen sevgi, mutfak ve oturma odasındaki tüm küçük dokunuşlarda, buradaki rahatlık ve huzurda çok belirgin.

Fiona bana bir fincan kahve doldururken kendi kendine mırıldanıyor, sonra Fransız kapılarına doğru başını sallıyor. "Dışarıda konuşalım. Çok soğuksa dış mekan ısıtıcısını açabilirim."

Onu takip ederek dışarı çıkıp verandadaki sandalyelerden birine oturuyorum ve onun elektrikli ısıtıcıyı getirip aramıza koymasını izliyorum. Birkaç dakika sessizce kahvemizi yudumluyoruz, sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başlıyorum.

"Clancy'den sana bahsetmediğim için özür dilerim."

Fiona bana gülümsüyor, yüzünde hiçbir düşmanlık yok. "Teşekkürler. Affettim."

"Bu kadar mı?"

"Dün gece eve geldiğimde artık kızgın değildim."

Nefesimi veriyorum, rahatlamış hissediyorum. Fiona'nın bana kızgın olması konusunda ne kadar endişelendiğimin farkında değildim. Dün gece Wesley ile öpüşmemizden (aslında öpüşmekten daha fazlasıydı) ve bugün Fiona ile yaptığımız konuşmadan sonra, belki de bir nefes alabilirim.

"Beni düşündürdün," diye devam ediyor Fiona, parmaklarını fincanın etrafına dolayarak, "Clancy ile nasıl başa çıktığımızı. Bence sana yöneldi çünkü ona bir yetişkin gibi davranıyorsun, en azından Grant ve benim yaptığımızdan daha fazla."

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim." Kafamı sallayarak burun kıvırıyorum. "Partiyi size söyleme konusunda pek başarılı olamadı."

"Hayır, ama oraya gitti ve içmedi. Sarhoş birinin arabasına binmek yerine, bir yetişkini arayıp onu almaya gelmesini istedi. Allie'nin yanında kaldı. Partiye gittiği konusunda bize yalan söylemesi dışında, birçok doğru karar verdi. Bu da bana, belki de ona biraz daha özgürlük vermemiz gerektiğini düşündürdü. Dün gece Grant'le bu konuyu konuştum ve sanırım o da ne demek istediğimi anladı

Eğer ona daha fazla sorumluluk verirsek, o da buna ayak uyduracaktır. Onu çocuk gibi davranmaya devam edersek, isyan edecektir."

"Grant Clancy'ye kızgın mı?" "Evet."

"Mm." Bir yudum alıp, sıcak kahvenin beni ısıtmasına izin verdim. "Bana kızgın mı?"

Fiona bir an duraksar. "Evet. Ama o da fikrini değiştirecektir." "Üzgünüm."

"Özür dileme." Elini uzatıp koluma hafifçe vurur. "Peki ya sen? Nasıl hissediyorsun? Pek de mükemmel bir Şükran Günü değildi."

Ben gülerek, "Hayır, değildi," derim.

Fiona konuşmadan önce bir süre okyanusa bakar. "Sen ve Wes arasında neler oluyor? Ondan hoşlandığını bile söylemedin, çıkmaktan bahsetmiyorum bile, ama Clancy, Alina'nın bir süredir birlikte olduğunuzu düşündüğünü söyledi ve dün geceki davranışların..." Kaşlarını çatı. "Önce ona yardım ettiğin bir proje vardı, şimdi de onun evinde kalıyor ve ailesini ağırlıyorsun?"

Dudaklarımı ısırırım. Ona ne kadarını anlatmalıyım? Sahte kız arkadaş meselesini anlatırsam, bütün kasaba öğrenebilir. Ama anlatmazsam, onun ergen çocuğundan farkım kalmaz. Yalan söyleyip olan biteni saklamak.

Fiona en iyi arkadaşım. Bu kasabaya birlikte geldik. Boşanmalar ve ayrılıklar yaşadık, birbirimizin ebeveynlerinin yasını birlikte tuttuk. Düşük yaptığımda yanımda oldu, boşandıktan sonra biriyle çıkmaya başladığımda beni destekledi. Şimdi ona yalan söylemeye başlarsam, on yıllardır süren dostluğumuzu lekelemiş olurum. Son iki hafta korkunç geçti, çünkü normalde almayacağım kararlar aldım.

Dün gece Wes'i öptüğümde kendimi tutmadım. Kendime karşı dürüst oldum. Bu sabah Fiona'yı aradım çünkü ona da dürüst olmak istedim.

Artık duramam.

En iyi arkadaşıma dönünce, onun yüzümü incelediğini fark ettim. Başını eğdi, koyu renk saçlarının uçları omuzlarına değiyordu. "Fi,

bunu kimseye söyleyemezsin."

Gözleri parıldadı. "Neyi?"

"Ciddiyim. Grant'e, kesinlikle Clancy'ye ve Dorothy'ye ya da Margaret'e de söylememelisin."

Fiona'nın dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Yemin ederim." "Ciddiyim."

"Bunu mezara götüreceğim."

Kahve fincanını dudaklarına götürüp kenarından bana bakarken, neredeyse cesaretimi kaybediyorum. Ona söylememeliyim. Bir kez söyledikten sonra, her şey açığa çıkacak. Bir erkekle sahte bir ilişki yaşamayı kabul ettim. Bütün bu olayı sahte bir şekilde yaşıyorum ve bunu yaparken ona aşık olmaya başlıyorum. Bu beni nasıl bir insan yapar?

Ama Fiona orada oturup, konuşmamı bekliyor. Dalgalar uzaktan çarpıyor ve elektrikli ısıtıcı aramızda vızıldıyor.

Derin bir nefes alıp başlıyorum. "Wesley'den ailesinin kafe mekanını bize kiralamasını istediğimde, karşılığında benden bir şey istedi."

Fiona'nın gözleri büyüdü. "Simone! Ona kira karşılığında onunla seks yapacağını mı söyledin?"

"Hayır!" Kahkaha patlar. "Hayır, Tanrı aşkına hayır. Yemin ederim."

Fiona nefesini bırakıp arkasına yaslanır. "Az kalsın sana vuruyordum."

"Şiddet asla çözüm değildir."

"Eski kocasının kıyafetlerini bir varilde yakan kadın böyle diyor."

"O zamandan beri ne zamandan beri oldu yakmak
bir nesneyi nesne şiddet olarak kabul
edilir mi?"

Fiona dudaklarını büzer, ama yüzündeki ifadeyi biliyorum. Gülümsemesini saklamaya çalışıyor. Kaşları yukarı kalkar. "Ne diyordun?"

"Şey, Wes'in amcası şehre geliyordu ve Wes onun lüks bir konaklama beklediğini biliyordu, bu yüzden beni hizmetçi olarak işe aldı."

Fiona burun kıvrır ve ben ona ölümcül bir bakış atarım. Elini sallayarak devam etmemi işaret eder.

"Amcası yeni kız arkadaşı Alina ile birlikte gelir, ki Alina Wes'in eski nişanlısıdır."

Fiona'nın gözleri büyüdü.

"Hayır." "Evet."

"Vay canına." Gözlerini kırpttırıp başını salladı. "Bu... vay canına."

"Değil mi? Her neyse, sanırım Wes paniğē kapıldı. Ben onun yanında duruyordum ve eski sevgilisini görünce kolunu omzuma attı, beni kendine çekti ve beni kız arkadaşı olarak tanıttı."

"O..." Fiona'nın dudakları seğirir ve küçük bir kahkaha kaçır. Bana bakar, dudaklarını o kadar sıkı sıkıştırır ki yanakları şişmeye başlar. Bir kez daha kıkırdar ve sonra, "O bunu yaptığında yüzünün halini görmek için iyi para verirdim." diye ekler. İkiye katlanır ve kahkahasına kapılır.

"Gül bakalım, Fiona," diyorum. "Ben burada ellerim kirlenmiş halde oturuyorum, ama sen tabii ki gülmeye devam et."

Kıkırdarak, "Gülmeye devam edeceğim. Merak etme, gülmeye devam edeceğim" der. Ve biraz daha güler.

Birkaç saniye sonra, daha fazla dayanamayıp ona katılıyorum. Kahkaha, bir kurtuluş gibi geliyor. Sanki tüm haftanın stresi vücudumdan çıkıyor, eski günlerdeki gibi, iyi bir arkadaşla birlikteymişim gibi.

Gözlerini silen Fiona başını sallır ve sonunda tekrar bana bakar. "Birbirinize aşkılmış gibi davranıyorsunuz... kininden mi?"

Dudaklarımı ısırırım. Güven ve miras meselesi var, ama bu benim açığa çıkarmam gereken bir sır değil. "Esasen, evet."

Fiona bir saniye bana bakıp gözlerini kırpttırır. "Bu duyduğum en saçma şey. Ve sen kabul ettin mi?"

"Başka ne yapabilirdim ki? Kira sözleşmesi yapmamız gerekiyordu ve o beni tuttu! Onu itip onun kız arkadaşı olmadığımı söyleseydim, geri dönüp kira sözleşmesini iptal edebilirdi."

"Ona daha fazla para verebilirdik. Bilirsin, normal bir şekilde pazarlık yapabilirdik."

Kafamı sallıyorum. "O para istemezdi."

"Peki şimdi..." Kaşlarını çatı. "Hâlâ rol mü yapıyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Sadece bir hafta sürecekti. Başarabileceğimi düşünmüştüm. Sanırım utanmıştım. İki yıl önce iki hafta süren bir ilişki dışında, ilk buluşmalardan öteye geçemedim."

"Uykusunda konuşan mı?"

"Mm-hm. Bir hafta kalıp kimseye söylememek daha kolay olur diye düşündüm. Ama sonra amcası kalmaya karar verdi."

Fiona koltuğuna yaslanarak derin bir nefes aldı. "Vay canına. En azından rol yapmak zor olmazdı. Wes çok yakışıklı."

"Şey... evet. Sorun da bu." Dudaklarımı ısırırım. "Dün gece... öpüştük sayılır."

"Özel olarak mı?" Gözleri parlayarak büyüdü.

Tanrım, onunla konuşmak çok iyi geldi. Wes ile bu aptalca anlaşmayı yaptığımız andan itibaren bu sırrı çok uzun süre sakladım. Fiona'ya gerçeği söylemek, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettirdi. Artık tüm enerjim serbestçe akıyor, yalanlar ve yarı gerçekler tarafından engellenmiyor. Tekrar kendim gibi hissediyorum.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Evet. Öpüşmekten biraz daha fazlasıydı. Tam bir sevişme seansıydı."

O kıkırdar. "Simone. Bu çok kötü bir fikir."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatarak inlerim. "Bu iş yüzüme patlayacak ve kendimden başka kimseyi suçlayamayacağım."

Fiona sırtıyor, yüzünde tamamen kötü bir ifade var. "Ve ben de ön sıradan izleyeceğim."

Gözlerimi devirip ona yan bakış attığımda tepki vermez. Sadece daha çok güler. Kısa süre sonra ben de onunla birlikte kıkırdamaya başlarım, kalbimdeki gerginliğin biraz daha azaldığını hissedirim.

Biz buyuz. Arkadaşlığımız budur. Açık, dürüst, eğlenceli, destekleyici. "Bana anlattığına sevindim," diyor Fiona sonunda, işimiz bittiğinde.

iki kız öğrenci gibi kıkırdayarak. "Wes'in kamyonetinde o çiçekleri ve yastıkları gördüğümde bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Grant'le çıkmaya başladığım için benden uzaklaştığını düşünmüştüm."

"Ne? Hayır."

Fiona omuz silkiyor. "Buraya birlikte geldik, sonra Grant'i buldum. Sonra Clancy ortaya çıktı ve ben bu yeni hayata tamamen kapıldım. Seni geride bıraktığımı düşündüğünü ve bu yüzden benimle konuşmadığını düşündüm. Benim etrafımda olmak sana rahatsızlık veriyordu, çünkü ben tüm bunları yaşıyordum" — elini küçük bir daire çizerek sallıyor.

İç çekerek başımı sallarım. "Senin adına *sevindim*, Fi. Biriyle çıkabilmemin tek yolunun, bir erkeğin benimle sahte bir ilişki yaşaması olması beni utandırıyordu."

"Belki de numara yapmıyordur." Wes'in ağaçların arasında topallayarak, çamurlu yolda koltuk değnekleriyle sallanarak yürüdüğü ormana doğru başını sallar.

Ayağa fırlayıp ona doğru koşuyorum.

Yanakları kızarmış ve terden saçları alnına yapışmış, ama ben yaklaşıncaya sırtlıyor.

"Burada ne işin var?" Kalın ormana bakıyorum. "Buraya kadar koltuk değneği ile mi geldin?"

"Araziler arasında düz bir yol var. Dün gecedan sonra Fiona ile konuşmak isteyeceğini biliyordum ve burada olacağını tahmin ettim. O kadar da uzak değil."

Beni yeterince iyi tanıyor, nerede olacağımı biliyor. Beni aramaya gelmiş. Göğsümde bir şey çöküyor, ama bunu tam olarak kabul etmeye hazır değilim.

Bunun yerine kollarımı

kavuşturuyorum. "Wes." "İyi.

Kollarım ağrıyor. Mutlu musun?"

"Nasıl geri dönmeyi planlıyordun?"

Geniş omuzlarını silkiyor. "Geldiğim gibi."

Ormanın içinden. Koltuk değnekleriyle. Yalnız başına. Saçma olsa da, onu burada görmek içimi ısıtıyor. Bunu sert bir bakışla gizliyorum. "Gel otur, seni koca ahmak. Burada ne işin var ki?"

"Kalktığımda gitmiştin." Sesi neredeyse... sitemkar geliyor. Omuzlarını silkiyor. "Ayrıca, moral desteğine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Fiona ayağa kalkar ve bizi içeriye davet eder, Wesley inleyerek kanepeye yığılır.

Ellerimi belime koyup ona bakıyorum. "Telefon diye bir icat olduğunu biliyor musun? Artık cep versiyonları bile var, yani insanları aramak için ormanda dolaşmana gerek yok. Onları arayıp nerede olduklarını ve moral desteğine ihtiyaçları olup olmadığını öğrenebilirsin."

"Ama o zaman bana isim takıp kızgınmış gibi davranmazdın."

"Kim demiş ben numara yapıyorum diye?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Wes'in tek cevabı, kadınları eriten sırtışlarından biri olduğunda, topuklarımı döndürüp Fiona'nın bana kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak baktığını görüyorum.

Gerçekten de kim taklit yaptığımı söylüyor?

GRANT, WESLEY ve beni eve bıraktığında - yani Wes'in evine, ama burası evim gibi hissettirmiyor mu? - aramızda bir miktar garip bir hava var. Ben şehre gidip kafeye bakmam ve yeni müşteriler aramaya başlamam gerekiyor, Wes ise... yapması gereken neyse onu yapmalı.

Paylaştığımız öpücük içimde hala sıcak ve canlı bir şekilde yanıyor. Mutfağa doğru ilerlerken, kendimi Wes'in yan tarafına elimi kaydırırken buluyorum. O kadar sağlam ki. Kaslı. Sıcak.

Ama o geri çekiliyor, gözleri Sean ve Alina'nın odasına kayıyor. "Simone." Gözlerini kapatıyor, nefes alıyor. "Dün gece..."

Oh, Tanrım. Kan yanaklarıma hücum ediyor, boynuma ve göğsüme kadar yayılıyor. Her şeyi yanlış anlamışım. O bunu hiç istemiyor. Pişman olmadığını söyledi, ama bana tekrar dokunmak için hiçbir hamle yapmadı. Hala rol yapıyoruz. Beni hiç istemiyor. Dün gece bir hataydı.

"İşleri yavaştan almak istediğimi söylerken ciddiydim." Sabahın erken saatlerinde zümrüt yeşili gözleri ciddi görünüyor. "Sadece kafamızın karışmadığından emin olmak istiyorum. Birlikte çok zaman geçiriyoruz, aynı yatakta yatıyoruz ve... Senin incinmeni istemiyorum."

Yüzüm taş kesiliyor, sırf içimde kopan fırtınayı gizlemek için olsa bile. *Benim* incinmemi istemiyor mu? Ne kahraman ama. Benden uzaklaşıyor, beni aptal gibi hissettiriyor, sonra da acımı dindirmek için güzel sözler söylüyor. Uyandığında ben gitmişim diye ormanda beni aramak için topallayarak gelip, sonra da ona dokunduğumda geri çekilip kaçıyor?

Bu yüzden ilk randevudan öteye geçmiyorum. Çok heyecanlanıyorum. Çok hızlı, çok derine düşüyorum. Sonunda, sekiz yıl ayrı kaldıktan sonra sırf seks yapmak için eski kocama geri dönmek gibi şeyler yapıyorum.

Şimdi bunu yapacağımı sanmıyorum. Bu düşünce beni tiksindiriyor.

Yine de... bu çok anlamlı. Samimiyeti o kadar çok arzuluyorum ki, bunun için kendimi küçük düşürmeye razıyım. Wes de farklı değil. Onun söylediklerini dinlemeliyim, gerçekten dinlemeliyim.

O bunu istemiyor.

Ama ben geri çekilmeden önce, Wes'in eli yanağıma uzanıyor. Dokunuşu yumuşak, yanağımda nasırları sert ve başparmağı alt dudağıımı okşuyor. Sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Hızlı bir öpücük, ama beni yıldırım gibi sarsıyor. Dudaklarımı aralıyorum ve Wes tereddüt ediyor, geri çekiliyor, sonra bir iç çekiyor ve öpücüğünü derinleştiriyor. Sanki direnmeye, uzaklaşmaya çalışıyor, ama kendini tutamıyor gibi.

"Tamam, aşk kuşları," Sean'ın sesi oturma odasından geliyor. "Anladık. Aşıksınız." Kahkahalarla gülerek yanımızdan geçip kahve makinesine doğru yöneliyor.

Wes ve ben dağılıyoruz. Gözleri sıcak, ama ben ona bakamıyorum çünkü ne olacağını çok iyi biliyorum. Ne istediğini bilmiyor ve benimle sıcak soğuk oynayacak, ben de buna kanacak aptal olacağım.

ON DOKUZ WESLEY

Bir kadınla hiç bu kadar yavaş ilerlemedim. Böyle değil. Onunla aynı yatakta yatıp ona dokunamamak. Artık dayanamayacağım zamanlarda onu öpmemek, sadece kanımda kaynayan arzuyu ve ihtiyacı bastırmak için kendimi zorla uzaklaştırmak.

Ama Simone ile işleri yavaştan alıyorum.

İçimde sürekli bir çekişme var ve günler geçtikçe bu çekişme daha da kötüleşiyor. *Onu* istiyorum... *Onu* istiyorum. Ama kalbimdeki bir ses bana geri çekilmemi söylüyor. Alina odaya her girdiğinde, beni terk etmesinin ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum. Sevdiğim kadın tarafından, ona bakamadığım için bir hiç haline getirilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. İsteddiği her şeyi ona sağlayamadım ve o da benim buna değmediğime karar verdi. Ben buna değmedim.

Simone bana öyle hissettirmiyor, ama... ama...

Ona güven fonundan bahsettikten hemen sonra beni öptü. O anda bu çok doğal geldi. Öpüşmemiz sanki bir barajın yıkılması gibiydi, ona, vücuduna yapmak istediğim şeyleri yaparken içimdeki baskı bir anda boşaldı...

Ama o ses. Kafamdaki o ses susmak bilmiyor. Bunun tekrar olacağını söyleyen ses. Simone, evlenirsem miras kalacak parayı öğrendi ve iki dakika sonra beni öptü. Ya o da Alina gibi benimle oynuyorsa? Ya içimde kabilen bu duygular yüzüme patlarsa?

Bu yüzden mesafemi koruyorum. Bileğimden, ona hak ettiğı şekilde sevişmek istediğimden bahsederek bahaneler uyduruyorum, ama hepsi bu kadar değil. Zamana ihtiyacım var. Bunun gerçek olup olmadığını, yoksa aynı hataları tekrar tekrar yapıp yapmadığımı anlamam lazım.

İşleri yavaştan almak, gün be gün, saat saat... bu, onunla ilgili bazı şeyleri fark etmemi sağlıyor. Onları takdir etmemi sağlıyor.

Bir keresinde bana gülümsememin beni daha çekici gösterdiğini söylemişti. "Broody McBrooderson'dan seks sembolüne dönüş." Günler geçtikçe, ben de onun gülümsemelerini kataloglamaya başladım. Alaycı bir şey söylediğinde dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. Kendi şakalarına gülmeye pek cesaret edemiyor, ama yine de onlardan hoşlandığını anlayabiliyorum.

Sonra, kibar bir gülümseme var. Dudakları kapalı, gözleri boş. Onun gülümsemeleri arasında en sevmediğim gülümseme bu.

Bazen sabahları, uykunun izleri henüz yüzünden silinmemişken bana bahsettiği mutlu, huzurlu gülümseme var. Bu gülümseme her seferinde kalbimi delip geçiyor.

Ama Simone'un en sevdiğim gülümsemesi, tam anlamıyla mutluluk dolu olanıdır. Onu ilk kez gördüğümde, ona kafeyi kiralamayı kabul etmiştim. O gün, gülümsemesi rahatlama ve biraz da çaresizlikle karışmıştı. Onu bir sonraki kez gördüğümde, ağaçlar açılmış ve o da ilk kez ailemin evini görmüştü. O gülümseme bastırılmazdı. Vücudunda yayılan, dizginlenemez bir yangın gibiydi.

O gülümsemeyi, Simone beni azarlayıp beceriksiz, aptal bir ahmak olarak niteledikten sonra ormandan çıkıp geldiğim gün tekrar gördüm. Fiona'nın evine yerleştikten sonra, Grant ve Clancy mutfağa girip ikimize, sonra Fiona'ya ve tekrar bize baktılar. Simone o anda bana baktı ve gülümsemesi güneş ışığı gibiydi.

Simone beni *hissettirme konusunda* inanılmaz bir yeteneğe sahip. Günler haftalara dönüşüp hava soğudukça, amcamın hiç gitmemesini umut ediyorum. O ve Alina geçici olarak kalacak bir yer arıyorlar ama beğendikleri bir yer bulamadılar. Zemin kattaki odada kalıyorlar ve Simone benim yatağında yatıyor.

Bana uyar.

O gittiğinde Simone kendi evine geri dönecek ve hayatım yine sıkıcı ve gri hale gelecek. Simone'un bir gülümseme veya dokunuşuyla bana verdiği sıcaklığı ve enerjiyi hissetmeyeceğim.

Belki aramızda başka bir şey vardır, ama bunu öğrenmek için beklemem gerekecek. Simone'un hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum. Öpüştüğümüzden beri, bakışlarında sorular var. Birkaç kez

iki kez elleri dolaştı, ama ben her seferinde onları yakalayıp parmak eklemlerini dudaklarıma bastırdım.

"Yavaş ilerlemek istemiyorum," diyor bana bir gece, nefes nefese, odamızda yalnızken.

Ben de istemiyorum.

İçimde onu sahiplenme ihtiyacı sürekli var. Kollarımı ona dolamak ve onu kendime çekmek... ama kendimi tutuyorum.

Hayatımda hiçbir şey yolunda gitmedi. Simone gibi hiçbir şey bana kolayca gelmedi. Bu gerçek olamayacak kadar güzel. Bir parçam buna inanmıyor... bunu hak ettiğime inanmıyor. *Onu* hak ettiğime inanmıyor. Felaketle sonuçlanan Şükran Günü yemeğimize iki hafta sonra, amcam Heart's Cove'da bir mağaza açacağını doğruladı. Mağaza için bir yer buldu ve şirket ekibi bölgedeki rekabeti araştırmaya başladı. Amcam burayı iyi bir iş fırsatı olarak görüyor.

O bunu yapmaya kararlı.

Bunu birkaç hafta önce söyleseydi, kalbime korku yerleşirdi ve dudaklarıma zorla bir gülümseme takınmak zorunda kalırdım. Bunun bir güç oyunu mu, ailemin güvenini kazanmak için bir yol mu, yoksa bir sindirme taktiği mi olduğunu merak ederdim. Belki de öyledir, ama bana söylediğinde, yüzümde zaten bir gülümseme beliriyor.

"Bu harika," diyorum. "Heart's Cove önümüzdeki birkaç yıl içinde büyüyecek."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Sean, etli ellerini saçlarının üzerinde gezdirerek. Amcam gözlerime bakarken, saçları oturma odasının lambasının ışığında gümüş gibi parlıyor. "Alina ve ben yakında yolunuzdan çekileceğiz. Tatil için pazartesi günü onun ailesinin evine gideceğiz. Döndüğümüzde, kendi evimizi bulmuş olacağız."

Yüzüm boşalırken parmaklarım ve ayak parmaklarım soğuyor. Çenemi aşağı doğru çekiyorum, umarım hissettiğim kadar dengesiz görünmüyordur. O gidiyor, bu da Simone ve benim...

Bunun ne anlama geldiğine karar vermemiz gerekecek. Ne istediğimize.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür etmek istedim. Sen ve Simone'un burada bir yuva kurduğunuzu görebiliyorum. Ben" —boğazını temizler—"Alina ile de aynısını yapmayı umuyorum."

Ne zaman oldu bilmiyorum, ama son birkaç hafta içinde amcam ve Alina'nın ilişkisiyle ilgili acım azaldı. Amcam onun adını söylediğinde hiçbir şey hissetmiyorum. Kıskançlık, incinme, hatta onun için mutlu olma gibi bir ailevi görev duygusu bile yok. Sadece... boşluk hissediyorum. Ve bu *iyi* geliyor.

Bir parçam hala amcamın beni gözetlemek için bir dükkan açtığını düşünüyor. Simone ile aramızdaki ilişkinin gerçek olup olmadığını görmek için, o emanet paranın benim elimde kalıp kalmayacağını ya da bölünerek bir kısmının amcamın eline geçip geçmeyeceğini görmek için.

Sonra aklıma bir düşünce geliyor ve sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum. "Heart's Cove'a mı taşınıyorsun?"

Sean gülerek başını salladı. "Tanrım, hayır. Burada, okyanusa yakın bir yerde bir tatil evi alacağız. Burası bizim için çok küçük. Alina şehri seviyor." Amcam ayağa kalktı, elini omzuma koydu ve yatak odasına doğru yürüdü.

Ellerim koltuk değneklerimi bulana kadar birkaç dakika daha oturma odasında oturuyorum ve sonra kendimi kaldırıyorum. Omuzlarımdaki kaslar son birkaç hafta içinde güçlendi ve artık koltuk değnekleriyle geçen uzun bir günün ardından o kadar çok ağrııyor. Ayak bileğim de her kalp atışında zonklamıyor. Şu anda olduğu gibi, akşamın geç saatlerinde ağrıyor ama katlanılabilir bir ağrı.

Ön kapı açılır ve Simone kapıda belirir. Gecenin karanlığında silueti, ateşli, vahşi bir melek gibi görünür. Bana o göz kamaştırıcı, parlak, kör edici gülümsemesinden birini atar. Ben de ona gülümserim ve Simone ayakkabılarını çıkarır, kolunu koluma takar, koltuk değneklerimle birlikte.

"Fiona Noel yemeği veriyor. Candice ve Jen'i aradı, yeniden bir araya geliyoruz. Amcan, Alina ve Eli de davetliler, tabii ki."

"Pazartesi günü Alina'nın ailesiyle tatil yapmak için ayrılacaklar. Eli'nin ne yapacağını kontrol etmem gerekecek. Kalmak isteyebilir." Gülümsüyorum.

O da gülümser, sonra sözlerimin anlamı kafama dank eder. Amcam gidiyor... Simone'un yüzünde bir anlık bir anlayış belirir, sonra da benim anlayamadığım başka bir duygu. Vücudu hareketsiz kalır, tek hareketi alt dudağını yavaşça yalamaktır. Yavaşça gözlerini kaldırıp benimkilere bakar.

bakış. "Sen... Yine de Fiona'ya gelmek ister misin? Şükran Günü pek eğlenceli geçmediğini biliyorum, ama Fiona'nın parti vermeyi iyi bildiğine eminim ve benim dolabımda başka bir yemeği mahvedecek bir sır yok."

Kalbim hızla atıyor. Hayır demeliyim, değil mi? Zaten olan biten yeterince karmaşık. Sözler içimde kabarıyor. Simone'a, ona, bize ve aramızdaki bu lanet olası şeye dair bin bir soru.

Ama hiçbirisi çıkmıyor. Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Simone kolunu benimkine daha sıkı sarar ve bana yeni bir tür gülümseme gösterir. Sıcak, yumuşak ve neredeyse utangaç. Bu gülümseme beni bir mızrak gibi delip geçer. Sonra, kendini tutmuş gibi, başını sallar. "Hadi seni yatağa götürelim, tatlım. O ayak bileğin şimdiye kadar çok ağrımıştır."

Demek akşamları daha çok acıdığını fark etmiş. Umursuyor.

Onu merdivenlerden yukarı takip ediyorum ve yatağa çıkmama yardım etmesine izin veriyorum, sonra dişlerini fırçalamak ve uyumaya hazırlanmak için odadan çıkmasını izliyorum. Sıradan rutinler benim hiç sevdiğim bir şey olmamıştır. Bir kadınla bu kadar rahat olabileceğimi hiç düşünmemiştim... ama Simone ile bunu yaşıyorum.

SEAN VE ALİNA birkaç gün sonra, pazartesi sabahı ayrılırlar. Eli, Vermont'ta kızını görmeye gitmeden önce birkaç gün burada kalmaya karar vermiş ve kiralık arabayla onları havaalanına götürür. Simone ona gülümser ve ikimiz de onun izin günlerini Heart's Cove Hotel'de, hayvan desenli kıyafetler giyen belli bir bayanla geçireceğini biliriz. Simone ve ben ön verandada onlara el sallayarak veda ederiz. Motorun sesi kaybolana ve geriye sadece kışın serinletici sessizliği kalana kadar hareketsizce orada dururuz.

"O zaman bu kadar." Simone bana bakar, gözlerinde bir soru parıldar.

"Öyle," diye tekrarlarım. "Üç hafta sonra geri dönecekler."

"Oh." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor.

Boğazımı temizlerim. Bu garip durum... benim hatam mı? Ona işleri yavaştan almak istediğimi söylediğim için mi? Yutkunurum ve aklıma gelen ilk şeyi söylerim. "Kendi yatağında uyumaktan hoşlanacaksın herhalde."

Simone donar, bana bakar ve tüm gücünü kullanarak yavaşça başını sallar. "Evet. Keyif alacağım."

"Yani," diye kekeliyorum, "evde uyumayı tercih edeceğimi düşündüm. Her zaman battaniyeleri kapladığımdan şikayet ediyorsun ve amcam gittiğine göre, geri dönmek isteyeceğini düşündüm."

"Tabii ki." Simone bana bakar, yüzü hala okunamaz bir maskeyle donmuş halde. "Sanırım eşyalarımı alacağım."

Eklemlerim kilitleniyor. Hareket edemiyorum. Onun gitmesini istediğimi düşünüyör.

Onu kovmak için böyle söylediğimi düşünüyör.

"İstersen kalabilirsin," diye ekliyorum, ama bu sonradan aklıma gelmiş gibi geliyor. Sanki ona acıyarak bir can simidi atıyormuşum gibi geliyor. "Ciddiyim."

Omuzlarını silkiyor, sıradan bir hareketle, ama gözlerime bakmıyor. "İki hafta kendi yataklarımızda yatmak fena fikir değil." Sıkı bir gülümseme. "Eşyalarımı toplamam uzun sürmez."

Göğsümde bir acı hissediyorum, boğazım duygularla tıkanıyor. Kelimeler çıkmıyor, bu yüzden konuşmaya çalışmıyorum. Sadece kapıyı işaret edip onu içeri takip ediyorum, sonra Simone yukarı çıkarken ben kanepeye çöküyorum. Uzaklardan onun hareket ettiğini duyuyorum. Dolapta metal askıların birbirine çarpıştığını duyuyorum. Bir fermuar. Banyo kapısının açılıp kapanmasını. O eşyaları çantaya koyarken plastiğin çıkardığı sesi.

Paketlemenin bu kadar gürültü çıkaracağını hiç düşünmemiştim. Bu seslerin her birinin beni görünmez bir acıyla irkilteceğini hiç düşünmemiştim.

Orada oturup Simone'un eşyalarını toplamasını dinlerken, onun gitmesini istemediğimi fark ediyorum. Bunun sahte, iş anlaşması ya da amcamın beni rahat bırakması için yapılmış yarım yamalak bir plan olmasını istemiyorum. Onun *kalmasını* istiyorum. Yarın, onun yanında uyanmak ve dudaklarında ilk gülümsemeyi görmek istiyorum.

Simone'ye aşık oluyorum. Bu düşüncenin gerçeği içimi yakıyor, parlak ve görmezden gelinmesi imkansız.

Ama... o da benim için aynı şeyi hissediyor mu? Kendi içimdeki şeytanları aşır hayatıma başka bir kadını kabul edebilir miyim, özellikle de o her şeyi bildiği halde? O emanet para boynumda bir yük gibi. Onu sorgulamama neden oluyor. Yine aynı türden bir kadını çektiğimi düşünmeme neden oluyor.

Sonra Simone'nin ayağı en üst basamakta belirir, sonra aşağıya, aşağıya iner, ta ki küçük valizini yanına koyarak zemin katta durana kadar. Bana bir bakış atar, sonra mutfığa doğru bakar.

Ben de ona bakarım. "Simone, ciddiym. İstersen kalabilirsin."

"Kalmamı istiyor musun?" Her kelime ölçülü, ağırlıklı ve yavaş söylenir.

Evet. Tanrım, evet. "Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum. Ben... senin burada olmanı seviyorum."

Gözleri kararır. "Ayak bileğinin için benden bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Seve seve yardım ederim." Kapı zili çalar ve Simone bana hüzünlü bir gülümseme atar. Bunu daha önce görmemiştim. Başparmağını girişe doğru uzatır. "Fiona'dan beni şehre götürmesini istedim."

Birkaç dakika ortadan kaybolur, sonra Fiona'yı da yanına alarak geri gelir.

Fiona, saçlarıyla neredeyse aynı renkte siyah bir bere takıyor. Yanakları ve burnu temiz havadan kızarmış, bana hafifçe el sallıyor. "Selam Wes. Simone, Noel yemeğine geleceğini söyledi."

Dilim ağırlaşır, ama başımı sallayarak onaylarım. "Evet."

"Güzel. Detayları sana mesaj atacak. Birkaç gün sonra görüşürüz!" Fiona gülümser ve Simone'un çantasını ister.

Simone başını sallıyor ve çantayı kendisi kaldırıyor, sonra bana bir kez daha bakıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni, tamam mı?" Sesi samimi geliyor ve ona teşekkür ediyorum, ama aramayacağımı zaten biliyorum.

Bu günleri, o ormana dalmadan önce geçirdiğim günler gibi tek başıma geçireceğim. Kimseye güvenmeden, sadece kendime güvenerek, onun gibi birinin bana verebileceği acı ve ıstıraptan korunarak.

Böylesi daha iyi.

YİRMİ SIMONE

"KAÇIYORSUN." Fiona sürücü koltuğundan bana anlamlı bir bakış atıyor. Ben görmezden gelince, öfkeyle nefes alıyor. "Beni duydun mu?"

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum. Ve bana anne sesini kullanma, Fiona."

Fiona burnunu çekerek Wesley'in garaj yolundan çıkıp Cove Boulevard'a giden yola girer... tam olarak eve değil, benim daireme.

"Onun yüzünü gördüm, Simone. Senin gitmeni istemiyordu." "Durum karmaşık."

"Kaçıyorsun."

Göğsümde bir hayal kırıklığı hissediyorum, ama bunu nasıl kelimelere dökebilirim? Birkaç hafta önce, Wesley ile aramızdaki ilişkinin ilerleyeceğinden emindim. Ama ne zaman ona yakınlaşmaya çalışsam, o geri çekiliyor. Bana, yavaş gitmek istediğini ve ayak bileği iyileştiğinde benimle düzgün bir şekilde sevişmek istediğini söyleyerek bir bahane uydurdu, ama ben buna "*Saçmalık*" diyorum. Yaralı ayak bileği orgazm olmamı engelleyecek mi sanıyor? Üstüne çıkıp onu beceremeyeceğimi mi sanıyor? Elleri kırık mı? Ağzı? Dili? Ayağı alçıda olduğu için penisi birdenbire işlevini yitirdi mi? Bildiğim kadarıyla, iyi seks için ayak bilekleri gerekli değildir.

Hayır, ben satır aralarını okuyabiliyorum. Ona Noel yemeğinden bahsettiğimde bile tereddüt ettiğini gördüm. O odada, o öpücükle ne olduysa... o benimle aynı şekilde hissetmiyor.

Ama korkak olduğum için, onunla bu konuyu konuşamadım. Sadece bir gün yanımda uyanıp, beni kendine çekip, özlediğim şeyi bana vereceği umuduna sarıldım.

Yavaş ilerlemeye karşı değilim. Elbette buna saygı duyabilirim. Ama Wes'in durumunda, onu engelleyen şeyin seksin kendisi olduğunu sanmıyorum. Ona her dokunduğumda geri çekiliyor. Sanki onu bu şekilde tepki vermeye iten *benimmişim* gibi

böyle tepki vermesine neden oluyorum, o daha ileri gitmek istediğini söylese bile.

Bende bu kadar itici olan ne var? Onun için çok mu yaşıyım?
Çok bitmiş miyim? Çok alaycı mıyım?

Ona kalmak isteyip istemediğini doğrudan sordum ve tek söyleyebildiği şey "Senin yanımda olmanı seviyorum" oldu. Sanki ben bir evcil hayvanmışım gibi. Gerçekten birlikte olmak istediğim kişi bu mu? Yakınlık konusunda o kadar aç mıyım ki bunu kabul etmeye razı oluyorum?

"Bu büyük homurtu da ne?" Fiona Cove Bulvarı'na dönüyor. "Sanki arabamın camını yumruklayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

Dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye bükerek başımı salladım. "Erkeklerin beyin hücreleri olmayan işe yaramaz et yığınları olduğunu bildiğim halde neden hala çıkmaya devam ettiğimi düşünüyorum."

"O kadar mı kötü?" Arabayı binamın önüne park eder ve bana döner.

"Ben sadece... Bir yere varacağımızı düşünmüştüm. Öpüştük, çok ateşliydi ve bir şeyler olacağını düşündüm. Sonra bir sıcak bir soğuk davranmaya başladı ve amcası şehirden ayrılır ayrılmaz bana kendi yatağında uyumamı söyledi."

Fiona dudağını ısırdı. "Belki korkmuştur."

"Bana karşı olan büyük kötü duygularından mı?" Alaycı bir şekilde sordum. "Şey... evet."

"Sanmıyorum."

"Adama biraz müsaade et. Aranızda garip bir anlaşma vardı ve o senden gerçekten hoşlanacağını beklemiyordu."

"Bu moral verici konuşmalarda gerçekten çok iyisin, biliyor musun? Lütfen, ne kadar sevimsiz olduğumu daha fazla anlat."

Fiona'nın yüzünde bir gülümseme belirir. "Eğer alaycılık yakıt olsaydı, bütün bir araç filosunu çalıştırmaya yetecek kadar alaycılığın var. İnsanlar seninle tanıştıklarında gördükleri şey bu. Saygısız, iflah olmaz, tamamen beklenmedik. Ama şimdi, senin yumuşak içini gördü ve görünenden daha fazlası olduğunu biliyor. Bu onu şaşırttı."

"Hayır, sorun da bu. O benim yumuşak içimi görmedi."

Fiona kahkahayı patlatarak koluma vurur. "İğrençsin."

"Seks iğrenç bir şey değildir. Ben bir kadını, Fiona. Benim de ihtiyaçlarım var. Senin her isteğini yerine getirmek için hazır bekleyen seksi bir erkeğin olması, benim de o kadar şanslı olduğum anlamına gelmez."

Fiona içini çeker. "En azından Wes, Nate'ten daha iyidir. Sürekli seni rahatsız eden ve savunmasız olduğunda üzerine atlayan bir adamdan ziyade, zor elde edilen bir adamı tercih etmez misin?"

Burnumu kırıştırırım. Birkaç ay önce, Heart's Cove'a taşınmaya karar vermeden önce, Nate tam da bunu yapmıştı. Yalnız olduğumu hissetmiş ve beni dışarı çıkarmış, yemek ve şarap ikram etmiş, sonunda onunla yatmıştım. Eski alışkanlıklar falan.

"Biliyor musun? Hayır." Emniyet kemerimi çıkardım. "Zor elde edilen *ya da* ısrarcı erkekleri istemiyorum. Erkekler söz konusu olduğunda tek seçeneğimin bunlar olduğuna inanmayı reddediyorum. Bana ne hissettiğini söyleyebilecek kadar olgun, ne istediğimi söylediğimde beni dinleyen ve sık sık ve coşkuyla bana oral seks yapmaktan zevk alan bir erkek istiyorum. Bu kadar basit! Fazla bir şey istemiyorum. Ama böyle efsanevi bir yaratık var mı?" En iyi arkadaşşıma dönüp bakıyorum, içimde biriken öfkeyi dinleyecek birine ihtiyacım var.

O buna uymuyor. Bunun yerine, Fiona sadece gülümsüyor. "Yarın görüşürüz."

"Evet, evet," diye mırıldanarak arabadan inerim. En yakın arkadaşşıma el sallayıp yukarı çıkarım, yatağa yığılır ve inlerim.

SABAH, gri bir çiseleyen yağmurla karşılıyor beni. En yakınımıdaki kıyafetleri giyip, dizüstü bilgisayarımı kolumun altına alıp caddenin karşısına geçiyorum.

Sven selam vermek için başını salladı. "Her zamanki gibi mi?" "Bugün sıcak latte lütfen. Buzlu kahve için hava çok soğuk."

"Buzlu kahve için çok soğuk diye bir şey yoktur sanıyordum?" Bana gülümsüyor ve yemin ederim ki - *yemin* ederim - ondan hoşlanmıyorum, ama yine de midem o özel şekilde sıkışıyor. Vücudum resmen rayından çıktı. Artık

kontrolüm altında değil ve bana asılmaya çalışan bir sonraki erkeğe Tanrı yardım etsin. Hiç hoş olmayacak.

Sevişmem lazım. Hem de acilen. Sven benim tipim bile değil! Çok, çok genç. Kulaklarında büyük delikler olan ve kafalarının yarısı traşlı yirmi beş yaşındaki erkeklerden hoşlanmak, şu anda hayatımda istediğim bir şey değil.

Kafenin arka köşesindeki bir sandalyeye oturup, e-postalarımı kontrol etmeye ve bir sonraki işim için çevrimiçi serbest çalışma forumlarını taramaya başlıyorum — ki bu da, bu arada, şu anda hayatımda istediğim şey değil. Sonra telefonum çalıyor. Bankam büyük bir para yatırımı olduğunu bildiriyor.

Wes'in Aralık ayı ödemesi az önce gelmiş.

Sven, masaya buharlı sıcak latte'mi bırakıp bana yine göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor, ama ben onu neredeyse hiç görmüyorum. Ağzımda asit tadı var ve sandalyeme yaslanıp telefon ekranına bakıyorum. Bu paraya sevinmem gerekirdi, ama tek düşünebildiğim, banka hesabımdaki biraz daha yüksek bakiyeye bakmaktansa Wes'in yatağında uyanmayı tercih edeceğim.

Ugh.

Kafenin kapısı açılır ve beraberinde soğuk, nemli bir hava dalgası gelir. Yeni müşteriye en iyi somurtkan yüzümü göstermeye hazırdım, ama yüzümdeki ifade bir anda eridi. Wes kapıyı omzuyla açık tutarken, koltuk değneklerini eşikteki küçük çıkıntıya koyuyor. Gözleri hemen benimkilerle buluşuyor, sonra barista kapıyı tutmak için acele ederken Sven'e yöneliyor. Wes teşekkür etmek için başını sallıyor, sonra doğrudan bana doğru topallayarak geliyor.

Harika. Fantastik. Sabahım için tam da istediğim şey.

Kahvemi yudumlarken, üst dudağımdaki süt köpüğünü yalıyorum. Wes'in bakışları bu harekete takılıyor ve Sven hakkında daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Wes bana böyle baktığında hissettiğim şeyin sadece küçük bir parçasıydı bu. Wes'in dudaklarıma diktiği bakışları, vücudumu sanki bir ateşin içine düşmüş gibi hissettiriyor. Kalbim hızla çarparak, yanaklarım o kadar kızarır ki, keşke kapıyı başkası açsa diye düşünürüm.

Koltuk değneklerini duvara dayadı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. "Selam."

"Merhaba. Paranızı getirdim."

Kısa bir baş sallama. Derin bir nefes. "Dün için özür dilerim." Yeşil gözleri benimkilere bakıyor. "Kalmanı istedim. Sadece senin etrafımda olmanı sevdiğim için değil, *seni* sevdiğim için."

Ağzım açık kalır. Kendime gelmem birkaç dakika sürer ve ağzımı kapatırım. Sonra birkaç kez gözlerimi kırıştırırım ve cevap vermem gerektiğini hatırlarım. "Oh."

Çok akıllıca, Simone.

Wes kahveme, sonra Sven'e bakar. Hiçbir şey söylemesine gerek kalmaz; barista ona başparmağını kaldırır ve kahve yapmaya başlar. Wes bana bakar. "Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum."

Beynim hâlâ çalışmıyor. "Ne hakkında?"

"Biz... hakkında."

"Biz," diye tekrar ediyorum.

Yanaklarında kırmızı lekeler belirir. Derin bir nefes alır. "Senden hoşlanıyorum Simone. Düşündüğümünden çok daha fazla." "Ne kadar gurur verici." Önce Fiona, şimdi de o mu? Bir kadın burada biraz olsun rahat edemez mi?

biraz rahat bırakamazlar mı? Bir kez olsun bana *gerçek* bir iltifat edecek biri yok mu? "*Hey, senin korkunç biri olacağını düşünmüştüm ama o kadar da kötü değilsin!*"

Wes elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes alır. "Öyle demek istemedim. Sadece... senden hoşlanıyorum. Bu ilişkinin nereye varacağını görmek istiyorum. Ama amcam buradayken pek çok şey hakkında rol yapmamız gerekti ve artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilemiyorum. Ve..." Yüzü buruşur.

"Bana olan hislerinin gerçek olup olmadığını bilmiyor musun?"

Kaşlarımı kaldırırım. "Gerçek." Gözlerime bakar. "Sadece... çok fazla. Son gerçek

İlişkimiz altı yıl önce bitti. Alina'ydı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve o zaman yaptığım hataları tekrarlamak istemiyorum."

Soğuk bir hava beni sardı. *Dürüstlük*. Bana verdiği şey bu. Hisleri hakkında dürüst bir konuşma - tam da dün gece istediğim şey. Bir yudum daha kahve içip başımı salladım. "Tamam. Şimdi anlıyorum."

"Yani yavaş gitmek istediğimi söylediğimde, bunun sebebi sen değilsin Simone. Sebebi, bununla ne yapacağımı bilememem." İşaret parmağını ikimizin arasında gezdirir. "Seni incittiysem özür dilerim."

"Özrün kabul edildi." Omuzlarım gevşer ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşür. "Temelde, anlaşmamızın iş kısmı sonuçlanana kadar beklemek istiyorsun. Amcan ayrıldıktan sonra, biz... baştan başlayabiliriz. Bakalım bu ilişki nereye varacak."

Wes derin bir nefes alır ve rahatlamış bir şekilde başını sallar. "Evet."

"Bunu yapabilirim." Başımı eğiyorum. "Bilgin olsun, son ilişkim sekiz yıl önce bitti. Sen bir ucube değilsin."

"Ya da belki ikimiz de berbat durumdayız." "Büyük olasılıkla."

Dudakları kıvrılır, iki gamzesi de görünür. Lanet olsun bu adama ve gamzelerine. Kendisi için fazla yakışıklı. Dizüstü bilgisayarına başını sallar. "Çalışıyor musun?"

"Bir gün bir ofis tutacak kadar para kazanacağım." Gülümserim.

Sven kahvesini masaya bırakırken gülümser ve sonunda kahve dükkanının etrafına bakar. "Grant burada mı? Çatı onarımının bittiğini söylemişti. Saat sekizde burada buluşacaktık."

"Ah. Demek buraya bana sonsuz, belki, muhtemelen, gibi bir sevgiyi itiraf etmek için gelmedin." Kaşlarımı kaldırırım.

Wes gülüyor. O *gülüyor*. Bu ses kalbimde bir şeyleri sarsıyor ve onun bana ihtiyacı olduğu sürece bekleyeceğimi biliyorum. Son on yılda, hatta son yirmi yılda hissettiğim hiçbir şey buna yaklaşmıyor. Büyük, güçlü omuzlarını silkiyor ve bana gülümsüyor. "Sen burada olmasaydın, yolun karşısına geçip, kendimi açıklamama izin verene kadar kapını çalacaktım."

Bu sözler göğsümü ısıtır ve bunun için hormonları suçlayamam bile. Bu adama aşık olabileceğim gerçeği dışında hiçbir şeyi suçlayamam - ve ona delicesine aşık olabileceğim gerçeği.

YİRMİ BİR FIONA

NOEL GÜNÜ, Candice kollarında yiyecek, süslemeler, içecekler ve parti için gerekli her türlü malzemeye erkenden gelir. Bunları mutfağa ve ada masasına taşır, yüzünden bir tutam saçını uzaklaştırır.

"Şükran Günü'nden artanlar."

"Umarım bugün biraz daha sorunsuz geçer." Mutfakın diğer ucunda patates soyan Clancy'ye bakıyorum. "Bugün açıklanacak bir sır yok mu, evlat?"

"Ben çocuk değilim," diye homurdanıyor, sonra omzunun üzerinden bana gülümsüyor. Son günlerde bunu daha sık yapıyor — gülümsüyor — ve bu, tüm ruhumu mutlulukla dolduruyor. İlişkimiz çok yeni, ama bu çocuk çoktan kalbimi çalmış durumda. Partilere gidip kurallarımıza karşı gelse bile.

Grant, tüm misafirleri oturtmak için yemek masasını uzatacak olan tahta parçalarını elinde tutarak mutfağa girer. "Hiç sırrı olmasa iyi olur. Danışman ne dedi?"

"Dürüstlük ve iletişim, baba." Clancy patates soyacağıyla ona selam verir.

Kıvırcık sarı saçlı bir kafa mutfağa girer. Allie, Clancy'yi görünce gülümser, hemen arkadaşının yanına gider ve ona cep telefonunda bir şey gösterir. İki kız da kıkırdamaya başlar, Allie'nin yüzü kıpkırmızı olur. Muhtemelen bir erkek.

Candice bana bir bakış atar, içini çeker ve bir şarap şişesinin mantarını açar. "Allie, kendini işe yarar hale getir ve Grant'e masayı hazırlamada yardım et. İşin bittiğinde arabaya gidip hediyeleri alabilirsin."

Birkaç dakika içinde mutfakta bir uğultu başlar. Evime misafir gelmesini çok seviyorum. Partiler ve akşam yemekleri düzenlemeyi seviyorum ve bu kasabada bizim için önemli olan bu kadar çok insan olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Simone ve Jen'in geç gelmesini bekliyorum, ama yine de biri kapıyı çalıyor.

Grant koridora doğru koşar ve Agnes, torunu Rudy ve Cheswick ile birlikte geri döner. Cheswick, benim yaşımdan daha uzun süredir mobilya ustası olan gümüş saçlı yaşlı bir beyefendidir. Agnes'in başında Noel Baba şapkası vardır. şapkanın kenarlarında yanıp sönen küçük LED ışıklar ve gln derecede büyük bir ponpon vardır. Tekrar ediyorum: şeytan kadın Agnes'in başında Noel Baba şapkası var.

"Oh! Agnes." Ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyorum.

Agnes, kitap şeklinde paketlenmiş bir hediyei bana, bir diğerini de Candice'e uzatır. "Sizin için. Four Cups için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür etmek için. Kasabaya çok şey kattınız. Jen ve Simone'unkileri ağacın altına bırakacağım. Sanırım onlar da daha sonra gelecekler, değil mi?"

Hiç bu kadar huysuz bir Noel Baba görmemiştim, ama ona gülümsedim ve hediyei kabul ettim. "Teşekkürler, Agnes. Çok naziksin."

"O bir melek," diyor Bay Cheswick. Çatlak parmakları Agnes'in parmaklarını kavırıyor ve Agnes'in yüzü hafifçe yumuşuyor.

Bir keresinde Dorothy'ye ikisi hakkında soru sormuştum ve o da on yıldır birbirlerine kur yaptıklarını söylemişti. Tek bildiğim, Bay Cheswick odadayken Agnes'in çok daha nazik olduğu.

Yaşlı adama başımı sallarım. Gümüş beyazı saçları düzgünce kesilmiş, gömleğinin üzerine bir yelek giymiş ve üzerinde kar taneleri olan parlak kırmızı bir papyon takmış. "ok şık görünüyorsunuz Bay Cheswick. Saçınızı mı kestirdiniz?"

"Hayır, hepsini kestirdim." Gözleri parıldııyor ve ben gülmeden edemiyorum. Clancy gözlerini deviriyor, ama yüzünde hafif bir glmsemi var.

Candice'in tepkisini görmek için ona baktığımda, gözlerinde tuhaf bir parıltı görüyorum. Rudy ve Candice birbirlerine bakıyorlar, ikisi de hafifçe kızarıyor, ikisi de bakışlarını kaçırmak istemiyor. Candice önlüğünün bağcıklarını oynatıyor, Rudy ise saçlarını parmaklarıyla tararken rahat bir poz almaya alışıyor. Huh. Candice'in bana Rudy'nin peşinden gitmemi söylediği bir anı hatırlıyorum — geç bir erkeğin tam da ihtiyaım olan şey olabileceğini söylemişti. Belki de benim hakkımda konuşmuyordu.

Grant dolaptan bir hediye çıkarıp Agnes ve Bay Cheswick'e verince dikkatim dağılıyor. Onlar için saatlerce resim erevesi oyuyor ve hatta ikisinin gülümsediği bir fotoğraf buluyor. Agnes'in somurtmadığı tek fotoğraf bu olmalı. Nereden bulduğunu sorma , çünkü hiç bilmiyorum.

Onlar paketi açtıklarında, Agnes'in Heart's Cove'a geldiğimden beri ilk kez benim huzurumda gülümsediğini görüyorum. Neredeyse... dostça görünüyor. Grant bunu fark ettiğimi görüyor ve göz kırıyor. Birkaç dakika sonra Agnes, Rudy ve Bay Cheswick ayrılıyor ve Grant ellerini sırtıma kaydırıyor. Boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük konduruyor ve belimi daha sıkı sarıyor. "Bu, son on Noel'den çok farklı."

"Benim için de yle." Kollarında dönüp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, kalbim mutlulukla dolu. "Umarım bunun gibi daha nice Noel'ler geçiririz."

Yüksek sesli bir motor sesi beni Grant'in kollarından uzaklaştırır ve evin önüne giderim. Wesley, sırtında iki büyük mızrak gibi bağlı koltuk değnekleriyle, çim biçme makinesiyle gelmektedir. O motoru durdururken ben de n kapıyı açarım.

"Ne giriş ama."

Bana gülümsüyor. "Kamyonetim manuel vitesli. Bu ayak bileğimle sremem."

Garaj yolundan bir ses duyulur: "Ben yokken birkaç gün geçirdi ve sen şimdiden dağıldın, Wes." Simone köşeden belirir, omzunda büyük bir çanta taşır, içinde hediyeler ve yiyecekler olduğunu tahmin ediyorum. "Beni arayıp seni almamı istemez miydin?"

"Senin araba kullandığını görmüyorum," diye karşılık verir. "Ve ben buna dağılmak demezdim. Daha çok becerikli olmak gibi."

Simone'nin yüzünde bir gülümseme belirir. Vay canına. Onu uzun zamandır böyle gülümserken görmemiştim. Bakışları bana kayar ve burada durduğumu hatırlar gibi görünür. Yüzü daha nötr bir ifadeye bürünür, ama ben gerçeği biliyorum: O çok zgn ve Wes de ondan farksız. Ya kendilerini aşıp birbirleriyle birlikte olmak istediklerini kabul edecekler ya da bu iş gözyaşlarıyla bitecek.

Biliyorum, çünkü birkaç ay önce ben de aynı şeyi yaşadım. yaşadım.

"Şimdiden yaşlı bir evli çift gibi kavga mı ediyorsunuz?"
Gülümsüyorum. "İçeri gelin, aşk kuşları. İçki, yemek ve merkezi ısıtma var."

Simone benim iğnelemelerimi kasıtlı olarak görmezden gelir ve bunun yerine Wes'i çim biçme makinesinden indirmek için yardım eder. Uzun uzun bakışlar ve bir arkadaşım daha kulaklarının ucuna kadar kızarır. Onlara biraz mahremiyet sağlamak için içeri girerim.

YİRMİ İKİ SIMONE

YEMEKLE, şarapla ve saatlerce güldüğüm için yanaklarım ağrıyor. İnsanlar Fiona ve Grant'in evinden ayrılmaya başladığında, kalbim sevinçle dolup taşıyor. Wes'in gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor, göz kapakları düşüyor.

"Sürücüye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

"Sana bir şey olmasını istemem. Orman geceleri tehlikelidir."

"Senin benden daha uyanık ya da ayık olduğunu sanmıyorum." Wes rahatça gülümser, kaşlarını bana doğru kaldırır. Bütün akşam boyunca onun somurduğunu görmedim ve acaba benim kadar böyle bir akşama ihtiyacı var mıydı diye merak ediyorum.

Birkaç dakika içinde Wes'i ve koltuk değneklerini çim biçme makinesine bindirip ellerimi belime koyuyorum. "Bu nasıl olacak?"

Wes kucağını okşadı. "Burada sana yetecek kadar yer var."

Gülüyorum, ama o sırada Fiona kapıda beliriyor. "Şu anda endişelenmeli miyim?"

Grant arkasına yaklaşır ve kolunu Fiona'nın omuzlarına atar. "Sonra ikinizi ağaçtan çıkarmak zorunda kalmayalım."

"Bu şey saatte dört mil hızla gidiyor," diye cevaplar Wes. "Sanırım güvendeyiz."

"Cesur sözler." Grant ve Fiona kapıyı kapatırken onlara el sallayarak güldüm. Sonra alt dudağımı ısırarak Wes'in kucağına çıktım. Kollarını bana doladı ve ben ellerimi direksiyona koydum. "Gidelim."

Wes öne eğilir ve çim biçme makinesini çalıştırır, nefesi kulağıma geliyor. Ona sırtımı dayama isteğine direniyorum.

Motor gürültüyle çalışır, sessiz gecede çok yüksek ses çıkarır. Belki şaraptan ve mutluluktan biraz sarhoş olmuşumdur, gülüyorum ve çim biçme makinesini dolambaçlı yolda sürmeye başlıyorum. Sarsılıp gürültü yapıyoruz ve birdenbire Wes'in vücuduna değen vücudumun kısımlarının farkına varıyorum. Bacaklarım onun bacaklarına değiyor. Kolları belimi sarıyor. Sırtım onun göğsüne değiyor.

Ve bu lanet *titreşimler*. Direksiyonu sıkıca tutuyorum, dudaklarım gülümsüyor.

O öne eğilir, çenesini omzuma dayar. Konuşmuyoruz, ama kalbim hala göğsümde çarpıyor.

Bunu seviyorum. Bunu *istiyorum*. Güzel bir akşamın ardından onunla eve gitmek ve sabah onun yanında uyanmak istiyorum. Samimiyet istiyorum.

Wes'in evine vardığımızda, ormanlık masalsi ihtişamıyla, motoru dururdum ama kalkmak için hiçbir hareket yapmadım. İkimiz de kıpırdamadık. Wes'in kolları beni sarmaya devam etti, kalbi sırtıma o kadar sert çarpıyordu ki, acaba benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ettim - birlikte içeri girip bu ilişkiyi sonuna kadar götürmenin çok, çok kolay olacağını.

Onun kucağında, bacaklarının üzerine yanlamasına oturup, kolumu omuzlarına doluyorum. Kollarından biri belimi sararak sırtımı kucaklıyor. Diğeri ise kucağımda dinleniyor, ağırlığı uyluklarımda sıcaklık hissettiriyor. Kolları güvenli, sıcak ve çok rahat hissettiriyor. Ayrılmak istemiyorum.

Havanın soğukluğu nefesimin buğulanmasına neden olsa bile kıpırdamıyorum. Gözleri karanlık, gece vakti çam ağaçlarının rengine. Ve dudakları...

Wes eğilip beni öper. Ağzı sıcak, yumuşak ve arzulu. Belimi ve kucağımlı sıkıca kavrayan Wes'e yaslanıp dudaklarımı aralarım, ondan daha fazlasını istiyorum. Dilinin beni sahiplenmesini, ağzının beni almasını istiyorum. İlk öpüşmemizden beri her gün bunu istiyorum. Yaptıklarımızı defalarca tekrar ettim, ama gerçek olanla kıyaslanamaz.

Wes'in kucağımda olan eli yanağıma yükselir, dokunuşu naziktir. Saygılı. "Simone," sanki adım boğazından koparılmış gibi homurdanır.

"Evet?" Kulağını, boynunu
ısıırıyorum. "Seni çok
istiyorum."

Elektrik omurgamdan aşağı akıyor. Beni sıkıca sarıyor ve onun
kollarında, kulağıma bu tür şeyler fısıldarken mutlu bir şekilde
ölebileceğimi biliyorum. Ancak birkaç gün önce bana söylediklerini
hatırlayarak geri çekiliyorum ve gözlerine bakıyorum. "Ama?"

"Belki de seni uzaklaştırarak aptallık ettim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki mi?"

Karanlık bir kahkaha dudaklarından kaçır, bu ses beklentiyle
içimi sıkıştırır. "Tamam. Her şeyi yavaştan almak istedim çünkü çok
fazla, çok hızlı geliyordu. Seni sevip sevmediğimi bilmiyordum çünkü
bir araya getirilmiştik, ama sensiz geçen bu birkaç gün..." Alnını alnıma
yaslar. "Seni özledim."

Zavallı, kırılğan kalbim. Hiç şansı yok.

Ben hep böyleydim. Kolay ve çabuk aşık olurum. Ne kadar alaycı
olursam olayım, hepsi sadece kendimi ne kadar kolay kaptırdığımı
gizlemek içindir.

Nate ile tanıştığımnda, beni baştan çıkardı. Beni şımarttı, iltifat etti,
kendimi prenses gibi hissettirdi. Sonra yıllar geçti ve hiç ortak
noktamız olmadığını fark ettik. Sıkılmışım. Nate'in anlayacağını
düşünerek çevrimiçi pazarlama işine başladım. Beni bir katkı sağlayan
kişi olarak görmesini istedim. Bir *insan* olarak. Onun saygısını hak
eden biri olarak, sadece beni meşgul etmek için küçük bir işi olan bir
eş olarak değil. Ama onun saygısını hiç kazanamadım. Yaşam
tarzına, güvenliğe ve rutine aşık oldum ve Nate'in olmasını istediğim
kişiye aşık oldum. Olduğu kişiye değil. Güçlü bir ortaklık kurmadık;
sadece yapmamız gereken şey bu olduğu için evlendik.

Sonunda bitti ve ikimiz de yıkılmadık. Elbette onu terk etmek zordu.
Kalbim kırılmıştı ama ikimiz de toparlandık. İkimiz de hayatımıza devam
ettik, en azından çoğunlukla. Medeni bir ilişki sürdürdük ve hala bazen
birbirimizin etrafında dolanıp, acaba aramızda başından beri bir şey var
mıydı diye merak ediyoruz.

Yoktu. Bunu şimdi ruhumun derinliklerine işleyen bir kesinlikle
biliyorum. Eski kocam ve ben asla birbirimizin ihtiyacı olan kişi
olamayacağız ve bu sorun değil.

Şimdi, Wes'in kucağına oturmuş, onun orman yeşili gözlerine bakarken, yıllar önce olduğu gibi yine aynı aptallığı mı yapıyorum diye merak ediyorum. O sadece beni arzulanan hissettiren güçlü, seksi bir adam mı? Onun hakkında sevdiğim şey, onun kendisi mi, yoksa onun hakkında sahip olduğum *fikir mi*? Güvenlik ve yakınlık mı arıyorum ve o da bunu sağlayabilecek ilk erkek mi? Yalnızlıktan bıktım mı?

Kısacası, aynı hataları tekrar mı yapıyorum, yoksa Wes ve benim aramızda gerçekten özel bir şey mi var? Aramızdaki ilişkinin başlangıcına bakılırsa, emin değilim. Her şey çok hızlı gelişti. Çok kafa karıştırıcı.

Ama şu anda, ormanın sessizliğinde ay ışığı altında, gerçek gibi geliyor. Özel gibi geliyor. Ne istediklerini bilen yetişkinler arasında gerçek bir ortaklığın başlangıcı gibi geliyor.

Göz kapaklarım kapanırken nefesi yanağımda hissediliyor. "Ben de seni özledim Wes."

"Bu gece burada kal." Neredeyse bir fısıltı, ama içimde yankılanıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, umutla bana baktığını gördüm. Tek yapabildiğim tek şey başımı sallamak.

Koltuk değnekleri, merdivenler, kapılar ve bolca homurtu arasında, ikimizin üst kata çıkması birkaç dakika sürer. Yatak odasına girer girmez içimden bir iç çekiş çıkar. Dönüp Wes'in kapının yanında durup beni izlediğini görürüm. Yatağa doğru yürür ve oturur, koltuk değneklerini ayaklarının yanındaki yere bırakır. Sonra parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başlar.

"Dur," diyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak, "yardım edeyim."

Elleri yanlarına düşer ve ben düğmelerle uğraşırım. Üzerimde, sıcak ve aç bir bakış hissediyorum, ama dikkatimi düğmelere veriyorum. Düğmeler tek tek açılır. Gömleğini pantolonundan çıkarır ve omuzlarından aşağı indiririm, parmaklarım onun teninde gezer. Sıcak, sert kaslar. Wes kollarını kaldırır ve ben onun iç çamaşırını çıkarırım, geniş göğsünü ortaya çıkarırım.

Parmak uçlarım onun dövmesini okşuyor, kıvrımlar ve eğriler onun yan tarafını ve göğüs kaslarını süslüyor, nefesim boğazımda takılıyor.

Sonunda, gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşacak cesareti buluyorum. Gözlerinde karanlık, vahşi bir açlık görüyorum. İhtiyaç.

Şehvet içime çöküyor, ama onu dizginlemeye çalışıyorum. Ellerim titriyor, kıyafetlerini alıp yakındaki bir sandalyeye koyuyorum, sonra ona geri dönüp ellerimi göğsünden kemerine doğru kaydırıyorum.

Parmaklarım tokayı açarken Wes'in nefesi hızlanır. "Önce sen," der boğuk bir sesle, elini elbiseme uzatır. Elleri kalçalarımın üzerinde kayar ve beni döndürür, sırtımın ortasına uzanarak uzun fermuarı aşağı çeker. Nefes aldığını duyarım, sonra elleri omuzlarımın üzerinde kayarak kumaşı vücudumdan iter. Döndüğümde kumaş ayaklarımın dibinde birikir.

Neyse ki bugün düzgün iç çamaşırları giymiştim. Sadece sade, ten rengi bir sütyen ve dantel şort, ama Wes'in boğazından çıkan vahşi homurtuya bakılırsa, bunların sadeliği onu rahatsız etmiyor.

Wes bana parıldayan gözlerle bakar. Her kadın, bir erkeğin ona böyle bakmasını ister; sanki o, erkeğin gördüğü en inanılmaz varlıkmiş gibi. Kalbim hızla çarpar, içimden ateşler çıkar. Parmakları kalçalarımın üzerinde kayar ve beni kendine doğru çeker.

Üstüne tırmanıyorum, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıyorum. Yavaşça nefes veriyor, gözleri yarı kapalı, elleri kıcıma doğru kayıyor. Ön kollarımı omuzlarına dayayarak eğiliyorum ve onu öpüyorum. Bunu yapmaktan asla bıkmayacağımı düşünüyorum - ağızım onun ağzıyla her temas ettiğinde erimekten. Dudakları yumuşak, sıcak ama aynı zamanda talepkâr. Alt dudağımı ısıyor, ellerini popoma sıkıştırarak beni kendine çekiyor.

Nefes nefese, onu daha sert öpüyorum. Saçlarını çekiyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, ona sürtünüyorum.

"Simone," diye boğuk bir sesle söyler, bu ses omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderir. Karnımda bir sıcaklık hissedirim. Daha aşağıda.

"Evet?" Aramızdaki mesafeyi kapatıp kemerinin altındaki sertliği avuçlarım, onu hissederken nefes veririm. Onun her yerini.

O inliyor. "Özür dilerim." Ben geri çekiliyorum. "Ne için?"

"Son birkaç haftadır seni uzaklaştırdığım için." Parmakları iç çamaşırlarımın bel kısmının altına girer, elleri çıplak tenime kayar.

Dokunuşuyla titrerim, dudaklarım yine onun dudaklarını bulur.

Elleri sırtımdan yukarı kayarak sütyenimi açtığında, ellerim cildimde cennet gibi hissediyorum. Sütyenim açılıp odanın diğer tarafına atıldığı anda, ağzı göğsümde. Bir elini sırtıma koyarak, göğsümü avuçlar ve dikleşmiş meme ucumu dudakları arasına alır. Ona doğru eğilirim, iç çekerek. Dişleri göğsümü okşar, nazikçe, nazikçe, ama vücudumu eritir.

Titriyorum, saçlarını çekiyorum, penisini avuçluyorum, göğsümdeki ağzından başka bir şey olmadan parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Diğer göğsüme geçiyor, inliyor, başparmağı az önce bıraktığı ıslak, pütürlü meme ucunu okşuyor. Diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor ve külotumu çekiyor, ben de ondan kayıp külotumu yere düşürüyorum.

Hayvani bir şekilde homurdanarak ellerini uyluklarımdan aşağı kaydırıyor. Sonra, ben çığlık atamadan Wes bacaklarımı tutup beni üstüne çekiyor. Ellerini hala benim ellerimi sıkıca tutarken geriye düşüyor ve beni yatakta daha yukarı çekiyor. Sert davranıyor, vücudumu yukarı çekerek dizlerimi yüzünün iki yanına, merkezimi ağzına çok yakın bir yere getiriyor. Ellerimin üzerine düşerim, uyluklarımın arasındaki yüzüne bakarım.

En mahrem bölgelerime fısıldayan nefesi tüm vücudumu titretir. Sonra Wes gözlerini kapatıp beni bir kez yalar. "Sonunda," diye inlerim klitorisime, sonra dilini nazikçe, sahiplenici bir şekilde üzerinde gezdirir, elleri uyluklarımı sıkıca kavrar, böylece tek yapabileceğim onun üstüne diz çöküp nefes nefese kalmaktır. Ben nefes nefese kalırken, yüzünü sürterek, vücudumun her parçasının onun dokunuşuyla yavaşça parçalandığını hissederken, beni aynen böyle yutar.

Ağzını aşağıya doğru hareket ettiren Wes, o yaramaz, güzel dilini benim açıklığıma doğru kaydırıyor. Dilini içime soktuğunda nefesim kesiliyor, ona karşı direniyorum. Beni tutuyor, gülüyor, elleri beni o kadar sıkı tutuyor ki kırmızı izler bırakacağını biliyorum. Umurumda değil. Kollarım ağırlığımı taşıyamıyor ve ön kollarımın üzerine düşüyorum, sırtım kavisleniyor, kalçalarım sallanıyor ve kendimi kaybediyorum.

Wes, ben direnmeyi bırakana, vücudum gevşeyene, onu itip üzerinden yuvarlanana kadar durmaz, ikimiz de yatakta yan yatıyoruz. Eli uyluklarımdan kalçama doğru kayarken, gülümsemesi saf erkek kibriyle doludur.

uyluklarımdan kalçama doğru kayarken, gülümsemesi saf erkek kibriyle doludur. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Tadı cennetten gibi, Simone."

Tek yapabildiğim nefesimi vermek ve bir an için gözlerimi kapatmak. O otururken yatak çöküyor ve gözlerimi aralayıp onun tek ayak üzerinde durup kemerini çözdüğünü görüyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde ateş parlıyor.

Kolumu başımın arkasına kıvrıp, pantolonunu aşağı indirmesini izliyorum. Pantolonun bir bacağında fark etmediğim bir yarık sayesinde, ayağındaki gri hava alçısı üzerinden pantolonunu çıkarabiliyor. Boxerını yere indirip tek ayak üzerinde zıplayarak çıkarırken, hatırı sayılır uzunluğundaki penisi serbest kalıyor.

"Ayak bileğin ağrıyor mu?" Neredeyse altı hafta oldu, artık ayağına basmaya hazır olmalı, ama onu incitmek istemiyorum.

Wes omuz silkiyor. "Ayak bileğim için endişelenme. İyiyim." Yine yatağa oturuyor, yastıklara yaslanıyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Buraya gel."

"Sana zarar vermek istemiyorum," diyorum, alçıya bakarak.

Eli penisini kavrar ve yeni bir sıcaklık dalgası damarlarıma yayılır. O geniş elin penisini kavradığını görmek içimdeki her şeyi yakar. Elini bir, iki kez yukarı aşağı hareket ettirir ve farkına varmadan ona doğru sürünmeye başlarım. *Sürünerek*. Bacağımı vücudunun üzerine atıp bir kez daha üzerine otururken gözleri şeytani bir ifade alır.

"Seni becermek istediğim o kadar çok yol var ki, Simone," diye homurdanıyor. "Bu alçı çıkarılır çıkarılmaz, sana hepsini tek tek göstereceğim."

Vücudum onu şimdiden tekrar arzuluyor. İçimdeki acı, boşluk neredeyse canımı yakıyor. "Prezervatif?"

Yan masaya doğru ilerleyip, üst çekmecedен bir prezervatif çıkarır. Onu, her bir santimini, penisine geçirmesini izlerim. Nefesim, neredeyse hırıltıdan ibarettir, tüm vücudum ateşle kaplanmış. Onu ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Ama şimdi...

Kalçalarımı onun üzerine kaydırırken, bir elimle onu kavramak için aramıza uzanırken, diğer elimle onun geniş,

kaslı göğsünü görünce, ormanda ona rastladığım ilk günden beri bunu beklediğimi fark ediyorum. Onu hayal ettim. Vibratörümle, parmaklarımla, bacaklarımın arasında duş başlığıyla onu düşündüm. Onu boşaltmak için istediğim tüm yolları hayal ettim. Onun penisini ağzımda, dilini her yerimde, vücudunu her pozisyonda beni saran bir kafes gibi hayal ettim.

Böyle üstünde olmak, o ise kapüşonlu göz kapaklarının arkasından beni bir tanrıça gibi izlerken, kendimi çok seksi, güçlü ve canlı hissediyorum.

Bu yüzden, üstüne çöktüğümde ve onun *hissini* duyduğumda nefesim kesildiğinde, dudaklarımın kenarlarına bir gülümseme kondurdum. Kesinlikle hayal ettiğimden daha iyiydi.

Wes homurdanıyor, elleri belimi buluyor, göğüslerime kayıyor, kalçama iniyor, sanki vücudumun her bir parçasını ezberlemeye çalışıyor gibi. Gözlerimi açıp eğilip dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, kalçalarımı sallayarak onu daha derine alıyorum. O da beni başka bir homurtuyla ödüllendiriyor, parmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Sonra elini yukarı kaydırıp saçlarımı kavrarken dilini ağzıma sokuyor ve kalçalarını bana doğru itiyor.

Nefesim kesilir, sırtım kavislenir ve sonra her şey et, dudaklar ve şehvetle bulanıklaşır. Alçıyı, nazik olmayı unuturum. O beni teşvik ederken kalçalarım sürtünür ve zıplar, ben geriye yaslanıp kendimi onun üzerine atarken ağzı iniltiyle açılır.

Hareketlerimi izleme şeklini seviyorum. Gözlerinin vücudumda aşağıya doğru kayarak birleştiğimiz yere bakmasını seviyorum. Ellerinin yumuşak, saygılı, sonra da sahiplenici ve sert olmasını seviyorum.

Wes ile birlikte olmak... bu sihir gibi. Şimdiye kadar yaşadığım tüm sekslerden daha iyi ve onun sadece bir bacağı tam olarak işlevsel. Eli aramızda hareket ettiğinde ve başparmağı benim tomurcuğumu bulduğunda, onun üstünde boşalmam sadece birkaç saniye sürüyor. Sanki yıldırım vücuduma çarpıyor, sanki tüm sinirlerim aynı anda çılgılık atıyor. Zevk beni parçalıyor ve tekrar bir araya getiriyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor Wes, sesi de zevkimi doruğa çıkarmak için elinden geleni yapıyor. "Benim sikimin üzerine boşal."

Sadece inlememe neden olan kirli sözler, onu hissedene kadar ona sürtünerek, boğazından gırtlaktan gelen bir inilti.

Wes kendi rahatlamasını bulur, kollarını bana dolayarak beni üstüne çeker. Nefes nefese, terli, doygunuz.

Parmakları saçlarımı kavrar ve yüzümü geriye doğru eğerek dudaklarımı o kadar nazikçe öper ki başım döner. Dudaklarına karşı inlerim, sonra başımı omzunun çukuruna yaslayıp iç çekerim.

"Mutlu Noeller." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "En iyi. hediye. Şimdiye kadar."

YİRMİ ÜÇ SIMONE

Wes'in kollarında sıkıca sarılıp uyandım. Bu sefer, sessizce kollarından sıyrılmak yerine, daha da derinlerine gömüldüm.

Kollarını bana dolayarak beni kendine yaklaştırırken göğsünden bir uğultu geliyor, sırtım onun göğsüne yaslanmış durumda. Boynumla omzumun arasındaki kıvrıma burnunu sokuyor, nefesinin sıcaklığı ensemden hissediliyor. Sırtımda vücudu sıcak, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirimize uyuyoruz.

"Senin gibi kokuyorsun," diye uykulu bir sesle mırıldanır, kokumu ciğerlerine derinlemesine çekerek.

Sıcaklık içimi kaplar, dudaklarım gülümser. "Bu iyi bir şey mi?"

"Harika bir şey."

Eli karnımdan aşağıya doğru kayıyor, sonra daha da aşağıya, ve içimi kırmızı bir sıcaklık kaplıyor.

Bir süre yataktan kalkmıyoruz.

Wesley ve benden başka kimsenin olmadığı sessiz bir evde kahvaltı yapmanın farklı bir yanı var. Eli bizim için yemek pişirdiğinde ya da Sean ve Alina duvarın diğer tarafındayken, her zaman bir... mesafe vardı. Ama şimdi, kahve yaparken Wes arkamda topallayarak yürüyor ve kollarını belime doluyor. Ellerini kalçalarımın uyluklarıma doğru kaydırıyor, sanki bana dokunmaya dayanamıyor, benden uzun süre uzak kalamıyormuş gibi.

Oturma odasının pencerelerinden içeri süzülen zayıf kış güneşinin tadını çıkarırken kahvelerimizi yudumluyoruz. Sanki ben de Wes'le bir bağlantı noktasına ihtiyacım varmış gibi bir ayağımı Wes'in uyluğuna koyuyorum. O da avucunu ayak bileğimin üzerine koyuyor ve başparmağıyla cildimde yavaşça daireler çiziyor.

Evet, buna alışabilirim.

Günümüzü birlikte, tembelce geçiriyoruz, dışarısı soğukken evin sıcaklığının tadını çıkarıyoruz. Uzun zamandır böyle bir tatil yapmamıştım. Sadece huzurlu hissettiğim, kalbimin derinliklerinde hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissetmediğim günler.

Ertesi gün de hemen hemen aynı geçer. Market alışverişi ve temiz kıyafet almak için şehre giderim, ama sonunda yine Wes'in evine dönerim. Yemek, seks, kahkaha ve bolca sarılma.

Yeni yıl geldiğinde, Wes'ten neredeyse hiç ayrılmamıştım. Biraz çalışmıştım, ama çoğunlukla evim gibi hissettiğim bir yerin olması hissinin tadını çıkarmıştım. Geçen yaz Wes ile tanıştığımda, altı ay sonra onunla yeni yılı öpüşerek karşılayacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama şimdi, onun rahat koltuğunda yeni yılı karşılarken, televizyondaki geri sayım gece yarısını gösterdiğinde birbirimize bakarken, başka bir şey hayal edemiyorum.

Bu küçük pazarlık başlamasından bu yana nasıl iki aydan az zaman geçmiş olabilir? Onu bulmak için karanlıkta tökezleyerek on yıllardır bekledim ve şimdi onu bulduğumda, tüm geçmişim yok oldu. O varken hayat mükemmel.

Ocak ayının ilk haftasında alçısı çıkarıldı ve o ilk titrek adımlarını atarken ben gülümsedim. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı ve artık vücudunu tam olarak kullanabildiği için yapabileceğimiz onca şeyi düşündüğünü biliyordum.

Doktorun muayenehanesinden döndüğümüzde, ön kapıdan zar zor geçebiliyoruz. Ayakkabılarımız ve paltolarımız tek tek vücudumuzdan düşerek arkamızda bir iz bırakıyor. Sonra Wes beni merdivenlerin dibindeki oturma odası duvarına sıkıştırıyor. Benim kokumu içine çekiyor, burnu boynumda dolaşırken göğsünden bir inilti yükseliyor. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, ellerimi tutup başımın yanına sabitleyince tüm vücudum geriliyor.

Seksin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar... yoğun. Wes sert hareketlerle pantolonumu aşağı indirip vücudunu bana bastırıyor.

benim vücuduma bastırıyor. Pantolonunun fermuarını açmaya çalışıyorum, elimi içeri sokup onu hissetmeye çalışıyorum. Yapmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum.

Sonra bacağımı beline doluyor ve beni duvara dayayarak seviyor. Vahşi, çılgın, sadece nefes nefese kalışlarımız, inlemelerimiz ve iniltilerimiz dışında hiçbir ses yok.

Ayrıldığımızda, merdivenlerin korkuluğuna tutunup bir nefes veriyorum. "Biliyor musun, daha önce şüphelerim vardı, ama belki de seks için sağlıklı ayak bilekleri gereklidir."

O sırttı. "Daha yeni başlıyorum."

HAFTALAR GEÇTİKÇE, çevrimiçi pazarlama işim için birkaç müşteri buldum ve hatta Agnes'i onun için bazı sosyal medya sayfaları açmama ikna ettim. Kafede bir sergi açma fikrimden etkilendi ve onun sevmediği ikizlerle arkadaş olmama rağmen, onun gözüne girmiş gibi görünüyorum.

Onunla çalışmak biraz ürkütücü, ama alabileceğim her müşteriyi kabul ederim.

Her şey yolunda... Gerçekten yolunda.

Wes üzerinde çalıştığı yeni bir proje var, bir tür

Kasabada tamir etmek istediği bir bina var. Eskiden annesinin en sevdiği yer olduğunu söylüyor, ama bana nerede olduğunu veya ne yaptığını söylemiyor. "Sürpriz olacak" diyor ve onu sorularla sıkıştırmamak için kendimi zor tutsam da, elimden geleni yapıyorum. Bu konudan bahsettiğinde yüzünde hep bir gülümseme oluyor ve onu eve dönerken yakalarsam, sanki fiziksel bir iş yapmış gibi hep tozlu, kirli ve terli oluyor. Gözlerindeki ışıltı kalbimi ısıtıyor.

Belki Wes'in böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Bir projeye. Anılarını unutmak yerine, anne babasını onurlandırmanın bir yoluna.

Sean ve Alina geri döndüklerinde neredeyse Şubat ayı gelmişti. Ocak ortasında onlarla tekrar çalışmak için ayrılan Eli, Heart's Cove'a geri döndüğü için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Kulübede kalmak istediğini söyledi ve Wes ile ben de seve seve kabul ettik.

Sean ve Alina kasabanın kenarında kiraladıkları eve taşındıklarında, onların gelişinden korkmuyorum. Wes ve ben iyiyiz. Artık rol yapmamıza gerek yok.

Artık rol yapmamıza gerek yok. Aramızda olanlar *gerçek*. Sean ve Alina'nın kasabaya geldikleri ilk akşamlardan birinde onlarla akşam yemeğinde buluştuğumuzda, yemek gerçekten keyifli geçer. Dinamikler değişmiştir; gerginlik azalmıştır. Sahtecilik azalmıştır.

Yediğimiz yemek *çok lezzetli*. Yıllardır böyle lüks bir restoranda yemek yememiştim. Nate'den boşandığımda o yaşam tarzını bırakmış olmaktan pişman değilim, ama hayatın sunduğu güzel şeylerin bazılarını özlediğimi söylemekten de utanmıyorum. Wes, masaya bir şişe şarap sipariş ettiğimde bana tuhaf bir bakış attı ve garson şarabı doldurmadan önce tüm o şarap tadım ritüelini uyguladığımda kaşlarını kaldırdı. Sanki böyle bir yerde rahat hissetmeme şaşırmış gibiydi, oysa ben genellikle rahat giyinen biriyimdir.

Ama, hey—Sean ve Alina bana lezzetli bir yemek ikram ediyorlar ve tek yapmam gereken onların varlığını katlanmaksa, kimim ben ki reddedebilirim?

Wes'in yanımda olması da yardımcı oluyor. O, yanımda sakinleştirici bir varlık, vücudunun sıcaklığı her zaman hissediliyor. Amcası, ekibinin yeni mağaza konumu için yaptığı araştırmayı anlatıyor ve —bana deli diyebilirsiniz— ben aslında bir spor malzemeleri mağazasının Heart's Cove'a harika bir katkı olacağını düşünüyorum.

Yemeğimizi bitirip masada oturup şarabımızın son yudumlarını içerken, Sean'ın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "İkiniz çok samimi görünüyorsunuz." Şarap kadehini birkaç kez çeviriyor. "Ayrıldığımızdan daha da samimi."

Wes koltuğunda kıpırdanır. "Birlikte güzel bir tatil geçirdik."

"Bu harika," diye araya girer Alina, dudaklarını gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye kıvrır.

Sean boğazını temizler. "Öyleyse, belki de bazı şeyleri konuşmalıyız."

Kaşlarımı çatıyorum. Konuşmak mı? Yüzü pembeye dönmüş Wes'e bakıyorum.

Sean şarabından bir yudum alır ve kadehi masaya koyar. Kadehin sapı, onun büyük ellerinde komik bir şekilde ince görünür. "Eğer güven sana verilecekse Wes, sana bir iş teklifi yapmak istiyorum."

Wes yanımda kaskatı kesilir. "Simone ve ben evli değiliz."

Oh. Oh. Neredeyse unutuyordum... Wes'in kafasında asılı duran tröst, miras ve milyonlarca dolarlık ödemeyi.

. Ailesinin güven fonu için ne kadar saçma bir şart. Evlilik asla zorlanmamalı ve mutlu olmak için kesinlikle gerekli değildir.

Sean elini salladı ve sanki bir şey arıyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü, ne aradığını bilmiyorum. Konuşmadan önce bakışlarını Wes'e çevirdi. "Vasiyet sana kalmazsa, benim payımı yeni mağazam için Heart's Cove'da bir şube açmak için kullanacaktım. Ama şimdi vasiyet sana kalacak gibi görünüyor, seninle çalışmak istiyorum. Eğer bana ailenin arazisinden bir kısmını satmaya razı olursan, ben de onu geliştiririm — yatak ve kahvaltı ya da açık hava tatil yeri gibi, mağazaya müşteri çekecek bir şey — ve sana da payını veririm."

"Biz evli değiliz," Wes dişlerini sıkarak tekrarlar. Yanağındaki kaslar seğirir. "Güven fonuna, araziye ne olacağını bilmiyorum."

Alina burun kıvrır. "O kadar para söz konusu olduğunda evlenmemek aptallık olur, Wes."

"Sen bilirsin, değil mi?" diye tersler.

Çok, çok hareketsiz oturuyorum, gözlerim şarap kadehinde.

Alina başını hafifçe eğiyor, yüzünde sakin bir ifade var. "Belki de bu tür bir tavır, uygulamanın istediğin gibi başarılı olamamasının sebebidir, Wes. İş hayatında başarılı olmak için gereken özelliklere sahip değilsin."

Sözlerinin alt metni acı verici bir şekilde açtı. *Seni bu yüzden terk ettim*, diyordu. Alına bu sözlerin yazılı olduğu bir tabela asmış olsaydı daha iyi olurdu.

Yutkunarak Wes'in koluna elimi koyuyorum. "Şu anda evlilikten bahsetmiyoruz," diyorum. "Wes arazi ve parayla ilgili ne yapmak istiyorsa, bu onun işi."

Bana rahatlama ve yumuşaklık dolu bir bakış atıyor, sonra amcasına bakmak için ifadesini sertleştiriyor. "Bu gece bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istediğin önemli değil Wes, yakında bir karar vermen gerektiğini biliyorsun." Bana döner. "İkiniz de vereceksiniz."

"Özellikle de bunun gibi daha fazla çanta istiyorsan." Alina, sandalyemin arkasına asılı duran Birkin çantaya gözlerini dikti.

Evet, akşam yemeğine onu taktım, ama bu sefer, ortama uyum sağlamak için boşuna bir girişim değildi. Bu çanta, son birkaç ay içinde bir noktada benim günlük çantam haline geldi. Evet, o kadar değerli bir çantayı şehirde takmanın saçma olduğunu biliyorum. Muhtemelen yeniden satış değerini düşürüyorum, biliyorum. Ama... neden tadını çıkarmayayım ki? Sonuçta benim. Başarısız evliliğimin sembolü ya da vazgeçtiğim yaşam tarzımın bir göstergesi olmak zorunda değil. Sadece bir çanta. Hem de güzel bir çanta. Gözlerime uyuyor.

Mavi deriye dokunup omuz silkiyorum. "Bir tane yeter."

"Herkes öyle der," diye cevaplar Wes'in amcası, burnunu çekerek ve bardağını boşaltarak.

Wes yanımda öfkeyle titriyor, tüm vücudu titriyor.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum. "Harika bir akşam için teşekkürler. Yarın erken kalkmam gerek. Wesley?" Ona elimi uzatıyorum, o da başını sallıyor ve beni takip ederek çıkışa doğru yürüyor.

Dışarı çıkar çıkmaz serin hava üzerimize çöküyor, gece açık ve berrak. Wes başını gökyüzüne doğru kaldırıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Önümüzdeki bir yıl boyunca o güven meselesi yüzünden başımın etini yiyecek."

"Parayı almaman onun yararına değil mi?"

"Öyle düşünmüştüm, ama beni bir iş anlaşmasına ikna edebileceğini düşünüyorsa..." Wes dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen arazi ve miras aile içinde kalırsa benden daha fazla para kazanabileceğini düşünüyor. Ben almazsam, büyük bir kısmı bağışlanacak."

"Her şey çok..." Nefesimi veriyorum. "Bilmiyorum. Ailenin istediği şeyden çok uzak."

Wes kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Biliyorum."

Başımı eğip, her zaman kalbimi çarptıran sert hatları, kaba kesimli yüz hatlarını inceledim. Bu evlilik meselesi... Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Şu anda istediğim bir şey değil. İlk evliliğimde kendimi tamamen kaybetmişken, başka bir evliliğe atılmak bana korkunç bir fikir gibi geliyor.

Ama Wes bana sorarsa, çok sevdiği evi korumak için evlenmek istediğini söylerse... Sanırım evet derim.

Bu muhtemelen beni aptal yapar.

Bir parçam, zor kazanılmış bağımsızlığımdan vazgeçme düşüncesine karşı çılgılık atıyor. Elbette, yanımda birinin olması güzel olurdu. İnsanların bana sunduğu artıklardan geçinmek zorunda kalmamak, ödeme için müşteri avlamak zorunda kalmamak.

Ama sahip olduğum para *benim*. Dolabımda Birkin çantalarım yok, ama son sekiz yılda başardıklarımın dolayısı başımı dik tutabiliyorum. Bunu biriyle evlenmek için feda etmek... Buna hazır mıyım, bilmiyorum.

"Çantanın nesi var?" diye sordu Wes sonunda. "Pahalı falan mı?"

Kolları biraz daha sıkı tutuyorum. "Şey, evet. Bu bir tasarımcı çantası." "Peki, sen..." Boğazını temizliyor. "Sen de böyle çantalardan daha fazla ister miydin?"

çanta ister misiniz?"

Sözlerini, anlamlarını, sorduğu şeyi düşünürüm. Uzun bir nefes verip omuz silkerim. "Tabii, kim istemez ki? Çok güzel. Ama benim için bir anlamı yok. Eskisi gibi değil."

Wes bana bakarak değerlendirir. "Eskiden senin için ne ifade ediyordu?"

Nefesimi veriyorum. "Sanırım... eskiden sahip olduğum şeylerin bir sembolüydü. Vazgeçtiğim şeylerin. Bağımsızlığımın bedeli."

Kasabada yürürken kolunu omuzlarıma daha sıkı sarar, nefeslerimiz her nefes verişimizde buğulanır. "Peki şimdi, sembol değilse ne?"

"Şimdi, bir çanta," diye cevaplıyorum. "Sadece bir çanta."

YİRMİ DÖRT WESLEY

AMCAM ve Alina'nın şehre dönmesiyle, tüm korkularım intikam almak için geri döndü. Simone ile evde haftalarca saklanarak, gelecek hakkında hiçbir endişe veya düşünceye kapılmadan geçirdiğim zamanların ardından, bu mirası düşünmek... kirli bir his uyandırıyor.

Evlenemem.

Sadece banka hesabımı doldurmak için evlenmek *istemiyorum*.

Binlerce nedenden dolayı Simone'dan benimle evlenmesini isteyemem. Birincisi, daha yeni tanıştık. İlişkimizi ciddiye almaya daha yeni başladık. Elbette, iyi anlaşıyoruz, ama bu, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğimiz anlamına gelmez.

Ayrıca miras işleri... karmaşıktır. Mantıken, bana olan ilgisinin sahte olmadığını biliyorum. O parayı almak için benden hoşlanıyormuş gibi davranmıyor. Bunu biliyorum. Kendime bunu söylüyorum ve ona sarıldığımda, gözlerindeki ışığı gördüğümde buna inanıyorum.

Ama düşüncelerimle baş başa kaldığımda, köpekbalıkları gibi etrafımda dönüp duruyorlar.

Ona güven ve koşullar hakkında konuştuktan hemen sonra beni öptü. Ona bunu açıkladıktan sonra ilişkimiz daha da derinleşti.

Ya o da Alina gibi ise?

Ona çantayı sorduğumda çantayı sıkıca tutuşu... Bende gördüğü şey bu mu? Ona tasarımcı çantaları ve lüksü sağlayabilecek biri mi? Lüks bir restoranda yediğimiz yemeği çok beğenmiş gibiydi. Ya gerçekten zengin bir yaşam tarzına değer veriyorsa?

Yine de günlerimiz eskisi gibi devam ediyor. Amcam ve Alina kendi evlerinde kalıyor, Eli hala kulübeyi kullanıyor —artık uzun süre kalacakmış gibi kira ödemeyi ısrar etse de—Simone ve ben birlikte ailemin evinde kalıyoruz. Burası artık evim gibi hissettirmeye başladı, özellikle de o varken.

Ama, ama, ama...

Geçmişimi unutamıyorum. Alina'yı her gördüğümde, bana verdiği acıyı hatırlıyorum. İhanetini. Amcamı seçip bunu yüzüme vurmasının acısını.

Belki de bu tür bir tavır, uygulamanın istediğin gibi başarılı olamamasının sebebidir, Wes.

O gece söylediği sözler kafamda yankılanıyor. *Başarısız oldum, başarısız oldum, başarısız oldum.* Beni terk etti çünkü başarısız oldum. Çünkü geçimini sağlayamadım. Çünkü ailemin diğer tüm üyeleri, anne babam da dahil, sahip olduğu o öldürücü iş zekasına sahip değildim.

Simone miras konusunu açmıyor ve bunun için minnettarım. Onun çalışma şeklini, müşterileri nasıl azimle aradığını ve elinden gelen en iyi hizmeti nasıl sunduğunu izliyorum. Kasabanın yarısı onu çeşitli çevrimiçi pazarlama projeleri için veya sosyal medya sayfalarını yönetmesi için işe aldı. Her yeni birisi onu işe aldığı anda, eve kızarmış ve heyecanlı, gururla parıldayarak geliyor.

Gerçekten de benim paramı hiç düşünmüyor gibi görünüyor. Daha çok kendi işine, kendi başarılarına odaklanmış durumda.

Şubat ayında, kulübe dolu ve kira parası sayesinde ailemin bana bıraktığı son hediye parasını harcamak zorunda kalmadığım için, bir sabah Grant'in evine gidip ona yardım gerekip gerekmediğini sordum. O, kasabada çoğu ufak tefek işi yapıyor ve son on yılda büyük bir avukattan mütevazı bir marangoz haline gelmişti.

Onun çalışma şeklini izlerken, belki ben de bundan zevk alabilirim diye düşünüyorum. Silikon Vadisi'ne ya da milyarlarca dolar değerinde yeni bir uygulamaya ihtiyacım yok. Annemin eski kütüphane odasında yaptığım çalışmalar o kadar tatmin ediciydi ki, Grant her şeyi çözmüş olabilir mi diye merak ediyorum. Ellerimle bir şeyler yapmak... tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Grant'i ana evin hemen yanındaki atölyesinde buluyorum. Kulağının arkasında bir marangoz kalemi var, lekeli ekose gömlek ve yırtık kot pantolon giyiyor. Kalın siyah saçlarını eliyle tarıyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "Wes. Senin için ne yapabilirim?"

Boğazımı temizleyip, ellerimi ceplerime sokarak mekanı inceliyorum. Burası talaş, tutkal ve çelik kokuyor. Odun kesmek, kulübeyle ilgilenmek ve ara sıra boyama işleri dışında hiç el işleri yapmadım. Annemin kütüphanesini yeniden düzenlemek

temizlik ve yeni bir kat boya atmaktan ibaretti. Masalar ve gömme dolaplar yapmam gerekiyor, bu benim beceri seviyemin çok ötesinde bir şey, ama bunu kendim yapmaya kararlıyım.

Grant'in beni izlediğini görünce omuz silkiyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı diye merak ediyordum. Kasabada meşgul görünüyorsun ve... ben de iş arıyor olabilirim."

Dudakları gülümsemeye dönüştü. "Hiç ahşap işleri yaptın mı?" "Ateş için odun kesmek dışında mı? Hayır."

Gülerek duvara yaslanmış süpürgeyi alır. "O zaman temel bilgilerle başla, tıpkı Heart's Cove'a ilk geldiğimde Cheswick'e yaptığım gibi." Gözleri parlayarak süpürgeyi bana uzatır. "Burası süpürülmesi gerekiyor."

Hayatımın başka bir döneminde, buna itiraz edebilirdim. Ona temizlik değil, marangozluk öğrenmek istediğimi söyleyebilirdim, ama süpürgeyi alıp süpürmeye başlıyorum.

Grant kulağından kalemi çıkarır ve bir tahta parçasına işaretler. "Bu sabah Dorothy'yi ormanda yürürken gördüm," der rahat bir şekilde. "Görünüşe göre büyükbabanın kulübesinden geliyordu."

Dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

O gülümser. "Eli burada kalabilir."

"Umalım da Agnes, Dorothy ile konuşmaya cesaret ettiği için onu kasabadan kovmaya çalışmasın."

Grant gülüyor, Fiona kasabaya gelene kadar hiç duymadığım parlak, mutlu bir ses. Kendi gülümsemem genişliyor, sonra başımı sallayıp süpürmeye geri dönüyorum. Yer temizlendikten sonra Grant, odun kesmesine yardım etmemi istiyor, dairesel testereyi nasıl kullanacağımı gösteriyor, güvenlik ve doğruluk konusunda ipuçları veriyor.

Birkaç saat sonra elimi sıkıyor. "Yarın ne yapıyorsun? Pinetree Drive'da Savoylar için bir teras yapıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Gülümserim. "Tabii. Seve seve."

Buluşup benim için bir temel maaş üzerinde anlaşmak için bir plan yapıyoruz. Sahil boyunca dolaşırken, uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissederek ılık çalışıyorum. Büyükbabamın kulübesinin köşesini gördüğümde, yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Eli altmışında aşkı bulabiliyorsa, ben neden kırk beşimde aynısını yapamayayım? Neden Simone ile aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini kendime inandırmaya çalışıyorum? Neden sadece gurur ve inatçılıktan dolayı evlilik ve miras fikrini bir kenara atıyorum? Doğum günüm bir yıldan fazla var. Simone ile aramızda ne olursa olsun... bunu çözmek için zamanımız var.

Eve gidip vücudumdaki talaşı duşla yıkadığımda Simone hala eve gelmemişti. Ona mesaj attığımda, bir kahve fincanı emojiyle cevap verdi. Birkaç saniye sonra, bir patlıcan ve dışarı çıkmış bir dil emojiyle, ardından da bir soru işareti geldi.

Gülüyorum. Evet, lütfen.

Anahtarlarımı havaya atıp yakalarken, onu almaya gitmek için kamyonete doğru yöneliyorum. Bu, şey, patlıcan partisini ne kadar çabuk başlatabilirsek o kadar iyi. Kafenin karşısına park edip içeri giriyorum ve onu her zamanki yerinde buluyorum. Beni gördüğünde dizüstü bilgisayarını kapatıp her yere taşıdığı mavi çantasına koyuyor. Yaklaştığımda gülümseyerek ayağa kalkan Simone, kollarını boynuma doluyor ve burnunu burnuma değdirirken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor.

"Selam."

"Selam, güzelim."

Yanakları pembeleşir ve ben dudaklarımı onun dudaklarına bastırmaya dayanamam. Onu yavaşça, nazikçe öperim, her saniyenin, her küçük sesin ve vücudundaki her titremeyi keyifle yaşarım.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, geriye yaslanarak gözlerime bakıyor. "Mutlu görünüyorsun."

"Grant için bir iş buldum." Kaşları yukarı kalkıyor. "Öyle mi?"

"Artık kıcıımı kaldırmamın zamanı geldi diye düşündüm."

"Yani, bir şey söylemeyecektim ama madem sen söyledin..."

Kıcıını çimdikledim ve çığlığını zevkle dinledim, sonra kafamı kamyonete doğru çevirdim. "Hadi eve gidelim." Gözlerim onun güzel pembe dudaklarına kaydı ve gözlerindeki ışıltıdan, benim düşündüğümü düşündüğünü anladım

—kapıdan içeri girdiğimizde kıyafetlerimizin ortadan kaybolması uzun sürmeyecek.

Bu kadınla evlenebilirim.

Bu düşünce beni o kadar derinden etkiliyor ki nefesim kesiliyor. Alev rengi saçlarından bir tutamı parmağımın etrafına dolayıp kulağının arkasına koyuyorum, boğazım duygularla doluyor.

Birlikte olmak... sonsuza kadar birlikte olmak o kadar kötü mü olurdu? Heart's Cove'da kalmak, o evi elinde tutmak, çocukluğumdan beri beni tanıyan tüm bu insanlarla birlikte yaşamak o kadar kötü mü olurdu?

Heart's Cove'dan ayrıldığımda, kendimi kanıtlamak istiyordum. Milyar dolarlık serveti olan bir iş adamı olmak istiyordum. Silikon Vadisi'nde şık bir ofis istiyordum. Şöhret istiyordum.

Ama şimdi...

Yani, Grant'e bak! Ünlü bir avukat olarak sahip olduğu şöhretin ve sözde nüfuzunun sadece bir kısmına sahip olduğu yepyeni bir iş kurdu, ama onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Fiona'ya hayatını açarak bir risk aldı ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

Neden ben olamıyorum?

Simone, benim için mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde beni tamamlıyor. Yargılamıyor. Benden hiçbir şey istemiyor. Elbette beni kızdırıyor, ama sadece daha iyi bir insan olmam için beni teşvik ediyor. Noel yemeğine gelmemi istediği zaman olduğu gibi. Aramızdaki durum biraz garipti, ama yine de tatili yalnız geçireceğimi biliyordu ve o gece, son on yılların en güzel gecesi oldu. Sadece seks yaptığımız için değil, çünkü... çünkü birlikteydik.

Kafenin kapısı açılır ve soğuk, deniz kokulu hava kafeye girer. Simone donar, gözleri omzumun üzerinden ayrılmaz. Kaşlarımı çatarak onun bakışını takip ederim ve bir adamın içeri girdiğini görürüm. Benim yaşlarımda, biraz daha kısa boylu, soluk saçlı ve tıraşlı bir adam.

Kafe tezgahına, duvarlardaki resimlere, eklektik sandalyelere bakarak değerlendiriyor. Sonra Simone'yi görüyor. Yüzünde bir anlık tanıma ifadesi beliriyor, sonra bakışları bana kayıyor. İfadesine ihtiyat ve bir parça bölgesel öfke giriyor. Sonra yüzüne rahat bir maske takıyor ve dudaklarını haylaz bir gülümsemeye çekiyor.

Yakışıklıydı. Bunu itiraf etmek için fazla erkek değilim.

İyi, güçlü bir vücudu ve kendine güvenen bir erkeğin rahat zarafeti var.

Ve Simone'a onu istiyor gibi bakıyor.

İçimde ateş yanıyor, sıcak, parlak ve sahiplenici. Dönüp, vücudumu onunla Simone'un arasına koyuyorum, bu pisliğin planladığı her neyse onu engellemeye hazırım.

Ama Simone yumuşak bir iç çekişle elini omzuma koyar. Beni geçip kollarını kavuşturur. "Nate," der, sesi düzdür. "Burada ne işin var?"

"Bütün olanlardan sonra, benimle böyle mi konuşuyorsun?" Dilini şaklatıyor, sonra ela gözlerini bana çeviriyor. "Arkadaşın kim?"

Simone yutkunurken omuzları gerildi. Gözleri benimkilere kaydı ve bakışlarında bir tür teslimiyet belirdi. "Wes, bu Nate, eski kocam. Nate, Wes." Elini ikimizin arasında salladı.

Benim bir sıfatım yok. Onun erkek arkadaşı, sevgilisi ya da arkadaşı değilim. Ben sadece Wes'im.

Nate'in gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, o da bunu fark etti. "Bu benim yerime geçen kişi mi?"

"Oh, lütfen. Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" "Mesajlarıma cevap vermiyorsun."

"Bunu sormak için mi buraya geldin?" Simone'un yüzü, genellikle kalbimin hızlanmasına neden olan bir şekilde sertleşir.

Nate bir adım öne çıkar, ben de aynısını yaparım. Durur, dudaklarında acımasız bir gülümseme *belirir*. "*Demek* benim yerime geçen *bu*." Beni baştan aşağı süzer, değerlendirir. "Sana bakacak başka birini buldun, ha." Gözleri Simone'a kayar. "Artık bana yedek olarak ihtiyacın yok mu?"

"Biliyor musun? Git başka bir zavallı kadını rahatsız et, Nate."

"Akıllı ol," diyor Nate, bana dönerek. "Onun pahalı zevkleri var. Şu anki bütçene bunu da ekle ve bol bol tasarımcı kıyafetleri almayı planla." Masaya bakar, çantasını görür ve burun kıvrır. "Ve çantalar."

Kalbim yavaşlarken her şey donar. Damarlarımda buz oluşur, kulaklarımda donuk bir çınlama yükselir. Kafamı çevirip Simone'a bakarım ve onun eski kocasını reddettiğini belirsiz bir şekilde duyarım. Adam bir şey söyler ve arkasını döner.

Özel dikim takım elbisesini, modaya uygun saç kesimini, parlak ayakkabılarını inceliyorum.

Zenginlik fışkırıyor. O, onun eski kocası *mı*?

Simone'nin pahalı zevkleri var.

Kalbim çarpıyor, kulaklarım hala tiz bir sesle doludur. Simone elini koluma koyduğunda irkilirim, kaşları çatılmıştır. "İyi misin?"

"İyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "İyiyim."

Sersemlemiş bir halde kamyonete doğru yürüdüm ve içine bindim. Simone yolcu koltuğuna kaydı ve çantasını kucağına aldı. Gözlerim mavi deri ve parlak tokalarından çantaya takıldı.

Sana bakacak başka birini buldun, ha?

Motor o kadar gürültülü çalışıyor ki, kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Simone'nin eski kocasının sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Onun alaycı gülümsemesini görebiliyorum. Kendini beğenmiş tavırları, beni gördüğünde gösterdiği hor görme. "Aptal," diyor gibiydi. "Sen bir aptalsın."

Sessizce eve doğru sürüyoruz, uzun bir asfalt yolun ardından ağaçların arasından kıvrılan bir çakıl yol.

Bu benim yerime gelen kişi mi?

Motoru durdurdum ve Simone'nin gördüğünde yüzünde parlak bir gülümseme beliren eve bakakaldım. O gülümseme... Sadece evi gördüğü için miydi, yoksa başka bir şey mi vardı? Evin değerini mi görüyordu? Beni tutunabileceği biri olarak mı görüyordu?

Aramızdaki her etkileşim, her an... Hepsi lekelenmiş.

Simone'ye döndüm, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "İyi olduğundan emin misin?" diye fısıldadı. Bu endişe gerçek miydi, yoksa sadece kendi geleceği, benim mirasımdan alacağı pay için mi endişeleniyordu?

Bütün bu zaman boyunca benimle oyun mu oynuyordu?

YİRMİ BEŞ SIMONE

BİR ŞEYLER DEĞİŞTİ. Wesley, kamyonetinden inerken konuşmuyor. Onu takip ederek eve giriyorum ve buzdolabını açıp bir bira çıkardığını izliyorum. Birayı açıp bir yudum alıyor, hala gözlerime bakmıyor.

Çantamı konsol masasına koyarken yumuşak bir ses çıkar. Ceketimi çıkarırken hışırdayan sesi duyulur. Buzdolabının uğultusu ve ağaçlardaki rüzgârın uzaktan gelen gıcirtısı dışında odadaki tek sesler bunlardır.

Wes birasını bir yudum daha içti ve sessizlik devam etti. Odanın diğer ucundan bana bakarken, yüzünde kapalı, okunamaz bir ifade vardı.

"Konuş benimle." Ona doğru bir adım attım.

Aramızda gerginlik hakim. Saniyeler yağlı ve yoğun bir şekilde akıp gidiyor ve ben bekliyorum. Beni yere serecek darbeyi bekliyorum.

O darbe gelmesi sadece birkaç saniye sürer. Wes'in çenesi sıkılır, dişlerini o kadar sert gıcırdatır ki odanın diğer ucundan bile duyabilirim. "Bunların hiçbirisi gerçek mi?" Ses tonunda acı vardır, dudakları çirkin bir şekilde kıvrılmıştır. Onun bu yönünü daha önce görmemiştim. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden donup kalırım. "Ne?"

"Bütün bu ilişki. Biz." Bira şişesini aramıza doğru uzatır. "Bunların hiçbirisi senin için bir anlam ifade etmedi mi?"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Eski kocamın ortaya çıkmasına kızacağını düşünmüştüm. Geçen yaz, biz birlikte olmadan önce Nate ile yattığım için mantıksız bir şekilde

kıskanacağını düşünmüştüm. Ama bu, duygularımın gerçek olup olmadığını sorgulaması, beni o kadar şok etti ki, tek yapabildiğim ağzım açık kalmak oldu. "Vasiyetimi, mirasımı sana anlattığımdan sadece

birkaç dakika sonra beni öptün.
amcam gittikten sonra, beni kendine ait hissettiğinde

Bütün bu zaman boyunca numara mı yapıyordun? Senin için hepsi bir oyun muydu?" diye alaycı bir şekilde soruyor, sözleri zehirle dolu.

Sözleri canımı yakıyor ve sonunda boğazımdaki duygu yumruğunu konuşacak kadar uzun süre çıkardım. "*Anlamadım?*"

"Soruyu cevapla."

Bu ses tonu damarlarımda gök gürültüsü gibi yankılandı. Niyetimi bu şekilde sorgulamaya cüret etmek ne büyük *bir küstahlık*. O yatak odasında onun parçalarını topladım ve acısını yanımda taşıdım. Onu parası için öpmedim, *haftalarca* birbirimizi kızdırıp alay ettiğimiz için öptüm.

Ama o düşünüyor... O düşünüyor...

Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Bu soruyu cevaplamak ona fazla değer vermek olur."

"Kocanın bu kadar zengin olduğunu bana hiç söylemedin. Tek söylediğin, ailesinin zorlu olduğu, o 'çevreyi' anladığın idi. Genelde bu tür erkekleri tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsun?"

"*Tuzağa düşürmek* mi?" Nefesim düzensiz. Ağzından çıkan *saçmalıklara* yetişemiyorum. Oturma odasında, duvara yaslanarak seviştığımız yerin hemen yanında duruyorum ve aşık olduğum adama bakıyorum.

Ha! Aşk. Ben tam *bir aptalmışım*. Yine aptallık ettim, şehvetim ya da kendi aptallığım yüzünden gözüm kör olmuştu. Bir kez daha, bir adama baktım ve önümde duran gerçekleri değil, görmek istediğim şeyleri gördüm. Wes'in farklı olduğunu sanmıştım. Onun cesur, güçlü ve dirençli olduğunu sanmıştım, ama...

Onu hiç tanımıyorum. Bu acı, yüz hatlarını bozan öfke... beni korkutuyor.

Bana inanamıyormuş gibi burnunu çekip başını sallıyor. Sanki bir anda dönüp kişiliğimi değiştiren benmişim gibi. Gözleri siyah. "Simone, eski kocan bize bir bakış attı ve seni azarladı. Senin sadece sana bakacak başka bir aptal bulmaya çalıştığını söyledi." Bakışları çantama kayıyor, kolları yanlara doğru açılıyor. "Sana, senin için hiçbir anlamı olmayan o çantalardan daha fazlasını alacak başka bir aptal." Alaycı bir gülümseme ve başını sallıyor.

"Sen o çantayı haftalarca her yere bir ganimet gibi taşıdığın halde, ben o saçmalığa gerçekten inandığımı inanmıyorum."

Damlarımda ateş yanıyor, o kadar sıcak ki derim buruşup yanacakmış gibi hissediyorum. Çanta mı? O lanet *çantaya* mı kızgın? Onu taşımamın ona değer verdiğim anlamına geldiğini mi düşünüyor? O aptal deri çantayı umursamayı *bıraktığımda* onu kullanmaya başladım. Şimdi üzerinde çizikler, lekeler var. Eskiden olduğu gibi yeni durumundaki değerinin çok az bir kısmına sahip. O çantayı kullanmak bir kurtuluştı, eski, boş hayatımı canlandırmak için yapılan üzücü bir girişim değildi. Artık dolabımda sakladığım tasarımcı çantasına ihtiyacım olmadığını kendime kanıtlamaktı. O çantayı her gün kullanmak, onun benim için hiçbir anlam ifade etmediğinin kanıtıydı.

Ama Wes öyle düşünmüyor. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. Bu tuzağa düştüğüne inanamıyormuş gibi. O aptal çanta hakkında bir şey açıklamaya çalışırsam, asıl sorundan uzaklaşırız — o, benim onun parasının peşinde olduğumu düşünüyor. Beni o kadar sığ biri olarak görüyor ki, onu gördüğümde aklımdan geçen *"Geçim kaynağı. Güvenlik ağı. Para."* olduğunu düşünüyor.

Derin ve sakin bir nefes alıyorum. Bu büyüyen uçurumu kapatabiliriz. Bana geri dönebilir, anlayabilir. Gözlerimde gerçeği görebilir. "Senin mirasın için seninle birlikte değilim Wes. Para umurumda değil. *Yıllarımı* işimi kurmak için harcadım ve bu benim için bir erkeğin metresi olmaktan daha önemli. Nate ile o yaşam tarzını denedim ve geride bıraktım."

Kollarını kavuşturur. "Sana inanmıyorum."

"Bu senin lanet olası sorunun," diye bağıryorum. Öfke içimde yeniden alevleniyor ve ne kadar derin nefes alsam da onu bastıramıyorum.

Aramızdaki mesafe çok büyük ve giderek daha da büyüyor. Ben oturma odasında öfkeyle köpürürken, o mutfak tezgahının arkasında duruyor ve her acı verici saniyeyle duvarlar üzerime çöküyor.

"Alina ile çıkarak kadınlarla ilgili son hatamı yaptığımı sanıyordum. Beni aptal yerine koydu ve en savunmasız olduğum anda terk etti. Bir daha böyle bir şey olmayacağına *kendime söz verdim.*"

"Şunu bir netleştirelim." Kendimi hazırlayarak, ellerimi kaldırıp ciğerlerimi dolduruyorum. "Senin, ailenin mirası hakkındaki hikayeni dinledikten sonra, o parayı ele geçirmek için seni baştan çıkarmaya karar verdiğimi mi düşünüyorsun? Bana biraz paran olduğunu söylediğin andan itibaren

biraz paran olduğunu söylediğin andan itibaren büyük bir plan yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Wes'in yeşil gözlerinde bir anlık tereddüt belirir, ama hemen bastırır. "Eski kocanı görür görmez her şey anlam kazandı, Simone. Bana defalarca ne kadar parasız olduğunu söyledin. Yeni bir iş kurmanın ne kadar zor olduğunu." Başını sallar. "Ve o çanta. Amcamla gittiğimiz o lüks restoranda ne kadar rahattın. O tür lüksü ne kadar özlediğin belliydi. Bu evi gördüğünde gözlerin nasıl parladı..." Dudakları yüzünde ince bir çizgi gibi, kolları hala kavuşturulmuş durumda, bu da pazı kaslarını normalden daha da büyük gösteriyor.

O, tuğla duvar kadar sarsılmaz
görünüyor. Ve benim tek istediğimin
onun parası olduğunu düşünüyor.

Acı içimi yakıyor, dişlerimi sıkarken kemiklerimde titriyor. İçimdeki ateş sönüyor, kayboluyor. Onun yerini acı alıyor.

Sanmıştım ki... Aramızda bir şey olduğunu sanmıştım. Hayatımın sonunda yoluna girdiğini sanmıştım. Wes'in, on yıllardır beni anlayan ilk erkek olabileceğini sanmıştım. Beni olduğum gibi seven ilk erkek.

Ama karşımdaki bu kişi... beni hiç tanımıyor.

Omuzlarım düşer ve sesimdeki zehri tam olarak gizleyemem: "Sen zayıf, zavallı bir adamsın Wes. İlk sınavda, sorgulamadan korkularına teslim oldun. Tereddüt etmeden. Sanki aramızdaki ilişkinin bozulmasını *istiyormuşsun* gibi, sadece doğru bahanesini bekliyordun." Titreyerek nefes alırım, tüm vücudum o kadar gergin ve kırılıgandır ki, parçalara ayrılabilirim. "Haftalarca, aylarca benimle birlikte geçirdiğin zaman boyunca eski kocamın söylediği iki üç cümleye inandın. Eğer mirasından mahrum bırakmak için büyük bir plan yaptığımı düşünüyorsan, ne yazık ki yanılıyorsun ve umarım yalnız, acınası küçük hayatını keyifle yaşarsın."

On iki bin dolarlık çantamı kaparak – bu ilişkinin sonunu getiren çanta olabilir – gururumu toplayıp omurgamı düzeltirim. Başımı dik tutarken damarlarıma çelik akıyor, ceketimi giyip kapıdan çıkıyorum.

Kapı arkamdan kapanır, mandalın yumuşak tıklaması sessiz ormanda gök gürültüsü gibi yankılanır. Ön verandada dururken bir kalp atışı geçer, sonra kendimi toparlayıp eve doğru yürümeye başlarım.

Gerçekten yeni bir araba almam lazım.

DAİREM HÂLÂ mezar gibi sessiz. Beni boğan küflü, kapalı mekan kokusu, günlerdir burada olmadığımı hatırlatıyor. Eşyalarımı masanın üzerine bırakıp buzdolabına yöneliyorum, ama karşımda sadece solmuş marul ve etkileyici bir çeşni koleksiyonu var.

İç çekerek buzdolabını kapatıp kanepeye çöküyorum. Kokuyu gidermek için mum yakacak enerjim bile yok.

Wes'e söylediklerimi *neredeyse* pişman oldum, ama öfkem hala kendimi haklı hissetmemi sağlıyor. Ona zayıf, üzgün veya küçük dememeliydim. Hakaret etmek istemiyorum. Ben bundan daha iyiyim.

Yine de, bana söylediği tüm sözleri, bana yönelttiği tüm suçlamaları düşündüğümde... haklı olduğumu hissediyorum. Ona söylediklerim için üzgün hissedemiyorum.

Her şeyden sonra, Nate'in ortaya çıkıp Wes'in benim hakkımdaki tüm görüşünü değiştirecek tipik *Nate* yorumları yapması yetti. Ne zamandır mirasını almak için onun peşinde olduğumu düşünüyordu? Ne zamandır bana karşı rol yapıyordu? Nasıl benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünebilirdi ki?

Çantamdan telefonumu çıkararak boş ekrana bakıyorum. Hayır, özür dilemek için mesaj atmamış ya da aramamış. Telefonu bir kenara atıp kanepeye geri dönüyorum, televizyonu açarken üzerime bir battaniye sarıyorum.

Aptal bir reality şovu izleyip beynimi kapatıyorum. Düşüncelerim Wes'e kaymaya başladığında, onları durduruyorum — çoğunlukla kendimi aptal gibi hissettiğim için. Bir kez daha, bir adama baktım ve onun kim olduğu yerine kim olabileceği ihtimaline kapıldım. Nate bana o korkunç şeyleri söylediğinde Wes öne çıkıp beni savunmak yerine, dizlerime tekme attı ve çöküşümü izledi.

Hayır, onu düşünmeyeceğim. En azından bu gece değil.

YİRMİ ALTI WESLEY

ÖFKEM ve ihanet duygusu beni haftanın büyük bir bölümünde sarsıyor. Sabahları yalnız uyandığımda göğsümdeki sancıyı görmezden geliyorum. Bir hata yapmış olabileceğimi söyleyen içimdeki sesi görmezden geliyorum.

Kendimi haklı öfkenin kozasına sarıp, Simone ile olanları düşünmeme izin vermiyorum.

O bana başından beri yalan söylüyordu.

Beni hiç umursamadı.

Tek istediği paraydı. Hiçbiri gerçek değildi.

...Değil mi?

YİRMİ YEDİ CANDICE

ANAHTARLARIMI OYNATIRKEN, Rudy'nin yanında ön verandada duruyorum. Yakışıklı, çekici Rudy, aylardır benimle flört ediyor.

Bir randevuya çıktık. Bir hafta önce bana çıkma teklif etti ve beni güzel bir yemeğe götürdü. Şarap içtik, konuştuk, güldük.

Güzeldi.

"Gerçekten çok eğlendim," diyor, başını eğip gözlerime bakarak.

Gülümsüyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ben de."

Tanrım, bu konuda çok kötüyüm. On dokuz yaşımdan beri hiç randevuya çıkmadım. Şimdi ne olması gerektiğini biliyorum, yakışıklı bir adamla ve şarapla dolu bir mideyle ön verandamda dururken.

Ama...

Düşünmeye vaktim yok, çünkü kaçamadan önce olanlar oluyor. Rudy'nin eli benim elimi çekiyor, gözleri parlıyor. Tereddüt ediyor, dudaklarında utangaç ama utangaç olmayan bir gülümseme beliriyor. Gözlerimden dudaklarıma bakışlarını kaydırıyor, başını eğip beni öpüyor.

Aman Tanrım.

Paul'dan sonra öptüğüm ilk erkek. On yıllardır çıktığım ilk randevu. İlk... *ah!* Her şeyin ilki gibi geliyor.

Dudakları benimkilere dokunur. Sıcaklar. Paul'unkilerden daha yumuşaklar. Tadı şarap gibi, kokusu kolonya gibi. Dudaklarını ayırır ve benimkileri açmaya çalışır, dilini ağzıma sokar. Yoğun bir öpücük. *Gerçekten* çok yoğun. Fazla yoğun.

Geri çekilirken başımı sallıyorum. "Üzgünüm." Göğsüne bakıyorum. "Gerçekten üzgünüm." Sesim fısıltıdan başka bir şey değil. Tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım.

Rudy elimi sıkıyor. "Hey. Bana bak."

Nefesim kesik kesik geliyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra kendimi zorlayarak açıyorum ve Rudy'nin bakışlarıyla karşılaşırım. Yüzündeki ifade yumuşak, anlayışlı. "Üzgünüm Rudy. Henüz çok erken."

O başını sallar, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir. "Tamam."

"Gerçekten üzgünüm." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hazır olduğumu sanıyordum Rudy, gerçekten öyle sanıyordum."

"Özür dilemeyi bırak. Özür dileyecek bir şey yok." Elimi sıkıyor, sonra eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Güzel bir akşam geçirdim ve umarım Four Cups'a günlük dozumu almaya uğramamın sakıncası yoktur."

Tanrım, gülümsemesi çok yakışıklı. Ama içimi burkmuyor. Nedense, onunla birlikte olmak beni eskisinden daha yalnız hissettiriyor. Bende bir sorun var, olmalı.

Kendimi toparlayıp başımı sallıyorum. "Tabii ki sorun değil. Umarım aramızda garip bir durum olmaz."

Gülümser ve başını sallar. "Benim için garip değil. İyi bir gece geçirdiğimi söylerken yalan söylemiyordum, Candice." Başını sallar ve omuzlarımdan bir yük kalkar. O gerçekten büyük bir kalbi olan muhteşem bir adam. Bana göz kırptığında gözlerinde hiçbir düşmanlık yok, dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Sonra kapımın kilidini açıp içeri giriyorum ve pencereden onun garaj yolunda yavaşça yürüdüğünü izliyorum. Rudy arkasına bakmıyor ve ben kapıya yaslanarak uzun bir nefes veriyorum.

Belki de ben kırılmışımdır. Belki de Paul'un ölümünü asla atlatamayacağım, kocamın bana hissettirdiği gibi hissettiren başka birini asla bulamayacağım. Gençken hayatımın aşkını buldum ve onunla yirmi iki güzel yıl geçirdim. Bu şükredilecek bir şey değil mi?

Yine de kalbim sızlıyor. Bu gece güzeldi ve bunu özlediğimi fark ettim. İstenmeyi özlüyorum. Bir erkeğin bir kadına ihtiyaç duyduğu şekilde ihtiyaç duyulmayı özlüyorum.

Ama o adam Rudy değil.

Eşarbımı ve ceketimi çıkarırken, Allie merdivenlerin ağzından kafasını uzatır. "Randevun nasıldı?"

Ona zoraki bir gülümseme atıyorum. "İyiydi."

Bir adım daha atarak kıvrıcık sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kızım kısa süre önce göz kalemi keşfetti ve

sık sık ve aşırı derecede kullanmaya başladı. Dumanlı makyajının ardında, keskin mavi gözleri binlerce soru ile bana bakıyor.

"Onu bir daha görmeyeceğim," diyorum ona. "Güzel bir akşamdı, ama..." Omuz silkiyorum ve sözümü bitirmiyorum.

Allie aramızdaki mesafeyi kapatır ve kollarıyla bana sarılır. "Babamı özledim." Sesi göğsüme çarparak boğuk çıkar, ama sözleri beni bir çekiç gibi vurur.

Gözlerim yaşlarla dolarken, yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben de, tatlım." Artık benden daha uzun boylu, bu da zamanın geçtiğinin bir başka işareti. Paul onun büyümesini görmek isterdi.

Hayır.

Çökmeyeceğim. Şu anda olmaz. Kızımın bana güçlü olmamı istediği bir zamanda, randevuya çıktığım bir zamanda olmaz.

Allie geri çekilir ve gözlerini siler, yüzüne göz kalemi bulaşır. "O senin biriyle çıkmanı isterdi, biliyorsun. Babam senin mutlu olmanı isterdi. Ve... ben de öyle. Benim için endişelenmemelisin, anne. Dışarı çıkıp biriyle çıkmak istiyorsan, bunun beni rahatsız edeceğini düşünme. Sadece ağlıyorum çünkü çok güzelsin ve eğlenmeni istiyorum, ama hala babamı özlüyorum. Mantıklı olmadığını biliyorum."

Benim tatlı, güzel kızım. O da babası gibi kocaman bir kalbe sahip. Randevumdan döndüğümü görünce babasını özlese de, yine de benim mutlu olmamı istediğini söylüyor. Allie biraz asi olabilir, ama benim için olabilecek en iyi çocuk.

Parmaklarımla saçlarını okşadıktan sonra yanaklarından eyeliner lekelerini sildim. "Teşekkür ederim bebeğim. Çok teşekkür ederim. Ve bu çok mantıklı. Tamamen mantıklı."

Titreyerek nefes verdi. "Neden onu bir daha görmeye gitmiyorsun?"

"Sanırım ben de babanı özlüyorum, Allie. Bütün akşam boyunca tek düşünebildiğim Paul'du."

Allie başını omzuma yasladı. "İnsanlar bana bunun zamanla kolaylaşacağını söylüyorlar ama öyle görünmüyor."

Boğazıma bir yumru oturur. Geri çekilir ve kızımın omzunu sıkarım. "Hadi. Gidelim."

"Nereye?"

"Kafeye."

"Şimdi mi?" Kaşlarını çatar. "Geç oldu."

"Biliyorum, ama evde brownie ve limonlu tart yok."

Allie'nin dudaklarında bir gülümseme belirir ve sonra güler. "Babam gibi konuşuyorsun."

"Belki de sonunda bana da bulaşmıştır."

Allie tekrar kıkırdar ve ceketini alıp botlarını giyer. "Bu kötü bir şey değil."

"Hayır, değil," diyorum ona. "Hiç de değil."

Four Cups'a vardığımızda, içeride ışık olduğunu görünce şaşıyorum. Pencereden içeri baktığımda, Simone'un kırmızı saçlarının dizüstü bilgisayarının ekranının ışığıyla aydınlandığını, kaşlarının derin bir çatıkla çatıldığını görüyorum.

Allie ve ben içeri girdiğimizde başını kaldırır ve kaşlarını yukarı doğru kaldırır.

"Acil bir durum vardı ve hemen pasta yememiz gerekti," diye açıklıyorum.

Allie buzdolabına doğru yönelirken Simone gülümser.

Arkadaşıma bakarım. "Bir şey ister misin?"

"Bana beyaz çikolatalı kızılıcık kurabiyelerinden bir tane ver," diye cevapladı Simone. "Ben de şeker ihtiyacım var gibi hissediyorum. O günlerden biri."

Allie tabakları ve yiyecekleri hazırladıktan sonra her şeyi bir çaydanlık ile birlikte Simone'nin masasına getirdi.

Simone dizüstü bilgisayarını kaldırırken ben de kupaları alıyorum. "Bu saatte çalışıyor musun?" diye soruyorum, çatalımı yapış yapış bir brownie'ye batırırken.

"Yeni bir müşteri. Yarın teslim tarihi var," diye cevaplar Simone, herkese çay doldururken.

Allie konuşana kadar birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. "Wes ile aranızda ne oldu Simone?"

Simone donar, gözleri önce kızıma, sonra bana kayar. Allie'ye dirsek atarım. "Merak etmek kibarlık değildir, Allie."

"Sorun değil." Simone bize sıkı bir gülümseme atar. "İşler yolunda gitmedi, evlat. Bazen böyle olur."

"İkinizin arkadaş olmanıza şaşmamalı," diye mırıldanır, limonlu tartını ısıtırken.

Simone bana bakar ve ben de alaycı bir gülümsemeyle cevap veririm. "Rudy ile randevum fiyaskoydu."

"Gerçekten mi?"

"Fena değildi, ama o benim için doğru adam değil."

Simone çayını yudumlarken düşünür, sonra başını sallar. "Erkeklerin sana dünyaları vaat edip sonra da bu kadar muhteşem bir şekilde sözlerini tutmamaları inanılmaz."

"Yani Wes ile aranızdaki ilişki gerçekten bitti mi?" Şimdi sıra bardağımdan çayımı yudumlayıp arkadaşıma başımı eğerek bakmaya geldi.

Simone uzun bir nefes alır ve başını sallar. "Kavgamızdan bu yana bir hafta geçti ve o bana ulaşmadı. Bana Jekyll ve Hyde gibi davranan oysa, ben onun peşinden koşmayacağım. Evrenin kafama sokmaya çalıştığı dersi öğrenmeliyim. Aynı hataları tekrar tekrar yapmayı bırakmalıyım."

Brownie'nin son ısırığını bitirip homurdanıyorum, sonra çikolata lekeli tabağıma kederle bakıyorum. "Sanırım bir tane daha yemeliyim."

Simone gülüyor. "Ben de, kızım."

Allie şikayet etmeden hepimize ikinci tur getirir. İkinci tatlılarımızı bitirdiğimizde karnım ağrımaya başlar, ama nedense kendimi daha hafif hissederim. Simone kafeyi arkamızdan kilitler ve ikimize de sarılır, sonra yollarımıza ayrılırız.

Hayatımda bir erkek olmayabilir, ama en azından bir kızım, arkadaşlarım ve değer verdiğim bir işim var. Bu, gerçekten mutlu olmak için yeterli olmalı, değil mi?

YİRMİ SEKİZ WESLEY

Simone ile ayrıldıktan sonraki ikinci hafta, Grant bana ne olduğunu sorar. Bunu sadece bir kez yapar. Ben de yeterince acı bir şekilde geçiriririm, o da bir daha bu konuyu açmaz. Çoğu zaman neredeyse hiç konuşmadan birlikte çalışırız, ama benim için sorun değildir. Grant için de öyle görünüyor.

Dışarıda olmak ve ellerimle çalışmak yardımcı oluyor. Beni yoruyor, dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, eve geldiğimde uykuya dalmadan önce duş alıp yemek yemeye zar zor enerji buluyorum. Gün be gün, zihnimde dönen düşüncelerden kaçınmak için kendimi yıpratana kadar çalışıyorum.

Ailemin ölümünden sonra burada yaşadığım ilk birkaç ay kadar yalnız değilim. Grant'te bir işim var, Eli dedemin kulübesinde yaşıyor ama kendimi sonsuz derecede yalnız hissediyorum. Simone'un hayatıma ne kadar çok şey kattığını fark etmemiştim. Onun varlığı her şeyi o kadar aydınlatıyordu ki, içimdeki karanlık şu anki karanlığın yanında bir parça bile değildi.

Yine de, bir hata yapmış olabileceğimi kendime itiraf etmiyorum.

O beni hiç umursamadı. Her şey paraydı. Her zaman paraydı.

Kendi paramı kazanamadım ve nişanlımı kaybettim. Sonra ailemi kaybettim, borçlarımdan kurtuldum, ama tröstteki parayı hak etmiyorum. Ailemin uğruna çalıştığı şeyi hak etmiyorum. Hak ettiğimi söyleyen her kadın, kendisinin bir payını almaya çalışıyor olmalı.

Değil mi?

Simone'nin aylarca omzunda taşıdığı çantayı Google'da aradım, değeri binlerce dolar. Durumuna bağlı olarak, tam olarak dokuz bin ile on iki bin dolar arasında. Bu sadece bir tasarımcı çantası değil, ultra zenginlerin statü sembolü.

Ama onun benden hiçbir şey istemediğine inanmam mı gerekiyor? Lütfen.

Birkaç gün sonra, şehre gidip Simone'yi kafede görüyorum. Her zamanki koltuğunda oturmuş, buzlu kahvesini yudumlarken dizüstü bilgisayarının klavyesine basıyor. Mavi çanta yanındaki sandalyenin üzerinde duruyor.

Çantayla aynı renkteki gözleri benimkilere doğru kaydı, ağzı sıkılaştı ve gözleri tekrar ekrana döndü.

Göğsüm sıkışıyor. Sadece birkaç hafta önce, yanına gidip onu güldürebilirdim. Bana o muhteşem gülümsemelerinden birini bahşederdi.

Şimdi ise ondan hiçbir şey alamıyorum. Sanırım hak ettiğim tek şey bu.

Kalbimin derinliklerinde bir hata yaptığımı haykıran ses giderek yükseliyor. Güneş, Simone'un ruhu kadar ateşli saçlarını altın rengi bir parıltıyla kaplarken, o sesin doğruyu mu söylediğini merak ediyorum.

Ama ben bir korkakım, çünkü sonunda sadece bir kahve sipariş edip kafeden çıkıyorum, Simone'un gözlerinin sırtımda olduğunu hissettiğimi düşünerek, ya da belki umarak.

BAŞKA BİR HAFTA DA GEÇİYOR. Simone ve ben konuşmuyoruz. Her şey... bitti. Bunu biliyorum, ama yine de kabullenmek zor.

Amcam beni yeni evine içki içmeye davet ediyor ve oraya giderken Simone'un dairesinin penceresinden sızan ışığa bakıyorum. Bana tek kelime etmeden, tamamen, tamamen kapıyı kapattı ama bunu hak ettiğimi biliyorum. Ona söylediklerim...

Kafamı sallayarak, direksiyonu biraz daha sıkı kavrayıp amcamın evine doğru yola çıkıyorum. Amcam ve Alina beni kapıda karşılıyor ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş, modaya uygun, ruhsuz evlerine davet ediyorlar. Sanki *Architectural Digest* dergisinden çıkmış gibi görünüyorlar, ama içine kendi kişiliklerini katmayı unutmuşlar. Eli ortalarda yoktu ve sorduğumda istifasını verdiğini öğrendim.

"Otuz yıl benim için çalıştıktan sonra, sonunda emekli oldu," diyor amcam sırtımı okşayarak. "Bana sorarsan, onu buna iten bir şey var. Ya da *biri*."

Gülümsemem gergin. Başımı sallıyorum. "Dorothy."

Sean burnunun kenarına dokunup omuz silkiyor. "Hepimizin bir zayıflığı vardır." Alina'ya bakıyor, Alina da utangaç bir şekilde kızarıp kıkırdıyor. Bakışları tekrar bana dönüyor. "Peki ya Simone? Artık buralarda değil. Ne oldu?"

"İşe yaramadı," diye homurdanırım.

"Yazık," diyor Alina, ama gözleri parlıyor ve dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmış gibi görünüyor. Sanki Simone ve benim ayrılmamıza sevinmiyormuş gibi.

Amcam omzuma bir kez daha sertçe vurup burnunu çeker. "Kadınlar." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, ya da Simone ile ilgili tüm durum hakkında hissettiklerime yaklaşıyormuş gibi.

Oturup bir şeyler içiyoruz ve amcamın bir yıl içinde açılacak olan yeni mağazasını konuşuyoruz. Alina, mükemmel bir ev sahibi gibi, amcamın koluna takılıp mutfağa gidip geliyor.

Kendimi... yalnız hissediyorum. Çok yalnız. Simone yanımdayken, sahte de olsa, en azından yanımda biri vardı. O, hiç çaba sarf etmeden bu tür durumları çok iyi idare ederdi. O olmadan kendimi kaybolmuş hissediyorum. Sürüklenmiş. Bağlantısız bir şekilde uzaklara sürüklenmiş.

"Şimdi ne kadar kaldı, on dört ay mı?" Amcam bir bardak burbonu çeviriyor. "Kırk beşe basana kadar on dört ay mı kaldı?"

Homurdanıyorum. "Maaş gününe on dört ay kaldı."

"Oh, hadi ama." Alina elini salladı. "Biz öyle düşünmüyoruz." Ama o ve amcam birbirlerine bakiştılar ve ben burada ne işim var diye merak ettim. Onlar bana sempati duymuyorlar. Benim için en iyisini istemiyorlar. Alina sadece başarılı bir erkeğe bağlanmak istiyor ve amcam da ona bakmaktan çok mutlu. Ben mutsuz ve yalnız olduğum sürece, onlar kazançlı çıkıyor.

Bütün bu durum tam bir karmaşa. Sean ve Alina'ya güvenemem.

Simone'ye de güvenemeyeceğimi düşünmüştüm, ama bu doğru mu?

Arkasını dönüp bana bakmadan uzaklaştı ve ciddi bir şekilde entrikacı ve manipülatif biri olmadığı sürece, bence ciddiydi. Mirasımdan hiç bahsetmedi ve bunu hatırladığını bile düşündürmedi. Evlilikten hiç bahsetmedi, aksine

daha önce bir kez denedikten sonra hiç evlenmek istemiyor gibi görünüyor.

"Yani Simone ile aranızda her şey gerçekten bitti, öyle mi?" Amcam içkisini yudumlarken gözleri bana dikilmiş.

İçim burkulur. "Evet. Gerçekten bitti." Saatile bakıyormuş gibi yaparım. "Gitmeliyim."

Cove Boulevard'a geri döndüğümde, Simone'nin evinin ışıkları sönmüştü.

Ertesi gün, cesaretimi topladım ve tekrar Four Cups'a gittim. Bir hata yaptığımı biliyordum. Bunu anlamam haftalarımı aldı, ama şimdi bunu düzeltmem gerekiyordu. Ona bir aptal olduğumu söylemem gerekiyordu, gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yalvaracaktım.

Simone her zamanki yerinde oturuyor, kaşları çatık bir şekilde dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyor.

Karşısındaki sandalyeye dokunuyorum. "Oturabilir miyim?"

Omuzlarını silkiyor. "Tabii." Soğuk bir ses tonu, ifadesiz bir yüz.

Tamam. Bu kolay olmayacak. Muhtemelen bunu hak ettim. Derin bir nefes alarak koltuğa çöküyorum. "Özür dilerim," diye başlıyorum.

Bana bakar, parmakları hala klavyenin üzerinde dururken, sonra yavaşça ekranı indirir.

Yutkunarak masaya bakıyorum. Ahşap masanın üzerinde parmaklarımla izlediğim bir nem halkası var. "Aptalca davrandım Simone. Sana o sözleri söylediğim için özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

"Amcam ve Alina'nın buraya gelmesi, miras meselesi, sonra da eski sevgilinin benim korkularımı doğrudan dile getiren sözleri... Kafam çok karıştı."

"Biliyorum." Sesi sessiz, ama tam olarak yumuşak değil. Dostça ya da sıcak değil.

Gözlerine bakmaya cesaret ediyorum ve umudum solup yok oluyor. Yüzünde, benimle ilişkimizi yeniden canlandırmak isteyeceğini düşündürecek hiçbir şey yok, hiçbir şey.

"Merak ediyordum da," diyorum, boğazımı temizleyerek, "bu akşam yemeğe gelmek ister misin? Yemek yaparım."

Simone uzun bir süre gözlerime bakıyor ve sonunda omuzlarını düşürerek nefes veriyor. Gözlerinin altında koyu lekeler var ve saçları her zamankinden daha da dağınık görünüyor. Sanki günlerdir uyumamış gibi. Gözlerime bakıyor, sonra dudaklarıma, omuzlarıma bakıyor ve sonunda bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Sonra, kalbime yavaşça bir hançer saplar gibi, başını salladı. "Hayır, Wesley. Seninle akşam yemeği yemek istemiyorum."

Nefesim kesildi ve koltuğuma çökmek için tüm irademi kullanmam gerekti. "Simone, hatalı davrandığımı *biliyorum*. Sınırı aştım. Bir daha olmayacak."

Gözleri titriyor, ama sırtı bir çubuk gibi dik duruyor. "Bana, parmağımı şıklatarak affedemeyeceğim şeyler söyledin. Geçtiğimiz haftalarda konuşmamızı kafamda binlerce kez tekrar ettim ve her seferinde sözlerini, sesini, yüzünü düşündüğümde... seni hiç tanımadığımı düşünüyorum. Benim sevgime layık bir erkek bana böyle hakaret etmezdi. Beni böyle korkunç şeylerle suçlamazdı. Senin sevebileceğim türden bir erkek olduğunu ummuştum, ama bu bir hayaldi."

"Simone..." Sesim titriyor.

"Özrün için teşekkür ederim," diye devam ediyor, sesi çok soğuk. Çok mesafeli. "Ama yapamıyorum... Seninle olamam, Wes. Bağımsız olmak, kendi kadını olmak için çok çalıştım, beni olduğum gibi görmeyen bir adam için her şeyi bir kenara atamam."

"Anlıyorum. Şimdi anlıyorum." Sesimde gizleyemediğim bir çaresizlik var. Onun anlamasını istiyorum.

Hafifçe burnunu çekerek başını salladı. "Sen, senin güven fonunu ele geçirmek için bir komplo kurduğumu düşündün. Benim öncelikle senin parana önem verdiğimi sandın. Davranışlarımı, ifade ettiğim görüşleri dinlemedin, anlamadın. Sana boşanmamdan ve o karanlık çukurdan çıkmak için ne kadar çok çalıştığımdan, yeni hayatımı hiçbir şeye değişmeyeceğimden bahsettiğim onca zamanı görmezden geldin. Her başarıımı, her yeni müşterimi seninle birlikte kutladım. Önceliklerimin ne olduğu açıkça ortadaydı. Ama bunların hiçbirisi senin için bir anlam ifade etmedi, Wes. Dinlemedin, anlamadın, inanmadın. Hayatımın on bir yılını, beni saygı duyulacak bir insan olarak görmeyen, desteklemeyen bir adamla geçirdim.

benim hırslarım, beni kendi başıma olduğumdan daha iyi bir insan yapmayanlar. Sonra sekiz yıl boyunca kendimi yeniden inşa ettim. Özrünü kabul ediyorum ve minnettarım, ama seninle akşam yemeği yemeyeceğim."

Simone bir saniye boyunca gözlerime baktı. İki. Üç. Sonra dizüstü bilgisayarını tekrar açtı ve ekrana baktı.

Reddedildim.

Ağaçlarda tomurcuklar açmış, kuşlar cıvıldıyor, bahar güneşinin altında dışarı çıktığımda, neredeyse yine gri ve kasvetli bir hava olmasını diliyorum. Kamyonetim yolun karşısında beni bekliyor, ama kendimi kafenin yanındaki küçük kahverengi kapıya doğru giderken buluyorum.

Bu, Simone'ye sürpriz yapmam gerekiyordu. Onun için bir hediye olmalıydı, yeni müşterileri ve işinin giderek artan başarısı için onu tebrik etmek için.

Merdivenler hala gıcırıyor, ama hava artık küflü kokmuyor. Taze boya ve temizlik malzemeleri kokuyor. Merdivenlerin en üstündeki eşikte durup, Grant ile çalışmadığım akşamlar ve hafta sonları tüm emeğimi verdiğim, yeni yenilenmiş alanı seyrediyorum. Öğrendiğim tüm yeni beceriler, bu küçük alana sığdırılmış.

Sonra omuzlarım düşüyor. O bunu istemeyecek, benden istemeyecek.

YİRMİ DOKUZ SIMONE

Wes'in benden uzaklaşmasını izlerken bir el omzuma konuyor. Fiona'nın gülümsemesi gergin ve anlayışlı, gözleri yumuşak. "Nasılsın?"

"Ah, bilirsin." Yüzümü buruşturuyorum. "Artık Grant geçen yıl New York'a gittiğinde nasıl hissettiğini anlıyorum." *Sen mutlu sona ulaşmış olman dışında.*

"Gerçekten... Gerçekten bitti mi?" Fiona, Wes'in az önce boşalttığı koltuğa kayar, dirseklerini masaya dayayarak parmaklarını birbirine geçirir. Çenesini örgülü ellerinin üzerine koyar, kaşlarını kaldırır.

Başımı sallarım. "Evet."

Wes ile kavga ettikten sonra, Fiona'ya gidip bir fincan çay içip omzunda ağladım. Bu ne kadar oldu, üç hafta mı? Sanki bir ömür gibi geliyor. Her gün bir yıl sürmüş gibi.

"Üzgün görünüyor," diyor Fiona, gözleri benimkileri arıyor.

"Özür dilemek yetmez. Beni mirasını çalmak için komplo kurmakla suçladı, Fiona. Beni! Sanki para için ya da başka bir nedenle *biriyle* tekrar evlenmek isteyecekmişim gibi. Bu, beni hiç tanımadığını hissettirdi. Beni *görmediğini hissettirdi.*"

Fiona mırıldanır. "Nate buraya geldikten sonra nereye gitti?"

"Nereden bileyim. Sanırım yer açıldı ve onu cehennemin ateşli çukurlarına geri attı."

Fiona'nın dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Neden buraya geldi ki? Heart's Cove'a taşındığını söyledin mi?"

Kollarımı masanın üzerine koyup alnımı onların üzerine dayadım. Sonra mırıldanarak ona söylemediğim tek şeyi itiraf ettim: "Geçen yıl onunla seks yaptım."

"Ne?"

"Biliyorum." İnledim. "Aptalca olduğunu biliyorum."

"Los Angeles'ta onunla ögle yemeğine gittiğinde mi?"

Kafamı sallıyorum, alnım hala kollarımın üzerinde. "Ona buraya taşınmayı planladığımı söyledim ve o da beni ziyarete gelip gelemeyeceğini sordu. Evet dedim, çünkü orgazm sonrasıydım ve beynim düzgün çalışmıyordu. Sonra Wes ile olanlar oldu ve ben... unuttum."

"Geldiğini söyledi mi?"

"Onun üç dört aramasını görmezden geldim. Ve birkaç mesajını da." Kafamı kaldırıyorum, Fiona'nın yüzündeki ifadeye bakınca içim sızlıyor. O da yüzünü buruşturuyor. "Bir anlık zayıflık gösterdim, Fi. Onunla bir daha yatmayacağım. Burada yaptığı küçük gösteriden sonra... Ve dürüst olmak gerekirse, seks yaptıktan sonra bunun son kez olacağını biliyordum."

"Wes biliyor mu?"

"Bu onu ilgilendirmez. Nate ile birlikteyken onunla konuşmuyordum. Onu tanımadan önceydi. Ve artık bitti."

Fiona burun kıvrırdı. "Nate seni Wes'le gördüğünde mesajı aldığından eminim."

"Neden bu kadar kötü kararlar alıyorum, Fiona? Benim neyim var? Kırklı yaşların ortasına geldiğimde dersimi almış olmam gerekirdi."

En iyi arkadaşımın dudaklarından derin bir iç çekiş çıkar. Kaşlarını kaldırır ve omuzlarını silker. "Bazı dersleri öğrenmek zor, sanırım."

"Zaten gerçek olamayacak kadar iyiydi. İkimiz de bizi baştan çıkaracak yakışıklı erkekler bulamadık."

"Simone..." Fiona dudağını ısırır. "Ya Wes sadece bir hata yaptıysa? Senin Nate'e yaptığın gibi. Eski nişanlısı bu kasabada yaşıyor ve sana daha önce söylediğin gibi, onun güvensizliğini gıcıklayan türlü türlü yorumlar yapıyor. Ya tüm bunlar onu etkilemişse?"

"Sence ona bir şans daha vermeli miyim?"

"Bilmiyorum." Bir iç çekip başını eğdi ve başparmağıyla masanın köşesini kazıdı. "Dediğim gibi, bazı dersleri öğrenmek zor. Belki Wes bunu seninle birlikte öğrenmiştir."

"Sırf mirasını alabilirsin diye onunla evlenmeyeceğim." Kinimden dolayı reddederdim. Ona parayı umursamadığımı kanıtlamak için. Ben böyle kindar biriyim.

Fiona gözlerini devirdi. "Onunla evlenmek zorunda değilsin Simone. Ama haftalardır somurtuyorsun. Belki bir şans daha vermeye değer."

"Düşüneceğim." Dizüstü bilgisayarımı çantama koyup iç geçirdim. "Sadece... Aynı hataları tekrar yapmak istemiyorum. Nate'e kaç şans verdim? Boşanmamızdan neredeyse on yıl sonra bile, hala geri dönüp tekrar deniyordum. Şimdi Wes ile tekrar denemek mi istiyorum? Beni incittiğinde ona kaç kez geri döneceğim?"

"Wes, Nate değil," diyor Fiona. "O farklı bir adam, farklı öncelikleri var."

Mırıldandım. O kadar emin değildim. "Bunu düşüneceğim."

Bir hafta boyunca bunu düşündüm, ama hala Wes ile konuşmaya cesaret edemiyorum. İşlerim iyi gidiyor, kafe yoğun ve bahar tam da çiçek açmış durumda. Wes'in evine giden o dolambaçlı çakıl yolu yürümek şu anda benim için çok zor geliyor. Yapamıyorum.

Hâlâ yeni bir araba almadım. Her yere yürüyerek gidiyorum, bu benim figürüm için harika ama rahatlık açısından pek iyi değil. Artık yeterince param var ama Wes'in bana verdiği parayı herhangi bir şey için kullanmak yüzüme bir tokat atılmış gibi hissettiriyor. Onu yakmayı tercih ederim.

Fiona'nın doğum günü 11 Mart ve hepimiz onun evinde akşam yemeği partisi için toplanıyoruz. Herkes orada ve keyifli ama bu bana Noel'i hatırlatıyor. Ondan sonra olanları. Fiona'ya kocaman bir kucak verdikten sonra erken ayrılıp eve yürümeye başlıyorum ve araba yolunun sonuna geldiğimde duruyorum. Sağa dönersem on dakikada Wes'in evine varabilirim. Sola dönersem yirmi dakikada evde olurum.

Rüzgar ağaçların arasında hışırdayarak esiyor, hava hala kışın son kalıntılarıyla soğuk. İç çekip sola dönüyorum.

Ertesi gün, Candice'in üçümüzü Four Cups'ta buluşmaya davet eden bir mesajıyla uyanırım. Terliklerim ve eşofmanımla caddenin karşısına geçtiğimde Jen çoktan oradadır, ikisi de ellerinde buharlı kupalarla tezgaha yaslanmışlardır.

Candice beni görünce gözleri parlıyor. "Günaydın, güneş ışığı. Ayakkabı seçimin çok güzel."

"Vazgeçtim," diyorum, tüylü terliklerimi ona doğru sallayarak. "Yirmili yaşlarımda bunak olduğumu iddia edeceğim."

"Neredeyse otuz yıl önce tanıştığımızdan beri, içten içe yaşlı bir kadınsın," diyor arkamda duran Fiona, temiz havadan yanakları kızarmış. Candice'e bakıyor. "O gizemli mesaj ne anlama geliyordu?"

"Görünüşe göre bir sürprizi var," diyor Jen, çayını yudumlarken.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sürpriz mi?"

"Beni takip edin!" Candice şarkı söyler gibi, elini sallayarak bizi dışarıya çıkarır.

Kafenin hemen yanındaki parlak kırmızı kapının önünde duruyoruz. Kaşlarımı çatarak etrafa bakınıyorum. Bu kapıyı daha önce hiç fark etmemiştim. "Bu kapı hep burada mıydı?"

"Yeni kapı," diye açıklıyor Candice. "Yukarı gelin." Bize parlak bir gülümseme gösterip merdivenlerden yukarı koşuyor. Onun arkasında ağır ağır yukarı çıkıyoruz, kalbim göğsümde hızla atıyor.

Bir sürpriz. Wes bana bir sürpriz hazırlamıştı ve eve terli, toz ve boya içinde gelmişti. Şehirde bir proje üzerinde çalıştığını söylemişti, ama ne olduğunu bana söylememişti. Bu olabilir mi...

Hayır. Değil. Wes ne üzerinde çalışıyorsa, benimle ilgisi yoktu ama kafenin üstündeki odaya girdiğimizde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Parlak, ışık dolu bir alan beni karşıladı, güneş ışığı sol taraftaki yeni pencerelerden içeri akıyordu. Bir duvar tamamen sevilen kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Uzak duvarda iki masa vardı, biri L şeklindeydi ve aşağıdaki sokağa bakıyordu. En uzak kitaplığın köşesinde, bir zemin lambası ve rahat görünümlü bir battaniye ile tamamlanmış küçük bir okuma veya sohbet köşesi vardı.

Duvarlar boyunca, taze beyaz boya ile parıldayan lambri kaplama var. Klasik, rahat ve şık bir yer. İçeri girer girmez omuzlarım gevşiyor.

Girişte durup her şeyi içime çekiyorum. "Burası neresi?"

Küçük kutularda düzgünce sergilenen çay poşetlerine bakmak için mutfığa giden Fiona, omzunun üzerinden Candice'e bakıyor.

"Ben de bilmek isterim."

"Arkadaşlar, burası kafenin tüm kayıtlarını tutabileceğimiz yer. Yeni ofisimiz."

"Ne..." Cümle kurmadan sesim kayboluyor. Boğazımı temizliyorum. "Bu nereden geldi? Sen mi yaptın? Burası bir apartman dairesi sanıyordum. Kira sözleşmesinde böyle bir şey yoktu."

Odayı bir kez daha incelerken kalbim küt küt atıyor. Işık, rahatlık, kitaplar. Burası... Burası kendimi çalışırken görebileceğim bir yer.

Candice dudaklarını ısırarak bana bakar. "Wesley dün bana anahtarları verdi. Birkaç aydır bunun üzerinde çalıştığını söyledi. Anlaşılan annesi eskiden buraya gelirdi ve o da buranın tekrar kullanılmasını istediğini söyledi. Kafenin başarısının, anne babasının bizim burayı devralmamızı çok seveceğini fark etmesini sağladığını ve bu mekanın da bizim kullanmamız için olduğunu söyledi."

Konuşamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve Candice'in aramızdaki mesafeyi kapattığını neredeyse görmüyorum. Elini koluma koyup gözlerime baktığında kalbim durdu. "Bence..." Nefes aldı ve diğer iki arkadaşımıza baktı. "Bence burayı işin için kullanmanı istedi. Kanepelerin arkasında, üzerinde logonun olduğu büyük bir duvar çıkartması buldum. Orada unutmış olmalı."

Bir hıçkırık kaçar ve elimle ağzımı kapatırım. Fiona bir anda yanıma gelir ve kollarıyla beni sarar. Bir başka kol daha hissedirim, sonra bir tane daha. Arkadaşlarım, Wesley'in benim için buraya harcadığı onca saati düşünerek, yıkılırken beni tutarlar.

Bunu benim için yaptı.

Ayrıldıktan sonra bile, onunla hiçbir şey istemediğimi açıkça söyledikten sonra bile, Candice'e anahtarları verdi. Ve o masa, yeni dosyalar ve renkli kırtasiye malzemeleri. Bunlar benim için. Biliyorum. Köşede kokulu bir mum bile var.

Wes benim için bir ofis kurdu ve ben *haftalarca* kendi acımı içimde saklayarak onun korkunç bir insan olduğunu düşündüm. Kendi öfkemi aşıp ona bir şans vermek bile beceremedim.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," diyorum gözyaşlarım arasında, sesim titriyor.

Kızlar geri çekiliyor, Candice sırtımı okşarken Fiona kolumu sıkıyor. Jen, bu tür bir samimiyet onu rahatsız ediyormuş gibi kitaplığa doğru uzaklaşıyor.

Fiona'nın gülümsemesi yumuşaktı. "Senin için bu güzel şeyi yaptığı için ağlıyorsun."

"Bana bir ofis yaptı ve sonra yapmamış gibi davrandı." Odaya bakınıyorum, yumuşak dokunuşlara, yeni mobilyalara. Mumlara. Her düz yüzeye kokulu mumlar koymuş. Aman Tanrım, bu adam. Bunu *benim için* yaptı.

Wes bunu bana bakmak ya da beni şımartmak için yapmadı; beni kafede ya da dairemde çalışırken gördüğü için işime yardım etmek istedi. Bir gün bir ofisim olmasını çok istediğimi söylediğimi hatırladı ve benim için bir ofis yaptı.

Wes, Nate'e hiç benzemiyor. Bu da bunun kanıtı. Nate bana başka bir çanta almaya çalışırdı. Bana bir elbise giydirir, şarap ve yemek ikram ederdi. Bana sevgisini kanıtlamak için hediyeler yağdırırdı. Ama Wes *bunu* yaptı. Çalışmaya devam edebilmem, işimi büyütebilmem için bana bir ofis yaptı. *Benim* işim. Boşanmadan sonra bana umut veren tek şey, hayatımın en zor yıllarında ayakta kalmamı sağlayan bağımsızlık.

Aramızdaki her şey bittiğinde bile, o bana bunu verdi.

Elimin tersiyle yanaklarımı silerim ve başımı sallarım.
"Onunla konuşmam lazım."

"Bu kitapları satın alan kişi müstehcen kitapları *seviyordu*," diyor Jen, bir ciltli kitabı karıştırarak. Üçümüze bir bakıyor. "Yani... gerçekten seviyordu."

Kıkırdayıp, burnumu çekip, biraz daha kıkırdayıp duruyorum. Bir iç çekip, arkadaşlarımdan uzaklaşıp omuzlarımı düzeltiyorum. "Onunla konuşmaya gidiyorum."

"Arabamı ödünç almak ister misin?" diye soruyor Fiona.

Kafamı sallıyorum. "Yürümek kafamı boşaltmama yardımcı olur. Ve umarım az önce gözyaşlarına boğulduğumu gizler."

OTUZ SIMONE

WES'İN EVİ ağaçların arasından görünüyor. Önce sedir kiremitlerle kaplı çatının tepe noktası, sonra o muhteşem pencereler ve son olarak da uzun ağaçların gölgesindeki büyük ön veranda. Nefesim kesiliyor ve neredeyse çakıl taşlarına takılıp düşüyordum, ama kendimi tutuyorum.

Bunu yapabilirim. Kendime bakıp inlerim. En azından üstümü değiştirmeliydim. Seksi bir erkeği geri kazanmak için pek uygun giyinmiş sayılmam. Tabii o seksi erkek terlik ve eşofman altı giymeyi seviyorsa başka.

Wes'e ofis için teşekkür etmeliyim ve ona... benim de üzgün olduğumu söylemeliyim. Kavgamız beni hiç beklemediğim bir şekilde korkuttu. Nate gibi bir adama aşık olduğumu düşünmeme neden oldu; aynı derecede kindar, aynı derecede kibirli, beni küçük, önemsiz bir kadın olarak gören bir adama.

Ama Wes'in kendi sorunları vardı ve Fiona'nın dediği gibi, Alina kasabada, gözünün önünde ve kulağında, yaptığı tüm kötü seçimleri hatırlatırken, bu kolay olamazdı.

Yine de, üç basamaklı merdiveni çıkıp verandasına çıktığımda, nefes almakta zorlanıyorum. Bu bana, aylar önce Wesley'in orada olup beni dinleyeceğini umarak kulübenin kapısına gidip kapıyı çaldığım günü hatırlatıyor.

Tereddüt ediyorum, parmağım kapı ziline üzerinde, sonra kendimi toparlayıp zili çalıyorum. Verandada beklerken kalbim küt küt atıyor. Ya beni görmek istemezse? Ya onu bir kez fazla uzaklaştırdıysam? Ya aslında beni hiç istemiyorsa?

Gitmeliyim. O bana geldi, ben de onunla hiçbir şey istemediğimi söyledim. Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Geri dönüp eve gitmeli ve olanları unutmalıyım.

Ama hareket edemedim kapı açılır ve o karşımda durur. Elbette gömleksiz, tüm kaslı ihtişamıyla. Sanki bu konuşma zaten yeterince zor değilmiş gibi. Çenesinde sakal izleri vardır, saçları uykudan dağınıktır. Kesinlikle çok çekici görünür.

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Bir sonsuzluk gibi. Yutkunuyorum. "Merhaba."

"Simone." Bu kelime Wes'i sersemliğinden uyandırır ve başını sallar, boğazını temizler. Beni içeri almak için kenara çekilir ve içeri girerken kokusunu alırım. *Wes'e özgü bir koku*. Bu kokuyu özlemişim. Terliklerimi çıkarırken kalbim hızla çarpar, arkamdan kapıyı kapatan ona bir bakış atarım. Bana ilerlemem için işaret eder ve ocakta bir tava, tezgahta bir karton yumurta görürüm.

"Kahvaltını bölüyorum, kusura bakma."

"Aç mısın? Eli kadar iyi değilim ama yumurta yapabilirim."

Neredeyse hayır diyecektim, ama sonra kendimi tuttum. Bana zeytin dalı uzatıyordu. Ona çekingen bir gülümseme attım. "Tabii."

Karşı tezgaha yaslanarak, tek elle sıcak tavaya yumurtaları kırarken sırtındaki kasların gerilip dalgalandığını izledim. Seksi. Kalbim hızla atıyordu.

"Candice sana ofis alanını göstermiştir herhalde," dedi Wes bana bakmadan.

O bir yumurta daha kırarken boğazımı temizledim. "Evet. Çok... çok güzel, Wes."

"Orası annemin odasıydı. Huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyduğunda oraya giderdi. O, ikizler ve Agnes bir kitap kulübü kurmuşlardı."

Kalbim duruyor. Aman Tanrım. Bana annesinin eski sığınağını vermek istemiş. *Annesinin en sevdiği yeri* benim için ofise dönüştürmüştü. Dudaklarım titriyor ve nefesimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Candice kanepelerin birinin arkasında bir duvar çıkartması buldu," diyorum. Wes donup kalıyor, sırtı hala bana dönük. Işık saçlarında oynuyor — son gördüğümünden daha uzunlar. "Üzerinde benim logom vardı."

"Öyle mi?" diyor ve üçüncü yumurtayı kırıyor.

"Sen..." Nefesimi tutuyorum. "Daha önce üzerinde çalıştığın proje bu muydu? Sürpriz mi?"

Sessizlik uzar, sadece Wes dördüncü yumurtayı tavaya kırarken çıkan cızırtı sesi duyulur. Bir anlığına yumurtaya bakar, sonra yavaşça dönerek gözlerini vücudumun üzerinde gezdirir ve

Yüzüme bakıyor. Bakışları dudaklarıma takılıyor ve dudaklarımı ısırđığını fark ediyorum. Sonunda gözlerime ulaştığında, omuzlarını silkiyor. "Bana bir ofis istediğini söylemiştin."

"Wes..." Göğsümde bir acı hissediyorum. Neden bu kadar acıttığını bile bilmiyorum. Onu çok istediğim için mi, yoksa aramızda çok fazla engel olduğu için mi?

Tost makinesi patlar ve Wes geri dönüp ekmeğe tereyağı sürmeye başlar, sonra düz bir spatula kullanarak yumurtaları iki tabağa aktarır. Bu anları kendimi toparlamak, kargaşaya kapılan duygularımı kontrol altına almak için kullanırım.

"Özür dilerim," diye sırtına sesleniyorum. "Seni uzaklaştırdığım ve özür dilemeye geldiğinde seni dinlemediğim için özür dilerim. Yeterli olmadığını söylediğim için özür dilerim. Korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum. Bana o sözleri söylediğinde kendimi çok küçük hissettim. Aynı hataları tekrar yapıyormuşum gibi hissettim, beni olduğum gibi görmeyen, bana saygı duymayan bir adama aşık oluyormuşum gibi. Ama..."

Wes tekrar arkasını döner. Gözleri yıkım, suçluluk ve benim anlayamadığım bir şeyle doludur. Boğazını temizler, elini saçlarına geçirir. Mutfağın iki yanında, kendi tezgahlarımıza yaslanarak duruyoruz, sanki ayakta durmak için bir şeye ihtiyacımız varmış gibi onlara tutunuyoruz.

"Ben de üzgünüm, Simone." Wes'in sesi boğuk çıkıyor. Başını sallıyor. "Tam bir aptaldım. Sana karşı hissettiklerimden, kalbimi bir kez daha kırmanın senin için ne kadar kolay olacağından korktum."

"İkimiz de büyük korkaklarız."

O, kesik yeşim taşından gözlerini kaldırıp benimkilere bakarak homurdanır. Tereddüt eder, sonra yavaşça tezgahdan kalkar ve aramızdaki mesafeyi kapatır. Benden bir adım uzaklıkta durur, o kaslı, muhteşem göğsü dokunacak kadar yakındır. Ama ilk harekete geçen Wes'tir. Elini kaldırır ve parmağıyla saçımın bir tutamını döndürür, sonra başını sallayarak bırakır.

"Geçtiğimiz ay hayatımın en kötü ayıydı Simone." Saçlarıma, yüzüme, göğsüme bakıyor. "Her günün her saniyesinde seni özledim. Buradaki her şey bana seni hatırlatıyor. Eli burada olmasaydı, seni aklımdan çıkarmak için kulübeye geri taşınırdım

ama orada da seni düşünürdüm." Bir adım daha atarak ellerini kalçalarımaya kaydıldı. "Sana o sözleri hiç söylememeliydim. Seni incittiğimi, sana mükemmel olmadığın hissini verdiğimi düşünmek beni öldürüyor. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, ama ben... Ailem öldüğünden beri geçen bir yılı, bu evi, araziyi, parayı kaybedeceğim gerçeğiyle başa çıkmaya çalışarak geçirdim. Bunu kabullenmişim. Hayatımda pek çok şeyde başarısız olduğum için bunu hak etmediğimi hissediyordum."

Alnını benim alnıma yaslayıp gözlerini kapattı. "Ama sen hayatıma girip beni tekrar güldürdün. Bana renkleri görmemi sağladın. Bana gülümsemeyi, yaşamayı öğrettin. Kendi suçluluk duygumda, kendime olan nefretimde boğuluyordum ve sen elimi tutup beni tekrar yüzeye çıkardın. Senin yanında uyandığımda, on yıldır ilk kez *nefes alabiliyormuşum gibi* hissettim. Bu beni çok korkuttu."

Ellerimi omuzlarına koyduğumda omuzları sıcak ve sağlam. Kollarımı boynuna doluyorum ve parmaklarımı ipeksi saçlarına geçiriyorum. Uzun bir nefes alıp geri çekiliyorum ve gözlerine bakıyorum. "Belki yeniden başlayabiliriz."

Wes'in elleri sırtıma, sonra da kalçama doğru kayarken, cildimde bir ateş hissediyorum. Beni kendine çekiyor, bakışlarında umut parıldıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum.

Beni daha da kendine çektiğinde, vücudum onun vücuduna yapışır ve ben yumuşak bir inilti çıkarırım. Burnunu burnuma değdirir, sonra dudaklarını dudaklarıma indirir. Öpücüğü yumuşak ve çekingendir, ta ki dudaklarımı açıp inilti çıkarana kadar. Parmaklarımı ensesine dolayarak öpücüğü derinleştiririm, daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Dudaklarından, kokusundan, tadından, dokunuşundan daha fazlasını.

Kendini tuttuğu tasma kopar. Öpücüğü sertleşir, iz bırakır, sahiplenir. Elleri bedenime gömülür, beni ne kadar istediğini hissedecek kadar yaklaştırır. Dudaklarına inleyerek, dili benimkine değdiğinde titrerim. Mutfak tezgahı belimin alt kısmına baskı yapar, beni onun geniş, güçlü bedenine sıkıştırır.

Nefes nefese geri çekilir, elini yanağımda gezdirir. "Affet beni Simone. Sana söylediklerimi affettiğini söyle."

Sesindeki çaresizlik beni neredeyse mahvediyor. Ellerimle yüzünü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. "Tabii ki seni affediyorum. Sana aşığım Wes."

Gözlerini kapatıp titreyerek içini çekti, sanki sözlerim omuzlarından bir yük kalkmış gibi. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Sanırım sana konuşmanın nasıl işlediğini açıkladığın anda sana aşık olmaya başladım," diye itiraf etti. "Birinin benimle böyle konuşması çok uzun zaman olmuştu. Beni zorladı. Beni... bir şey istemeye itti." Gözlerini tekrar açtığında, elleri hala vücudumu sarmış durumda, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Ve sana 'hanımefendi' dersem diğer bileğimi de kıracağını söylediğinde seni sevdiğimi anladım."

Gülerek başımı salladım ve yanaklarım kızardı. "En azından küstahlığım bir işe yarıyor. Karamsar erkeklerin beni kazanmak için birbirleriyle yarışmasına neden oluyor."

Dudaklarıyla boynumda bir çizgi çizer. "Seni kazanmak için birkaç yol düşünebiliyorum."

"Mm?"

Kulağımın hemen altına kondurduğu yumuşak bir öpücük ayak parmaklarımı kıvrır. "Ellerimle başlayacağım," diye homurdanır ve avucunu eşofmanımın altına kaydırarak uyluklarım boyunca gezdirir. Not: Eşofmanların *bir* avantajı var: kolay erişim. Titreyerek dudaklarını dudaklarımla yakalarım.

"Sonra ağzımı kullanacağım," diyor bir öpücükle.

"Sonra?"

Alaycı bir erkek gülümsemesi, elini öne doğru hareket ettirip bacaklarımın arasına daldırmadan önce aldığım tek yanıt. Wes, yumurtalarımız soğurken mutfakta beni tekrar tekrar kendine aşık ediyor. En tatlı kısmı ise, boğuk bir fısıltıyla beni sevdiğini söylediği, dudakları kulağıma değdiği an. Sonra içimdeyken bunu tekrar söylüyor. Sonra üçüncü kez, birbirimizin kollarına sarılmış olarak yere yığıldığımızda, tüm o efordan sonra kalp atışlarımız yavaşlarken.

"Seni seviyorum, Simone," diyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum."

Sana aşığım. Hayatımı yaşamaya değer kılan sensin."
İç çekerek, onun sözlerine, kollarına kendimi bırakıyorum ve
gülümsüyorum.

EPILOG

SIMONE

WES ve ben bir hafta boyunca onun evinde kendimizi kilitliyoruz. Uyumak, seks yapmak, yemek yemek ve bunu tekrarlamak dışında hiçbir şey yapmıyoruz. Bu harika.

Sekizinci gün, Wes yatakta vücudunu benimkine dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bana taşın."

Kalbim küt küt atıyor. Derin bir nefes alıp başımı ona doğru çeviriyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor ve ben onun bakışlarına karşılık vermek için geri çekiliyorum. "Emin misin?"

"Hayatım boyunca bu duyguyu yaşamak için bekledim Simone. Zaten hep burada yatıyorsun. Ve tüm mumların için daha fazla saklama alanım var."

Gülüyorum, içimde mutluluk çiçek açıyor. Gözlerimde yaşlarla Wes'e başımı sallıyorum. "Tamam. Ama evlenme teklif etme. Şu anda miras umurumda değil. Sadece bunu, bizi, ve bunun nereye varacağını görmek istiyorum."

Beni daha sıkı sarar. "Anlaştık."

Ertesi gün taşınıyorum. Apartman sahibim homurdanıyor ama kira sözleşmemi erken feshedebilmem için başka bir kiracı aramaya başlamayı kabul ediyor. Sonra Wes'in kamyonetini kullanarak tüm eşyalarımı (ve mumlarımı) okyanusun yanındaki ağaçların arasında yer alan orman perisi evine taşıyorum ve ruhum uzun bir nefes alıyor.

Evimdeyim. Sonunda, onca yılın ardından, hayalimdeki eve taşındım, tanıdığım en seksi adamla yaşıyorum ve en iyi arkadaşım da birkaç adım ötede yaşıyor.

YENİ OFİSİM en *iyisi*. Cove Boulevard'a bakan L şeklindeki masa yeni evim oluyor ve yüz yüze görüşmeler yapmamı sağlıyor.

müşterilerle toplantılar. Kızlar duvar çıkartmasını yapıştırmama izin veriyorlar, böylece logom masamın arkasındaki alanı kaplıyor.

Gerçek bir iş sahibiyim. Bir profesyonelim. Bu işi yıllar önce başlatmış olsam da ve bu noktaya gelmek için çok çaba sarf etsem de, sonunda başardığımı hissediyorum. Bir ofisim ve büyüyen bir müşteri kitlem var. Bağımsızlığımı kazandım.

Wes o kadar destek oluyor ki, bu beni hasta ediyor. Tamam, bu bir yalan. Beni hasta etmiyor. Beni mutlu ediyor. Eski kocamın aksine, benim yaptığım işe ilgi gösteriyor. Yaptığım tüm çalışmaları takdir ediyor ve yeni bir müşteri kazandığımı söylediğimde gözlerinde gurur parlıyor. O benim en büyük destekçim ve beni hayatının bir parçası olarak gördüğünü biliyorum.

BAHAR YAZA DÖNÜŞÜRKEN ve her yıl düzenlenen Heart's Cove Fringe Festivali yaklaşırken, Jen, Candice ve Fiona ile Four Cups'ta buluşup bir haftalık festival için kaldırımdaki çadırımızı kuruyoruz. Bu, Fiona ve benim bu kasabaya gelmemizin birinci yıldönümünü işaret ediyor.

"Bir yıldan fazla gibi geliyor," diyor Fiona, Clancy'nin açık hava masalarının etrafına sandalyeleri yerleştirmesini izlerken.

"Gayzerler için şükürler olsun," diyorum ve dirseğimle Fiona'ya hafifçe dokunuyorum.

Yanakları kızarır ve dudaklarında bir gülümseme belirir. Sonra güçlü eller kalçalarına kayar ve Grant onu kucaklar. "Bunu bir daha söyleyebilirsin," der en iyi arkadaşımın kulağına.

Gülerek, onlara biraz mahremiyet sağlamak için arkayı dönüyorum ve soluk kot pantolon giymiş, uzun boylu, altın kahverengi saçlı bir görüntü yakalıyorum. Kareli gömleğini açarak dar, beyaz tişörtünü gösteren Wesley, aramızdaki mesafeyi kapatırken bana kendinden emin bir gülümseme atıyor.

Bir anda dudakları dudaklarıma değiyor ve kendimi onun kollarında buluyorum. Dünyada en sevdiğim yer.

Sonra her şey çok hızlı gelişir. Yeni hoparlörlerimizden müzik çalmaya başlar ve Clancy elinde bir şey tutarak yaklaşır. Grant tek dizinin üzerine çöker, Fiona'ya bakarken gözleri duygu dolu bir şekilde parlar.

Fiona ağlamaya başlar.

Ben de ağlamaya başlıyorum.

Kafenin kapısında toplanan Jen ve Candice de ağlamaya başlar.

"Fiona, seni seviyorum," der Grant ve Fiona hıçkırarak ağlamaya başlar. Grant'in gülümsemesi genişler. "Sen benim evimi bir yuva yaptın. Bana hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir aile verdin. Sen varsın ki hayatım daha zengin, sensiz bir hayat düşünemiyorum. Beni dünyanın en mutlu adamı yap ve karım ol."

Babası ile aynı çelik mavisi gözlere sahip Clancy, ellerini açarak siyah kadife bir kutu ortaya çıkarır. Grant, kızının elinden kutuyu alır ve Clancy eğilip yanağına öpücük kondururken gülümser. Clancy yanına geçer ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Bir yıl üç hafta önce, seni caddenin karşısında gördüm ve senin benim için doğru kadın olduğunu anladım. Sana verebileceğim tek şey bir şemsiye ve... şey... sana sunabileceğim diğer şeylerin bir ön izlemesiydi."

"Baba!" Clancy, yanakları kızarak haykırır. Gözlerini devirir ve ben gülerim, Fiona ve benim okul kızları gibi Grant'in sergilediği şey hakkında kıkırdadığımız o ilk yaşam çizim dersini hatırlayarak.

Grant gülerken, Fiona sinirli bir nefes verir, sonra kadife kutuyu açar ve narin beyaz altın bir bantla süslenmiş, zümrüt kesimli güzel bir nişan yüzüğü ortaya çıkar.

Wes kolunu omuzlarıma atar ve beni kendine doğru çeker, Grant'in elmas yüzüğü Fiona'nın parmağına takmasını izlerken yanağını şakağıma dayar.

Fiona, Grant'e sarıldı, gözyaşları yüzünden akarken, deli gibi başını sallayarak aynı anda gülüyor, ağlıyor ve burnunu çekiyordu. Müstakbel kocası, gözyaşları arasında onu öptü, elleri her iki yanağında, ikisi de sevgi ve mutluluk yayıyordu.

Kimse fark etmeden gizlice kendi gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. Wes'in kolunu sıkıca sarması ve göğsünden çıkan düşük, gürleyen kahkahasından anladığım kadarıyla, bu konuda feci şekilde başarısız oldum.

"Aklına bir şey gelmesin, Wes," derken, ona en sert bakışımı atmaya çalışıyorum.

"Hâlâ benimle evlenmeye karşı mısın?"

"Kesinlikle."

"Fikrini değiştirmek için on ayım var, yoksa başka bir yer bulmamız gerekecek."

"Bunda bol şans," diye mırıldanıyorum, ama gülümsememi tam olarak saklayamıyorum.

Wes'in gözleri bu meydan okumaya parıldıyor, sonra dudakları benimkilerle buluşuyor ve ateşli bir öpücük veriyor.

Fiona yeni yüzüğünü Jen ve Candice'e gösterince çığlıklar kopar. Wes'in kollarından kurtulup, sevdiğimiz kafe ve restoranın kapısında bekleyen arkadaşlarımla yanına giderim ve Fiona'nın yeni yüzüğüne hayran hayran bakarım.

"Bir daha kimseyle evlenmeyeceğimi düşünmüştüm," diyor iç çekerek, parlak elmasın üzerinde parmaklarını gezdirirken. "Ama sonra, Grant gibi biriyle tanışacağımı da hiç düşünmemiştim."

"Bunu hak ediyorsun tatlım," diyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Ayrıldığıımızda, başımı çevirip Wes'in bakışlarıyla karşılaşırım.

Kalbim hızla atıyor. Belki de...

Bu düşünce, Candice'in boğazını temizlemesiyle kesintiye uğrar. "Benim de bir haberim var."

Jen başını çevirir. "Nişanlandın mı?" "Hayır." Candice gülerek cevaplar.

"Hamile misin?"

"Tanrım, hayır," diyor dehşetle.

Gülüyoruz ve Candice derin bir nefes alırken, gözleri parıldayarak bize doğru eğiliyor.

CANDICE

"Birkaç hafta önce özel bir müşterimiz vardı," diyorum. "Hollywood'un önemli bir yapımcısı."

"Öyle mi?" Jen'in gözleri fal taşı gibi açılır.

Başımı sallıyorum. "Evet. Sunduğumuz yemeklerden çok etkilenmişti. Kim olduğunu sonradan öğrendim, ama burada olduğu süre boyunca benimle konuştu. Fallon ve Jen'i kilit altında tutup, buradan ayrılmalarını engellememiz gerektiğini söyledi. Los Angeles'a dönerken uçağa götürmek için bir kutu dolusu pasta satın aldı."

"Öyle mi dedi?" Jen bana, sonra Fiona ve Simone'a bakıyor. Pastalarının lezzetli olduğunu bildiğini biliyorum, ama pastacılıkta ne kadar yetenekli olduğunu gerçekten anladığından emin değilim. Ona söyleyeceğim şeyi, bu Hollywood kodamanının onun işinden ne kadar etkilendiğini düşününce yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Dördümüz de ağlayarak dağılıyoruz, ama bu haberi daha fazla kendime saklayamıyorum.

Derin bir nefes alıp, en yakın üç arkadaşıma gülümsüyorum. "Büyük yapımcı birkaç ay sonra bu bölgede bir film çekecek. Catering hizmetini bizim yapmamızı istiyor. Bu sabah şirketin e-posta adresine teklifini gönderdi ve kızlar, bu çok büyük bir sözleşme. Çok büyük."

Fiona bana bakıyor. "Bir dakika. Ne?"

Simone gülmeye başlar ve elini ağzına kapatır. Jen ise sadece bana bakar.

Gülümsüyorum. "Sözleşmeyi imzalarsak, elde edeceğimiz kâr bizi bir yıl boyunca ayakta tutar. Muhtemelen bunun için başka bir tam zamanlı aşçı işe almamız gerekecek, ama filmin çekimleri başlamadan önce birini bulmak için vaktimiz var." Jen'e bakıyorum, gözlerimde bir soru işareti var.

"Ben yaparım," diyor tereddüt etmeden, ben bir şey söylememe gerek kalmadan. "Guillaume restoran işimden birkaç ay izin almama izin vermezse, istifa ederim."

"Vay canına!" Simone haykırır, sonra birkaç kez zıplar ve ardından herkesi kemik kırıcı bir grup kucaklaşmasına toplar. "Vay canına! Vay canına! Film ne?"

"Henüz bilmiyorum," diyorum.

Simone çılgılık atar, mavi gözleri parlar. "Oyuncular kimler olacak acaba? Umarım seksi biri olur. Göz ziyafeti çekici birine asla hayır demem." Simone omzunun üzerinden arkasına bakar, sonra tekrar üçümüze döner. "Wes'e bunu söylediğimi sakın söylemeyin."

Gülüyoruz ve gözlerimizde yaşlarla Fringe Festivali'nin hazırlıklarına geri dönüyoruz. Bir yıl önce, yorgun ve bunalmış bir halde koşturuyordum. Festival sırasında yoga stüdyomu tanıtmak için geçici bir kafe açmak gibi saçma bir fikirle kafayı bozmuştum. Boyumu aşan bir işe kalkışmışım ve çaresizdim. Fiona'ya geçici bir iş teklif ettim ve sonunda bu noktaya geleceğimi hiç tahmin edemezdim.

Rudy ile pek de iyi geçmeyen bir randevuya rağmen, geçen bir yıl içinde kendimi geliştirdiğimi hissediyorum. Belki de Paul yukarıdan bana gülümsüyor. Bunun için benimle gurur duyardı. Kafeye yatırım yaparken yoga stüdyomu da işletmekten. Yeni bir iş kurmak için diğer üç kadına güvenmekten. Kendi korkularımın ve kederimin, kendimi ve kızımı geçindirmemi, hayatı dolu dolu yaşamamı engellemesine izin vermemekten.

Ve kim bilir? Belki bu catering sözleşmesi Four Cups'ı ünlü yapar. Ve eğer Hollywood'dan göz alıcı birini seyredecek olursam, şikayet eden ben olmayacağım...

WES'İN SIMONE'YE DOĞUM GÜNÜ İÇİN NE ALDIĞINI GÖRMEK İSTER MİSİNİZ? ÖZEL HEDİYENİZİ ALMAK İÇİN
BÜLTENİME KAYDOLUN!

GİRMEME İZİN VER

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

CANDICE, BAŐROL OYUNCUSU ROLÜNE ATANDIĞINDA, ATEŞLİ SİNEMA YILDIZI BLAKE HARDING İLE TANIŐIR...

ÜÇÜNCÜ KİTABIMIZI OKUYUN: *KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAS HATASI!*
([HTTPS://GENI.US/DLMMISTAKE](https://geni.us/dlmmistake))

YAZAR

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığını tam olarak bilemiyor.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İs Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO

Tarafından Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakıldı

Yine Hamile Bırakıldı!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel için Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

